

Колелото на съдбата Елисавета Логинова

ДА СЕ ОГЛЕДАШ В ИЗНАЧАЛИЕТО

Някъде дълбоко, в тайните на генетичната си памет ние носим представи за човешкото си детство, когато сме били ръководени пряко от шепота на Вселенското съзнание. Бавно и мъчително ние сме оставяли след себе си История, отминали са ни хиляди войни и насилия, усъвършенствали сме разума си и сме постигали технологически умения, но успоредно с това са закърнявали изконни наши сетива за Вселенското съзнание, външно сме се приближили до Космоса, но вътрешно сме го губили и сме се отдалечавали от него. Тази двоякост на човешкото ни битие е любопитна и поучителна. Извървявайки огромен път към научното знание и технологическото съвършенство, човечеството е изостанало в своята „божественост“, все още преживява юношеската си възраст по отношение на Вселенския морал. Ние оглеждаме Космоса в дълбочина на хиляди светлинни години, но твърде малко знаем за онова Духовно съвършенство, което проявява и споява физическите закони и овладява моралното движение на Битието. Изглежда, земният разум е ракът в природата - алчен до безсмислие, той изтощава организма на планетата и я води към гибел. Самата Ценностна система на човечеството е разпокъсана, размита в отделните планетни региони и неясна като общо послание. Към какво се стремим? Къде отиваме? Как ще го постигнем? Това са глобални въпроси, на които ние винаги даваме временни и мъгляви отговори, но все не намираме Пътя, оная Цялост в стремежите, която би обединила усилията на всички разумни същества по Земята и би опазила животворната същина на природата ѝ. Вече е ясно, че възторженото развитие на науката и технологиите има двойствено значение, бидейки по-силни в Доброто, ние, хората, ставаме и помощници в Злото. И което е още по-важно - тоталното развитие на науката и технологиите правят живота ни по-обгладен, по-богат и лесен, но ние не се превръщаме в по-щастливи същества. Ние все така сме потопени в Самсарата (страданието), далеч сме от духовния уют и вътрешната хармония, от заложената си „божественост“. Земята (човечеството) все още си остава един космически експеримент на борба между Доброто и Злото, между Духовното и Материалното с превес на едното или другото във всяка конкретна ситуация. Ние продължаваме да творим История, но го правим някак сякаш и тъй като нашето фиктивно могъщество нараства, то нараства и реалната опасност от всеобща гибел. Човечеството все не съумява да се поучи от простичките слова на апостол Павел: „Никой от вас нищо няма да отнесе от тази земя, защото никой нищо не е донесъл на нея!“ Това велико послание е отправено именно към Ценностната система на човечеството, на всеки един от нас и в някаква степен би трябвало да ни отговори на тревожните въпроси: Какво искаме? Накъде сме тръгнали? и Как ще го постигнем?

Още в дълбините на времето, когато е възниквал и укрепвал човешкият разум, всяко отделно общество (племе) е имало свои божества и тотеми (въображаеми, надматериални същества), които са се грижили за неговото оцеляване, охранявали са го, помагали са му в бран, поощрявали са плодородието в лова и в земеделието. Човекът е вярвал в неизчерпаемостта на Космоса и най-важното, имал е свежи сетива за осъществяване на контакт с неговите сили. Той ги е възприемал не толкова като морал, колкото като надмощие на Вечното, непрекъснатото, над тленното, крайното. Още тогава Властта в племето е била сложно поделена между светската власт на вожда (най-силния, най-опитния войн) и духовната власт на шамана (оная личност, която е трупала и пазела Знанието за връзка с Вселенското съзнание). С течение на вековете това Знание се е обогатявало, нараствало е, неговият чисто практически смисъл се е преосъществявал и във форма на диктуван морал, в принципи на човешко поведение. С натрупването си това изконно Знание се е превръщало в огромна духовна, пък и реална мощ за този, който го притежава. Информацията, която ни нашепва Всемирното съзнание, ни се дава, за да се поощри нашето духовно развитие, пътят ни към хармонията и Доброто. За жалост тази информация може да се използва и от Злото, тя би могла чудовишно да увеличи властта на онзи, който би я употребил за нехуманни лични цели. Ето основната причина, поради която Знанието, дошло от Космоса, е трябвало да се укрие, да се предава единствено на Избрани. На онези, които не само ще го опазят, но няма и да злоупотребят с него. Така тайните познания на египетските жреци, на махатмите в Тибет или на юдейските кабалисти постепенно се капсулират, затварят се в кръга на Избраните, превръщат се в езотерично знание, в нещо, което съществува, но е скрито от все още неразумното човечество. Дълбинните

познания на Тибетския будизъм едва се просмукват до нас и само прецизно проверени и одарени личности като Иисус, Парацелс, граф Сен Жермен, Кали-остро или Елена Блаватска, Николай Ръорих и Петър Дънов са се докосвали до тях. Изпитвам подозрението, че езотеричното знание се дава не само на специално избрани люде, но то им се диктува и на определени отрязъци. Някой се докосва и опознава само част от мистериите, друг в различен географски регион получава достъп до нова, разширяваща познанието информация. Трети... По този начин Целостта на една познавателна и морално философска доктрина се разпада на принципа на пълзела. За да се постигне цялото могъщество на тази споделена и опасна духовност, парчетата трябва да се съединят и осмислят. Старият завет например или дори тибетската „Книга на мъртвите“ не могат да бъдат „прочетени“ докрай от нас, защото ни липсва ключът за тяхното богато и пълно разбиране. Самите Учители, Адептите, споделят своите знания много пестеливо и с голяма отговорност. Достатъчно е да се прочетат писмата на махатмите, разменени с английския журналист Синнет в далечните 1880 - 1885 година, за да се убедим в това. Друг начин да се укрият езотеричните истини от недобро-желателни и алчни за власт люде е стремежът самото познание да се изложи иносказателно, във вид на легенда, на някакъв сюжетен епос или направо то да бъде закодирано. Така е постъпил Нострадамус, когато ни е оставил в поетична форма своите прозрения. Понякога напълно „безсмислени“ или „наивни“ съобщения, които ни застигат от древността, всъщност носят огромно количество информация и дълбок смисъл. Ето защо символиката на индийските веда, на голяма част от библейските текстове или записките на някои велики алхимици трябва да се приемат на сериозно от нашата любознателност.

Повратният момент за езотеричното знание настъпва, когато човечеството мъчително достига до идеята за Единния, Ненакърним в своята цялост и същност Бог. В планетарното съзнание вече се е натрупала достатъчно информация, за да проумее то, че Висшите сили не са множество случайни, макар и всемогъщи същества, че Всемирът е стройно подреден и конструиран, че Вселената, която ни заобикаля, е подчинена не само на физически, но и на задължителни морални закони, че колкото и непосилно огромна да е тази Вселена за човешките ни сетива, тя е Единна, разстоянията в нея са постижими за Вселенското съзнание. Самото Вселенско съзнание е йерархически поделено и се закръгля във всеприсъствието на Бог. Донякъде до разбирането за Единосъщия Бог достига будизмът (не случайно Тибет се приема като люлка на езотеричните знания), след него до това прозрение се докосва древният юдеизъм, по-сетне тази доктрина се възприема от християнството и мюсюлманството. Трудността на „досещането“ за Единосъщия Бог се състои във факта, че бидейки непрекъснат, всеобемаш, безмерно могъщ, в същото време Бог проявява и крайната си сияйна безпомощност. Особено след разпятието на Иисус (на слезлия, ако щете, на нашия Бог) Бог почти не участва в земните ни дела, дал ни е правото на Свободна воля, на Избор. Дори когато грешим тук и сега, Той ще ни прости или накаже в непредставимото идно време след биологическата ни смърт. Усещането си за удоволствие, радост, болка или страдание ние получаваме чрез плътта си. Но Бог няма да прости или накаже тленната ни плът, а вечната ни душа. Това „отлагане“ на моралния съд затруднява човешкото ни мислене извънредно много. Ние сме въввлечени в особен морален парадокс. Доброто, божията благодат са всепроникващи и вездесъщи, но са в някакъв смисъл бездейни, сякаш са обвити в ципа. Те са възможност за битие. Злото е дейно, защото натоварва заобикалящия ни свят с различие. Доброто е необгледната матрица, която само Злото може да оплоди, да превъплъти в движение и в сблъсък. Доброто е застинало и вечно, Злото се ражда и умира, то пулсира като вселенско сърце и движи кръвта на Битието. Доброто е времето, възможността да ни има, Злото е Историята, която се случва в него. В този смисъл Злото подпомага и проявява Бог, тъй както Юда осъществява Иисус, като подпомага неговото Разпятие.

Бидейки непрекъснат и всеобхватен, „неподвижен“ в постоянно пораждащото се движение, като съдържа у себе си цялото възможно минало и бъдеще и твори настоящето, Бог е извън времето и сетивата ни, Той остава недокоснат от човешкото ни мислене и може да бъде опознат само с помощта на парадокса и абсурда. В Райската градина Адам и Ева са близо до познанието за Бога, защото са безсмъртни същества (а какъв по-голям парадокс или абсурд можем да си представим от телесното ни безсмъртие?). Когато съгрешават и избират дървото на Вечното познание пред дървото на Вечния живот, когато Адам и Ева биват прогонени от Рая и навлизат в причинно-следствените връзки на битието, те загубват целостта на Бога и го преоткриват в постоянната промяна, в непрестанното движение. От този миг насетне в съществуването на всеки от нас, при

цялата „случайност“ на земния ни път, има две абсолютно задължителни събития. Това са раждането и смъртта. Със самото си раждане ние започваме да умираме. Животът ни всъщност е нашето сладостно и болезнено умиране, човешкият ни възторг от постигнатото и в крайна сметка човешкото ни поражение (ето защо ще повтора мисълта на Жан-Пол Сартър, че Адът е тук, на земята). В този многолик процес на постоянно натрупване и загубване, на опипване и надмогване, на получаване и изоставяне, на щастие и тъга ние сме подвластни на едно неотменно, подсъзнателно чувство - страха ни от смъртта. Това усещане е толкова неуловимо (особено в младостта си ние живеем като безсмъртни) и в същото време е така всеприсъстващо и властно, че определя цялото ни човешко поведение, насочва и осмисля всичките ни усилия. В страха си от смъртта ние се стремим да се „спрем“ в живота, да се заноктим за него, да останем и след себе си. Затова раждаме деца (те са нашето продължение във времето, някаква форма на личната ни вечност), приучаваме се да трупаме излишъци (пари, имот, колекции, всякакви веществени форми на сигурност), които да ни надживяват. Затова и писателят копнее да се остави в слово, художникът в картини, политикът да влезе в Историята. Стремим се да постигнем своето безсмъртие в някакъв запомнящ се жест, в подвиг или дори в натрапено над другите Насилие. Страхът ни от смъртта предопределя цялото ни битие, той ни превръща в действени, в творящи личности, подсилва стремежа ни да бъдем Различни. В някакъв смисъл той осмисля самото ни съществуване и ни сближава с Бог.

От друга страна, точно страхът ни от смъртта преувеличава желанията и стремленията ни, превъплътява ни в алчни същества, развъртава ни, като подтиква материалното и възпира духовното у нас, усилва различията помежду ни до морална и социална нетърпимост. И най-страшното - страхът от смъртта ни прави несвободни, защото ни принуждава да зависим от желанията и стремежите си, които почти винаги са невъзможни. Така страхът от смъртта ни сближава с материалния свят, със собствената ни човешка ненаситност и ни отдалечава от Бог. Мисля си, че именно това неотменно и едва доловимо чувство е грях, нашият първороден грях. Затова будизмът толкова настоява да се откажем от всичките си привързаности в материалния свят, да възвърнем духовната си свобода, като надмогнем щенията си. Защото точно нашите привързаности и неосъществими желания ни правят несвободни същества и ни връщат в страданието, в Самсарата.

Така всяко доказателство за живота ни след смъртта, колкото и несигурно, изплъзващо се да е то, е от изключително значение за всеки от нас. Ако ние знаем, че след биологичната ни смърт някаква духовна част от нас ще продължи своето битие, убеден съм, че съществуването ни „тук и сега“ на земята ще е по-хармонично, че самите ние бихме били по-добри, по-човечни и най-важното по-щастливи същества. Ако ние опознаем законите на своята карма, на задължителното си духовно и морално израстване, ако приемем страданието като основен инструмент за това израстване, то всеки от нас би успял да помогне на себе си, а и обществото би станало по-хуманно. Злото се разпространява по причинно-след стаената връзка. Злото може да бъде спряно, ако някой от нас го поеме и задържи у себе си. Затова Исус от Назарет е казал: „Ако те ударят по едната страна... подай си и другата.“ Но по същата причинно-следствена връзка се разпространява и Доброто и ние сме длъжни да го поощрим и уголемим. Това ще е далеч по-лесно и понятно, ако успеем да се освободим от страха си от смъртта. Защото тогава всеки от нас ще проумее, че възжеленията ни, човешките ни деяния, дори мислите ни са сили, които засягат цялото Мироздание, че след смъртта ни ще остане „нещо“ от нас, което наистина ще бъде съдено.

Вече споменах, че древният човек е имал сетива за връзка с Вселенското съзнание, че тези сетива във вековете са закърнели (за това е спомогнала и канонизацията на Църквата), че бездънното езотерично знание се е капсулирало и се предава много внимателно само на избрани. В последните десетилетия обаче се натрупа познание за множество феномени, които нямат научно обяснение. По какъв начин се вглежда в бъдещето пророчицата Ванга? Какво представлява полстъргайтът? Как е възможно физически тела да преминават през твърди прегради, да предаваме на разстояние мисли и те да бъдат улавяни от друг човек, да преместваме предмети с мисълта си?

Голяма част от самите учени, които са основоположници на съвременната физика и математика, вярват в Бог - Нютон, Айнщайн. Световноизвестният физик Макс Планк твърди: „За богослова познанието започва с Бог, за естествоизпитателят познанието завършва с Бог.“ Напоследък попаднах на знаменитата статия от корифея на съвременната наука - Роджър Пенроуз.

Той твърди, че днешната физика знае почти всичко за макросвета и макар че елементарните частици са подвластни на закона за неопределеността, модерната физика знае почти всичко и за микросвета. На границата обаче между макро- и микро-света се случват събития, които са неизчислими - или казано по друг начин, са необясними от научна гледна точка. Човешкият мозък, продължава Пенроуз, също е неизчислим за разлика от компютъра. Ние можем да създадем най-съвършен и мощен компютър, той ще превъзхожда безкрайно човешките ни възможности, но той си остава машина, той ще бъде изчислим, докато нашето съзнание притежава някакво особено, неподражаемо и непостижимо качество.

Все в последните години ние се запознахме с изключителните книги на Карлос Кастанеда за магьосника дон Хуан Матус, за оня непреклонен воин, който превръща общуването си с отвъдния свят не толкова в познание, колкото в изживяване. Докоснахме се до опитностите на американската актриса и писателка Шърли Маклейн в „Да опознаеш плода“. Нарои се цяла плеяда от наблюдения на психиатри, сериозни люде възпитани в традицията на класическата наука, които поставят пациентите си под хипноза (а под хипноза човек не може да лъже!) и дълбинно навлязоха в техните „спомени“ за отминалите им животи. Ще посоча само знаменитата книга на д-р Мууди „Живот след живота“, „Пътят на душите“ от д-р Майкъл Нютън и „Не един живот, не един учител“ от д-р Брайън Уайс, „Исус и есеите“ от Долорес Кенън. В тези текстове упорито се поставя проблемът за кармичния кръговрат на душите, философията на реинкарнацията (прераждането), за това, че нашето физическо тяло е просто дреха, която овехтява, става негодна в постоянната употреба. Ние сме принудени да я „сблечем“, но душата ни е вечна, тя ще се върне тук, на земята, за нов живот. Всеки живот е натрупване на духовни и морални знания. Тогава нещастията, които ни спохождат, могат да бъдат обяснени като форма на урок и ние сме длъжни не само да ги изтърпим, но и да ги осмислим. Питам се, възможно ли е тези подвластни на своя талант и известност люде да са шарлатани, да подмамват нашата човешка доверчивост и да се подиграват с нея?

Лично аз никога не съм обладал подобни свръхопитности, не ми се е случвало да надникна в своите или в нечий чужди отминали животи, не съм влизал в контакт с отвъдните светове, не съм изпадал в клинична смърт, за да твърдя, че напуснал себе си, съм се наблюдавал отстрани и отгоре. Не съм изпитвал нищо изключително освен понякога, когато пиша книгите си, онова усещане на възторг, сякаш някой ми диктува думите и написаното е част от мен, но и от някакъв по-висш и мъдър разум. Съзнавам своята безпомощност категорично да отговоря дали разказаното в „Да опознаеш плода“ или в „Живот след живота“ е вярно, дали уменията на дон Хуан Матос са истина.

Споделям тези съждения, за да подчертая огромната морална отговорност на Адепта, на оная личност, която е одарена със „свръхестествени“ сетива и е способна да надникне „зад това, което се вижда“. Да се правиш на Адепт и да не си такъв е навярно най-тежкият и подсъден грях. Да споделяш и проповядваш езотерично знание, без то да ти е дадено свише, без да си Избран, да лъжеш себе си и другите означава да натрупаеш огромна, неизлечима вина. Не крия своите съмнения, когато се запознах с хората от кръга „Дуло“. Естествено, усъмнявах се в истинността на техните контакти, на духовните им връзки с Акаша, с Вселенската памет. Постепенно в дните повярвах в техния морал. Така се съгласих да помогна в написването на тази книга, която не е моя, не е дори и тяхна, и която решихме да превърнем в автентичен разказ, а'може би и в доказателство за някои от вас!

През месец юни на 1990 година внезапно и някак случайно Елисавета Логинова получава „просветление“. Тя чува странни „гласове“, с които може да разговаря, да ги пита и „те“ да й отговарят. Естествено това я плаши, натоварва неимоверно психиката й, в един момент си мисли, че полудява. Във всеки миг тя „знае“ какво се случва със съпруга й в службата му, надниква в идното, превръща се в домашната пророчица. Приятелите на семейството се изреждат при нея, близки и познати я молят да им предскаже бъдещето, искат от нея чисто практически съвети как да разрешат житейските си проблеми.

По-късно Ели Логинова бива въвлечена в „мистерията“ Царичина, която недоброжелателни журналисти и жълтата преса нарекоха „Дупката Царичина“. Там, на полеви условия, тя прекарва една година заедно със съпруга си Илия Логинов, който е офицер и работи в Министерството на отбраната. Именно в Царичина връзката на Ели с „необяснимото“ се задълбочава и се видоизменя. На нея отново й се диктува, но сега ръката й сама изписва странни, стройно подредени знаци, които сякаш идват от дълбините на времето и са графичен израз на забравена или непозната писменост.

Постепенно тя записва повече от 1000 страници. Чувството, което я обзема, е неустойимо, често я буди от сън, обладава я неочаквано и не я изоставя, докато „диктовката“ не свърши. Самите графични знаци понякога далечно напомнят на йероглифи, на арабско или глаголическо писмо, но не са нищо, което съвременната наука познава. На Ели ѝ е „казано“, че получава тази информация закодирана, защото тя е от изключително значение и засяга съдбините на Цялото човечество, че в нея се съдържат множество научни данни и технологични прозрения. „Обяснено“ ѝ е, че ако тази съдбовна информация ѝ бъде съобщена на разбираем език, хората трудно ще повярват в истинността ѝ и ще помислят самата Ели за луда. Именно усилията на множество учени, трудностите, през които ще преминат, за да разгадаят сложната „писменост“, ще убедят нашия рационален свят в достоверността на полученото знание. Тези 1000 страници са иззети от Елисавета Логинова и са засекретени в Министерството на отбраната.

По-късно съдбата среща Ели и Илия Логинов с г-жа Мария Ножарова, художник и изкуствовед с огромно любопитство и познания за българската история. Тя опитва да надникне в странната писменост, години от живота ѝ минават в непрестанно виждане, почти ослепява в сравняване на знаците с древни писмености и успява да разчете няколко страници от нея. Подпомага я дъщеря ѝ Марина Иванова, която е художник на НДК-а и известна българска сценографка. Петият член на групата „Дуло“ е Стойко Стоев, който е юрист и притежава удивителна интелигентност. След като запечатват „дупката“ в Царичина, се възбужда следствие, стига се до съд. Илия Логинов се вижда в чудо и търси правен съвет от Стойко Стоев, с който от години работят в Министерството на отбраната. От правен консултант Стоев бързо се превръща в съмишленик и може да се каже, че е идейният основател на кръга „Дуло“. Шестият член е Петя Динева - компютърен специалист. През 1994 г. по нареждане на Генералния щаб на армията, към Военна академия се създава група за разчитане на кодираните съобщения (споменатите 1000 страници), записани от Ели. Тогава Петя Динева участва в работата по разшифроването на текста, а сетне става приятел и важен помощник на хората от кръга „Дуло“. Най-сетне към тях се приобщава и Любка Крумова, филолог специалист, която работи в Националния литературен музей. Последният член на това забележително общество е неговото украшение, всепризнатата любимка Белла Николаева, която изучава живопис. Всички те са хора високообразовани, с неоспорима интелигентност (това означава, че притежават уменията да се съмняват) и проверено чувство за отговорност. В тяхното усилие да споделят преживяното с българския читател няма нищо комерсиално.

И тъй, „диктуваните“ на Елисавета Логинова 1000 страници остават все така засекретени и неразчетени, на групата „Дуло“ е отказан дори достъпът до тях. Тогава възниква въпросът: какво ще съдържа тази книга? След приключване на одисеята Царичина Ели престава да записва странните „знаци“, но у нея дори се усилюва възможността за контакт с „отвъдното“, с „Акаша“, с тези, които нямат име и тя нарича Учителите. Информацията достига до нея под формата на много фини, деликатни трептения, които тя успява да улови и да превърне в човешки говор. Присъствал съм на множество подобни сеанси, Ели преbledнява, на лицето ѝ се изписва необяснимо, абсолютно отсъствие, тя сякаш изстива, гласът ѝ е равен и лишен от емоционалност, след приключване на „диалога“ тя не си спомня нищо. Учителите, с които е в постоянен контакт, говорят от името на Акашевите записи, високовибрационно поле, в което се съдържа цялата възможна памет на земния живот; Големият френски езотерик Елифас Леви нарича Акашевите записи „Астрална светлина“ и споменава, че от тях е черпил сведения за своите прозрения. По-късно Елена Блаватска и Рудолф Щайнер назовават Акаша „Книга на живота“ или „Космическа памет“ и настояват, че на медиативно ниво те са осъществявали контакт с този световен източник на познание. В средата на нашия век венецианският монах патер Пелегрино Ернети с помощта на дванайсет световноизвестни учени се залавя да построи „машина на времето“ (нарича я „хроновизор“), която би трябвало да улавя от етера остатъчни звукови и светлинни сигнали и по този начин да ни направи свидетели на отминали събития. През 1952 година Ернети успява да възстанови премиерата на трагедията „Тиест“ от поета Квинтус Ениус Калабер, която се е състояла през 169 година преди Христа в Рим. По-късно патерът сензационно съобщава, че е заснел възкачването на Иисус към Голгота и събитията около неговото разпятие. За жалост венецианският монах запазва в тайна имената на учените, участвали в това основополагащо откритие (по изключение назовава само двама знаменити и вече починали физици Ернесто Ферми и Вернер фон Браун) и преди смъртта си (предвид огромната социалнопсихологическа опасност, която крие „машината на времето“) той

заповядва тя да бъде разглобена. Патер Ернети определя Акаша като особена „двупистова магнетофонна лента“, тя опасва Земята и на ; нея са „записани“ всички остатъчни, трансформирани звукови и визуални сигнали за събития, които са се случили някъде на Земята. Сензацията постепенно отшумява, постижението на венецианеца остава твърде неизяснено и съмнително. Убеден съм, че ако все пак Пелегрино Ернети е успял да построи такъв сложен апарат, той не се е свързвал с „Акаша“, а с „паралелния свят“, за който читателят ще прочете в настоящата книга. Учителите от „Акаша“ предупреждават, че е непосилно да се създаде толкова свършено техническо устройство, което да осъществи контакт с непостижимо високото ниво на „Астралната светлина“. Това може да бъде постигнато само от човешкото съзнание (те са се доверили на Елисавета Логинова), защото само то е способно да преведе чист звуковия сигнал през невъобразимите пространства. Освен всичко „Акаша“ не се намира в близост до Земята, а в дълбокия Космос и в тези „хроники“ се събират сведения за множество слънчеви системи и далечни космически обекти. За разлика от кодираното „писмо“ (вече споменах, че в него са вложени съдбовни знания за човечество) сега Учителите отговарят много внимателно и пестеливо на зададените въпроси и техният „слог“ звучи леко архаично, някак песенно, получава се усещането, сякаш разговаряте с вашия праядо. Тази книга няма да изчерпи всичко казано от Тях и навярно след време ще бъде разширена и допълнена, пожелахме да избегнем и чисто сензационните съобщения. От всичко, споделено с нас, ние се помъчихме да сглобим няколко основни теми, които предизвикваха човешкия ни разум и вроденото ни любопитство. Именно тези съдбовни послания, тези откъслечи от езотеричното знание, дошли от дълбините на Вселенския разум, ще разкрием пред вас. Оставаме с надеждата, че те ще ви предизвикат за размисъл, че ще подкрепят доброто, „божественото“ у вас.

Добре дошли в тази книга!

Владимир Зарев

БИ МОГЛО ДА СЕ НАРЕЧЕ „ОТКРОВЕНИЕ“

Интервю на сп. „Съвременник“ с Елисавета Логинова

„Съвременник“ - Г-жо Логинова, при нас няма „извънземни“, удобно ли се чувствате тук и готова ли сте да проведем един спокоен, нека го наречем пояснителен разговор?

Елисавета Логинова - Надявам се нашият разговор наистина да бъде сериозен. Омръзнало ми е да давам интервюта, които са целели единствено сензацията, а не оная истинност, която винаги съм желала да споделя и която бих могла да нарека мое откровение.

„С.“ - Добре тогава, кога за първи път усетихте в себе си присъствието на „необикновеното“ и в какво се изразява то?

Е. Л. - То ме споходи през май или началото на юни 1990 година. Със сина ми играехме на клечки (дървени клечки от кибрит) и викахме извънземни. Задавахме въпроси помежду си, държахме клечките между пръстите си и те отговаряха с „да“ или „не“. Вярвахме, че наистина контактуваме с „нещо“, което раздвижва клечиците. По-късно, навлизайки в истинското познание, разбрах, че ръцете ни просто са предавали нашата човешка биоенергия. Играта ни забавляваше и продължи два-три дни. За радост или за беда синът ми се похвалил пред приятеля си, че ние с него контактуваме с „друго“ същество и пожела да му покажем как го правим. Но клечките бяха в стаята, където вече спеше малкият ми син. За да не разочаровам децата, реших да заменя клечиците с химикалка. „Извънземните - казах им - предпочитат хлапетата, повикайте ги, вземете химикалката и запишете какво ще ви отговорят?“ Първо опита синът ми, нищо не се получи. След него приятелят му - отново нищо. „Не знаете как да ги омилостивите - казах им на шега, - ето взимам химикалката и „извънземните“ започват да „пишат“. В живота на никой от нас няма случайни неща, „това“ бе предопределено и трябваше да се случи. За мой ужас химикалката сама се завъртя в пръстите ми, изненада ме, поведе ме и бавно започна да изписва странни и едри букви. Тя просто не беше подвластна на моето желание, на движението на ръката ми, движеше се по строго определен шрих и съответното енергийно въздействие. Това ме изплаши до смърт, захвърлих химикалката, но децата бяха импулсира-ни и ме накараха да опитам отново. Получи се същото, макар и овладян, страхът ми нарастваше, то беше извън мен, извън моето същество и волята ми. Какво беше то? Момчетата зададоха няколко въпроса в смисъл дали контактуваме с „извънземни“, на което получиха лаконични отговори с „да“ и „не“. Помолиха ме да продължим разговора, но аз отказах. Наистина се страхувах. Позвъних на съпруга си, който беше на работа, той се засмя, обясни ми, че

съм изнервена с децата и че ще е добре да си почина. От този ден насетне „през съзнанието“ ми започна да тече информация. Два-три месеца вътрешната борба у мен бе много силна, ужасяваща, обзе цялото ми същество. Питам се дали съм луда, дали съм подвластна на особено раздвоение на личността, дали, без да го желая, съм провокирала някакво психическо отклонение у себе си, не е ли опасно това за мен, за децата ми, за семейството.

„С.“ - Наблюдаваше ли се някаква определена периодичност в появата на „другите“?

Е. Л. - Получавах информацията спонтанно, непредсказуемо, почти постоянно, това бе независещ от мен и неконтролируем процес. Представете си футболно игрище, от едната страна бях аз, от другата това невидимо и непознато „същество“, а мисловният поток прескачаше като топка между тези две ясно разграничени половини. Това ме затормозяваше и измъчваше, защото не знаех кога съм аз и кога са „те“, трябва ли да се съмнявам в очевидното, или не трябва да вярвам. Започнах да изпитвам остра болка в слънчевия сплит и в сърдечната област. Наложих ми се да отида на невролог и на специалист по сърдечносъдови заболявания. Отговорът на специалистите бе БО (без отклонения). Всички ми казваха, че имам напълно здрав и нормален организъм, а болката бе невероятна и угнетяваща. Това неразположение продължи два месеца, след което изведнъж изчезна. Просто трябваше да свикна с присъствието на тези енергии.

„С.“ - Като слово ли получавахте информацията, логически завършена ли стигаше тя до вас?

Е. Л. - Да, като слово. Отначало отговорите бяха много лаконични и кратки, постепенно ставаха все по-смислени, по-обстоятелствени и обяснителни. Не чувах думите фонетично. Записвах ги на лист, но те „звучаха“ особено патинирани, странни и достигаха до мен с необичаен обратен словоред. По-късно научих, че този тип графично изписване се нарича параграфология. Случвало се е и на много други хора.

„С.“ - За какво питахте „натрапниците“?

Е. Л. - В началото въпросите ми бяха елементарни и съвсем житейски. Например (мъжът ми, приятелите ни) се интересуваха какви по професия ще станат децата ни, когато пораснат, дали ще има промяна в работата на наш познат, дали някой от нас ще си купи кола и каква марка ще бъде тя. Разпитах лични взаимоотношения между снаха и свекърва, ревности, любови... бях се превърнала в истинска врачка.

„С.“ - Вярно ли ви отговаряха „другите“, случваше ли се реално това, което „гласът“ им вещаеше?

Е. Л. - Да, отговорите бяха толкова болезнено и съдбовно верни, че дори се разделихме с най-близките си приятели. В началото хората около мен приемаха „умението“ ми като игра и ме засипваха със своите съмнения. Веднъж разказах на една моя близка неща от живота ѝ, които тя не беше споделяла с никой... едва тогава ми повярва. По природа мъжът ми е завършен скептик, по това време той безотговорно питаше за числата на тото-то и откъде може да напълни резервоара си с бензин (през 1990 година беше незапомнена криза за бензин и опашките по бензиностанциите бяха километрични). Отговорът им за тото-то беше, че „те“ не са се появили, за да ни облагодетелстват материално, а за да изпълнят своята мисия, да ни научат на ум и познание. Но за да докажат своето присъствие и че могат да направят „чудото“, но не желаят, предупредиха съпруга ми, че ще спечели четворка, че това му е достатъчно, продиктуваха ни числата и той наистина улучи четворка. Трябва да призная, че той винаги пълнеше резервоара на колата ни с бензин, без да чака на опашките...

„С.“ - Тези „същества“ създадоха ли у вас свой визуален или сетивен образ?

Е. Л. - Единственото ми усещане за тях беше един постоянен и неописуем полъх, който се движеше около мен. Когато затварях очите си, виждах ярък светлинен поток. Веднъж „ги“ попитахме какво им харесва от нашата човешка, земна храна. Те отговориха, че особено им е приятен мирисът на кайсиева ракия и на кафето. Винаги преди лягане слагахме около нас чашка сварено кафе... на другата сутрин чашата беше празна. Това вече не ме плашеше, бях свикнала с необикновеното „им“ присъствие, но тези „опити“ бяха пряко доказателство за тяхното съществуване. Особено за мъжа ми, който по принцип е Тома Неверни, а веруюто на Тома е „око да види, ръка да пипне“... По-късно по чисто рационален път разбрах, че „те“ наистина са били тук на Земята, защото вече знаех, че енергийният мисловен поток се разсейва и отслабва в космическото пространство. „Те“ са били около мен и просто са ме подготвяли, обостряли са моя сензитет, за да

мога да приемам космическата информация вече без „тяхната“ помощ.

С¹. - Г-жо Логинова, тогава с какво, с кого контактувате сега?

Е. Л. - След „тяхната“ пряка подготовка на моето съзнание информацията сега се извлича от Космическия енергиен блок или т. нар. Акашеви записи, които всъщност са Вселенска памет. Те притежават високо вибрационно ниво, прекалено фина е честотата на трептенията им и много трудно се улавя. Приемането на тази космическа информация за мен вече е относително лесно, тя е твърде чиста, наситена и се проявява в различни форми.

„С. - Различни форми, какво имате предвид?

Е. Л. - Ще поясня... понякога космическата информация достига до мен като музика, не я чувам, но записвам ноти. Те се оказаха композиции на старинни ладове. При откриването на моя изложба на рисунки през 1995 година хор „Ортодокс 95“ ги изсвири и изпя в салона на галерия „Кати“. Звучаха чудесно, разтърсващо, а аз не съм особено музикална и от четвърти клас не съм писала ноти. Никога през живота си не съм композирала музика и не знаех как се прави това. Друг път космическата информация ми се „диктува“ под формата на рисунки, които не трябва да възприемам само естетически, като графика, но съдържат и определено теософско познание за света, „разказват“ за миналото, за настоящето и за бъдещето на човешкия род. В Акашевите записи освен чисто познание, музика, образи има закодирани и странни писмена, те именно носят най-ценната, бих казала стратегическа информация.

» С. - Дали в Акашевите записи е кодиран Вселенският разум, Всеобщото битие, или там се съхраняват конкретни знания за Земяния разум и за неговата история?

Е. Л. - Какво значи Земен разум? Ние сме частица от Вселенския разум и не можем да се делим от Всеобщото, от това, което управлява космическия необглед. То постоянно влияе върху земния разум и история, защото информацията никога не се губи. Ще си послужи с един прост пример: ако някъде на Земята е открито или изобретено нещо (направено е определено научно откритие), то много по-лесно е на друго място на Земята хората да го преоткрият, защото то вече е позволено и продиктувано от Вселенския разум. Така е било с огъня и с колелото, с радиото и с парната машина. С това трябва да си обясним прозренията на Ню-тон, на Менделеев, на Айнщайн, Тесла и Кюри, на Моцарт. Цялото „несвършващо“ познание съществува и ще съществува в космическия информационен блок.

„С. - Какво по-точно представляват Акашевите записи, те са „чиста“ информация или са още емоция, страсти и морал?

Е. Л. - Акашевите записи са познание и разум, те достигат до нас под формата на слово, музика, рисунък и събития, на духовна светлина, но не носят емоции. Вселенският разум е неподвластен на емоциите и навярно затова е справедлив, там любовта е всепроникваща и безгранична, но не се изразява с чувство. Страстите и емоциите са част от земното ни несъвършенство, те са остатъци от човешкото ни непостоянство и примитивизъм. Любовта във Вселенски смисъл е нещо далеч по-различно, успокоено и смислено. Тя не поражда егоизъм или агресия, така присъщи на всяко земно същество, за земните религии, за етническите и социалните ни отношения. Троянската война също е била предизвикана от любов към прекрасната Елена.

„С. - Доколко информацията в Акашевите записи е достъпна за вас, неограничена ли е, можете ли да получите познание за всичко, което ви интересува, или има забранени територии?

Е. Л. - Възможността за подаване на информация е неограничена, изисква се абсолютно точно формулиран въпрос, за да получите точен и верен отговор. Навярно там има „забранени територии“, както се изразихте, но ние самите, когато питаем, си създаваме определени табути...

„С. - Табути в познанието?

Е. Л. - Досега нищо не ни е било отказвано. Но ние съзнаваме, че има отговори, които биха могли да бъдат използвани, меко казано, нечисто, некоректно от земни сили и интереси във вреда на отделна личност, на България, на отделни религии, на цялото човечество, ако щете. Изкушавали сме се да питаем за неща, които веднага сме „забравяли“ именно защото това познание би могло да се използва за корисни цели, да причини огромно зло.

С. - Знаете ли къде в Космоса се намират Акашевите записи, близо, далеч?

Е. Л. - В Космоса няма близо или далеч, няма разстояния, измеримост за време, за минало, настояще и бъдеще. Можем просто да приемем, че Акашевите записи се намират в дълбините на Космоса. Ние се облажаваме, че познаваме извънземното пространство, но всъщност знаем твърде

малко за него. Акашевите записи съдържат информация за цялото възможно минало, но също и за цялото възможно бъдеще, те са мисловната конструкция на Вселената, на случилото се и несъстоялото се в нея, но те могат реално да помогнат на нашето човешко оразумяване и оцеляване. Навярно това ми бе продиктувано в тези кодирани и записани от мен 1000 страници, 800 от които са засекретени в Министерството на отбраната и за жалост вече сме лишени от достъп до тях! Беше ми загатнато например, че в „продиктувания“ ми текст се съдържа информация как да използваме слънцегреенето и водата за получаване на възможно най-евтина енергия, без да се извлича петрол от земята, защото именно петролът осъществява спойката, „смазването“ на важни земни енергийни връзки. Да не говорим, че тази „нова“ енергия ще бъде нетрудоемка и екологично чиста. В тетрадките ми стои познание за това как бихме могли да намалим ефекта от вредното топлинно излъчване, от топлинното „налягане“ върху метала и върху човешката тъкан. Все още не е открита достатъчно мощна топлинна защита за земните космически апарати и за „облеклото“ на космонавтите, които влизат в съприкосновение с открития Космос. Или там ни е продиктувано как най-рационално да използваме слънчевата енергия, за да получим високи добиви, по няколко реколти от посевите, което би спасило Земята от глад. Как да създадем заместители на дървото за направата на мебели, на хартия, за да се опази богатството на горите, които наистина са белите дробове на планетата. Веднъж моите деца зададоха въпроса: „Има ли живот в другите космически светове и какъв е той?“ Отговорът бе, че ние не сме сами във Вселената, че животът е разпространен навсякъде, но в различни форми на съществуване, че „там“ техническият напредък, разумът са на неизмеримо по-високо ниво, но че Земята е най-зелената, най-живописната, най-красивата планета, на която всеки космически пришълец би могъл да се приспособи и оцелее, докато това е абсолютно невъзможно за земния човек, попаднал на други светове.

„С.“ - Г-жо Логинова, следователно вие получавате информацията по два различни начина. Част от нея ви се диктува закодирана, под формата на странни и неидентифицирани „знаци“ и това са тези над 1000 страници, изписани сякаш на непозната, древна писменост. Другата част от информацията достига до вас отново в писмен вид, но на разбираем български език? Как си обяснявате тази избирателна „двуетичност“?

Е. Л. - Точно така, достигналото до мен познание сякаш наистина е двуетично. Обикновено на разбираем български език ми се диктуват отговорите на конкретни наши въпроси. Кодирана достига до мен тази информация, която самите „те“ желаят да изпратят. В самото начало ми бяха продиктувани 800 знака, навярно за да свикне ръката ми. Една страница, а знаците са много сложни и графично трудно постижими (понякога между тях има подредени „пирамидки“, растителни или животински фигурки, които наподобават египетско писмо), аз успявам да изпиша за двадесетина и по-малко минути. Мои приятели са се опитвали да откопират страницата и това усилие им е отнемало значително повече време. Мъжът ми ме е улавял, че заспивам над текста. Случвало ми се е да пиша и когато спя. В протежение на самия процес изключвам напълно, знаците се изписват автоматично, ще кажа, направо механично. Не разбирам написаното от мен, но съм дълбоко убедена, сигурна съм, че всеки от тези знаци е смислен и носи информация.

„С.“ - На какво се дължи тази „двойственост“ на подаваната към вас информация? Защо „те“ кодират най-съществената и значима част от нея, когато могат да ви я предоставят в достъпен, разбираем вид?

Е. Л. - Въпросът ви е коректен и аз доста съм мислила по него. Предполагам, че ако получавах цялата информация, съдбовната част от нея в достъпен вид, както се изразихте, това силно би накърнило достоверността ѝ в очите на околните. Тя ще се възприема като мое причудливо хрумване, игра на въображението ми, ако щете, като човешка лудост или лична мегаломания. Необходимо е в този процес на осмисляне, на декодиране да участват много хора с професионални знания и умения като доказателство, че аз не мога да си „измисля“ предадените ми знания. Нека отново да повторя, аз съм просто „механичен“ проводник на информацията, която получавам, усещам се „избрана“ само дотолкова, доколкото съм механичен приемател на посланието. Но самото послание трябва да бъде разшифровано, проявено, а за това е нужен потенциалът на съвременната наука или поне нейното любопитство. Ще споделя още нещо, ние предполагахме, че на мен ми се диктува съвременната Библия, че Библията, основополагащото знание на човешката история, ни се предава периодично все по-усложнено в зависимост от непрестанно растящите интелектуални и духовни възможности на човечеството. Това, което би

изглеждало напълно неразбираемо преди две хиляди години, сега за нас е понятно. Ако в Индийските веди или в Библията се намеква за атомен взрив, сега ние не само сме преживели неговото опустошително въздействие, но познаваме и научната му същност, механизмите за разпадане на атомното ядро. Разбира се, тази наша догадка, че ни се предоставя осъвременената история на човечеството, трябва да се провери именно от модерната наука.

„С. ” - Добре, питали ли сте „ги“ как се е породил животът на Земята?

Е. Л. - Да. Отговорът бе, че животът на Земята е само-възникнал, че той не е бил привнесен чрез „панспермията“. В резултат на благоприятните космични условия тук са съществували примитивни и по-сложни форми на живот, но разумът, Човеците са дошли от планета, която се е намирала в относителна близост до Слънчевата система и е пребивавала в съзвездието „Голямата мечка“. Тази планета, наречена от древните Фаетон (сричковото разделение на думата означава живот и светлина), е приживяла чудовищен космически катаклизъм в резултат на енергийно пренатрупване в самия планетен зародиш. Била е населена от високоразвита в технологично отношение цивилизация. Заплашени от прииждащо и невъзвратимо бедствие, нейните представители са избрали за своя нова родина Земята. Беше ни казано, че са долетели в космични апарати (нарекоха ги: „подобни на вашите ракети“) и са използвали за гориво в трудния си път светлината. В самотното си пътешествие те са поддържали ниски минусови температури. Всъщност точно това е Ноевият ковчег, описан в Библията, запазването на една цяла Вселенска биосфера. Тези човеци са били двуполови същества, които постепенно, според климатичните особености на нашата планета, са преживели трайни мутации, включващи и разделението на половете. За това деление на половете се споменава още при Платон и в почти всички древни индоевропейски и скандинавски саги. Защо в Библията е казано, че Ева е създадена от реброто Адамово, защо в Библията се твърди: Адам роди Сит... и живя 930

дини, или Сит роди Еноса и живя 912 години, или Енос оди Каин и живя 905 години, или Каин роди Мелалеил и живя 910 години, или Мелалеил роди Иаред и живя 895 години, или Иаред ще роди Енох и т. н. Защо там не е записано - Адам и Ева родиха Сит и още, защо постепенно отпадат жизнените сили на библейските герои и сякаш колкото по-многочислено става човечеството, толкова по-ниска става преклонната възраст на всеки един индивид. Сега ние живеем едва 70-80 години, но бавно започва да се възвръща генетично заложеното ни дълголетие.

“ С. ” - Звучи фантастично. Искате да кажете, че тези Човеци - космическите пришълци, населили Земята, впоследствие са преживели видима биологична и духовна деградация. Тези високоразвити същества са се върнали векове назад в своя еволюционен път. Как си обяснявате това?

Е. Л. - В борбата за биологично оцеляване, за приспособяване към новите условия на планетата Земя голяма част от пришълците са загинали, а останалите са загубили огромна част от знанията и уменията си. Те са били лишени от материалната си база, от техническите си устройства и продуктивните си технологии. Изчезналият континент Атлантида не е географско понятие, то символизира „падението“, постепенната деградация на една високоразвита в духовно отношение цивилизация. Откъде се е появила тя? Защо атлантите не са успели да предадат докрай знанията си на тогавашния все пак разумен свят? Просто други Човеци не са съществували, самите атланти постепенно са се изродили в постоянната битка за оцеляване. Съществуват обаче недвусмислени доказателства за техните огромни възможности - Египетските пирамиди (също пирамидите, пръснати по всички континенти), които все още не са по мащабите и технологическите възможности на съвременния свят. Поколения Човеци са губили интелектуалната си мощ, но по силата на съдбата у тях са се развивали други, отрицателни качества като страх или агресивност. Познанието, което е донесено тук, на Земята, не е загубено изцяло и чрез родовата памет и подкоровата мозъчна дейност постепенно човечеството ще си възвърне забравеното през вековете. „ С. ” - В подсъзнанието ли е нашият изход? Е. Л. - В подсъзнанието ни е вложен инстинктът към целостта на знанието. Ние постепенно се възвръщаме към по-висши степени и форми на научно познание. Вече е лесно да се направи автомобил, но е все така трудно да се проникне в бъдещето. Макар и мъчително, ние ще изоставим днешния метод на непременно и бързо доказателство в науката и ще се връщаме към древните методи на умозрителност, към т. нар. езотерични знания, които от векове са заклеявани, но са незаменима част от човешката духовност. Мисълта ми е, че за еднакво право на научна достоверност могат да претендират астрономията и астрологията, медицината и ирисовата диагностика,

китайските методи на лечение, биоенерготерапията. Досега тези естествени връзки между доказаното и възможното, проявеното и не проявеното се разкъсваха, но Познанието е единно и то обхваща човека и Вселената в своите уникални обвързаности. Няма мистика, съществува само истинност и непознати, не-овладени природни закони. Убедена съм, че няма паранормални явления, щом „нещо“ съществува на този свят и се наблюдава, то е нормално.

„С.“ - Ако ние. Човеците, сме дошли от друга планета, тогава кои са Адам и Ева?

Е. Л. - Адам и Ева е събирателен образ на двуполово разумно същество, това е прототипът на човека, който е долетял на Земята от една изчезнала, самовзривила се планета. Тази планета е щастливата, библейската, пък и сегашната представа за Рая. Изгонването на Адам и Ева от Рая е метафора, символичният образ на Преселението от един уютен, великолепно устроен свят в другия свят на непрестанна борба за оцеляване. Там, където може да се живее, но се живее в непрестанно страдание и ужасно трудно.

С. - Можем ли да твърдим, че постоянното раздвояване на личността в съвременния човек, неговата подсъзнателна „пренаселеност“ има не само психическа основа, а и друг генетичен механизъм?

Е. Л. - Отговорът трябва да се търси именно в родовата памет, това е фиксирана, запомнена информация в подкоровата дейност на продълговатия мозък. И до днес във всеки от нас живеят по двама души, мъж и жена, така е устроена и хормоналната ни система, така реагираме и в конкретните житейски обстоятелства. Подобно е и ембрионалното ни развитие, до третия месец зародишът няма полова определеност. Забележете, отклоненията в сексуалността на мъжа и жената (хомосексуализмът) са древни колкото света и са плод на същата вътрешна информационна раздвоеност, която при повечето индивиди е закърняла, но при някои от тях се задейства отключващ механизъм (физичен или психичен), който поражда „отклонението“. Хомосексуализмът е познат и при животните и е най-грубата част от доказателството за двуполовото съществуване.

„С.“ - Предполагам, че в Царичина вие сте издирвали точно останките на двуполовия човек, на този тайнствен Ной? Нашата общественост все още не знае какво точно разкопахте там и защо бе необходимо да се дълбае тази „безсмислена“ дупка?

Е. Л. - Прав сте. В Царичина ние не търсихме „съкровище“ или останки от космически кораб, не правихме „подземен град“, за което безотговорно и с ирония се пишеше в пресата. Наистина бяхме убедени, че там ще открием онзи „законсервиран“, съзнателно съхранен за бъдещето скелет на двуполовия човек, на прародителя Ной, който трябваше да даде отговор на много питання какъв е бил първият Човек и как е възникнал той. А това навярно щеше да преобърне голямата част от фундаменталните познания за живота на Земята.

„С.“ - А защо бяхте убедени, че точно в Царичина се намира тази толкова значима археологична разкопка?

Е. Л. - В началото за мен това стана случайно, почти насила бях въввлечена в тази „авантюра“. По-късно на база контакта аз получих уточняваща информация. Без да питам, „те“ сами ми посочиха мястото. Когато в дълбините на времето се е извършвало Великото преселение, тук не е имало нито Царичина, нито България, но нашите земи са се намирали в благоприятен климатичен пояс за първоначална адаптация и съхраняване на индивида. Самите разкопки ръководах по енергийното излъчване, което идваше от „сакралната“, от опасната кост на скелета. Това е „черната информационна кутия“ на всеки от нас.

„С.“ - Вие единствена ли улавяхте тази безценна информация?

Е. Л. - По-късно информацията бе потвърдена от руската екстрасенска Елена Шмахина и най-важното от баба Ванга. Но пълната ми увереност дойде едва сега, когато успяхме да декодираме част от текстовете, записани от мен през 1991 година. Ще ви кажа още нещо: шокиращо за науката, за минните инженери, с които се консултирахме по време на разкопките, беше, че спираловидното прокопава-не на тунела може да се извършва без никакви подпорни и укрепващи елементи. Тази „невъзможна“ технология ми бе подсказана от „тях“. Когато през 1992 година бе създадена комисия за запечатване на тунела, геофизиците ни обвиниха, че изкопната работа е била извършена некомпетентно. Запитаха ни ехидно защо е било нужно да се спускаме спираловидно, щом като с помощта на сонда сме могли да достигнем по-бързо до целта. В началото на 1997 година (т. е. пет години по-късно) научихме, че в САЩ е патентован точно този метод - за спираловидно прокопаване на тунели, без да се използват никакви подпорни и укрепващи материали. Вече

споменах, че когато някъде на Земята е спуснато и позволено едно знание, то лесно може да бъде преоткрито и „преповторено“ на друго място, дори на друг континент.

„С.“ - Какво изоставихте в Царичина поради нашия вроден български скептицизъм и националните ни коми-

кси? Колко още беше нужно да се копае, за да се достигне до прародителя на човешката цивилизация?

Е. Л. - Ние изоставихме едно начинание, което, вече споменах, би променило цялото ни мислене за човека, за неговата история и произход. Изпуснахме възможността това откритие да бъде направено именно в България. Пропахнахме златния шанс да разбием предразсъдъците в науката да „демократизираме“ съвременната наука. От двайсет години в НАСА се стремят към такава мащабна разработка на свръхсетивно ниво, а ние успяхме да я започнем, но ни забраниха да я довършим. Убедена съм, че ако бяхме доказали съществуването на двуполовия човек, на истинския Ной, текстовете, записани от мен (някои от тях навярно са съдбовни за цялото човечество), щяха да предизвикат много по-голям и сериозен научен интерес. Върху тях щяха да работят специалисти от всички сфери на знанието, да боравим с компютри, с модерна техника за прочит. Сравнителният анализ на текстовете изисква от нас огромни, направо героични усилия, а ние сме шепа хора от фондация „Дуло“.

„С.“ - Срегнахме ви случайно във фондация „Дуло“, а не в асоциация „Феномен“. Защо?

Е. Л. - Защото аз наистина не се считам за феномен, притежавам нещичко от „забравените“, от закърнелите способности на нашите първи предци, на Ной. Убедена съм, че тези способности ще бъдат подвластни, присъщи на хората от следващото хилядолетие. Фондация „Дуло“ е творчески колектив, който се занимава с широк кръг проблеми от произхода на човека, историята, археологията, медицината, древните писмености, парапсихологията, но ние наблюдаваме и изследваме „непроявеното“, необикновеното не като мистика, а като научно предизвикателство. Това ни различава от асоциация „Феномени“.

„С.“ - Все пак защо избрахте името на славния български род „Дуло“?

Е. Л. - Отговорът ми ще бъде кратък и ясен: защото този знаменит български род е запазил в най-голяма степен и най-дълго през хилядолетията световните знания и опитности унаследени от „пришълците“.

„С.“ - Г-жо Логинова, не звучи ли малко шовинистично?

Е. Л. - Глупаво е да се говори за шовинизъм, когато историята доказва определени факти. Българският род Дуло е оставил отпечатащи, ясни следи на материална и духовна култура от Япония до Италия и Латинска Америка. Ние единствени сме имали готова писменост, държавно управление, законодателство, развито изкуство и наука (и до ден днешен най-точен е именно Прабългарският слънчев календар). Където и да са минали нашите предци (а това е въпрос на друг разговор), те са оставяли след себе си висока организираност на мястото на родово-племенния хаос.

„С.“ - Потвърждава ли се това от вашите контакти с Акашевите записи, с Вселенския разум?

Е. Л. - Бих казала, че те са основният подбудител, който активизира и осмисли нашите усилия за разгадката на историческата истинност. Усилено работим за подготовката на един световен форум, на който да съберем и представим пред обществото историческите факти за българският корен на световната цивилизация.

КОИ СА ТЕ? АКАША

6.IV.1999 г.

Добър вечер. Кои сте вие? Моля представете се, разкажете ни нещо за вас.

— Ти навярно искаш да се докоснеш до нашия образ и да научиш точното ни име. Но разбери, човече, че който се е проникнал дълбоко в мисълта, той не съдържа тяло, образ име, защото те са носители само на ниското ниво. Аз или ние, както искаш го приеми, нямаме тяло, образ и име, ние сме само еманация, само Учители. Туй е цялата истина и в тайнство тя е завладяна. Ако някой от нас ти се представи с име или образ, тогава бъди сигурен, че ти се внаждаш духом в по-ниското ниво. А когато контактуваш с мене, помни и ме наричай „Учителю“. Единствено с цвят сме отличени ние и той е във виолетовия оттенък. Туй е, което можеш да получиш като визуална

представа за нашата същност.

Вие самите Акашеви записи ли сте, или сте Учители, които са в състояние да черпят информация от Акашевите записи?

- Аз или ние, както искаш го приеми, сме част от частта, която съхранява Мъдростта, що е от вековете и за вековете. И тази необозрима информация е наречена с името „Акаш“.

Може ли да приемем, че вие сте тези, които обработват и подреждат информацията в Акашевите записи?

- Ние сме тези, които пазят информацията, съхраняват я и я подават само тогава, когато е нужно това, и само тога-в,а, когато човешка мисъл се докосне до нас, което е твърде трудно, случва се рядко и е невъзможно да се осъществи във всеки опит и контакт.

Защо се свързахте с нас? Защото Ели е интелигентен проводник и улавя вашите трептения, или защото знанията, които споделяте с нас, вече трябва да се знаят на Земята?

- Не защото Елисавета е Елисавета, а понеже нейната проводяща трансмисия е твърде чиста и позволява да преминава информация, която не се облепя и затлачва през своя път с вторични, лъжливи изменения. А то е много важно, когато трябва да се знае истината, защото вие сте неук и всяка информация от „отвъдното“ приемате за истинност, така се обърква вашето познание. Затуй ти казах, приемай информацията за чиста, когато този, който я предава, не говори за планета, име, образ, тяло. Запомни го добре, за да пресяваш информацията занапред и да разбираш ясно що е истина и що е неистина. Това не е игра на духовете от по-ниските нива, които провокират вашето съзнание. Туй е тип учение, нагласа, нужни на вас, хората, за да се осъзнаете и разберете къде и как стоите, как трябва да разбирате живота. Още сте твърде неук, още проходите в тази материя. По тази причина ви казвам - трябва да пресявате истината от неистината, ако искате да бъдете в по-високо ученическо ниво. Туй е имал предвид в книгата „Пътят на душите“ нейният създател.

Можем ли да предположим, че човечеството преминава в нова фаза на развитие с превес на духовното над материалното?

- Да.

В предишен разговор споменавате, че ни виждате. Нашата аура ли виждате, или ни възприемате като физически същества?

- Ние ви възприемаме като цветово трептение, което обуславя материалната ви същност. Мисля, че за това сме говорили в предишни разговори, че вашата материя е вид светлина, крехка, едва трепкаща светлина, която ние съзираме и чрез нея успяваме да ви намерим.

Наблизо до Земята ли са Акашевите записи?

- Не.

Това отделно място в Космоса ли е, или Акашевите аписи обграждат Земята като много фино енергийно поле?

- Те са твърде фино енергийно поле, но като казвам фино туй значи, че те имат и своята плътност, те са особен вид вакуумно състояние в пространството, ако мога образно да се изразя, за да може в този именно вакуум да се създадат условия за съхранението и опазването на мисълта, защото тя е тип трептение. Акашът трябва да се капсулира, за да може информационният блок да се съхранява, а не да се разсейва, разпръсва и загубва. Когато се създаде този специфичен вид вакуум, той държи здраво информацията и не позволява нейното разцепване.

Съществува ли връзка, обменна информация между Акашевите записи и други информационни центрове в дълбокия Космос, подобни на Акашевите записи?

- Да.

Главно информация ли се предава между Акашевите записи и други такива центрове?

- Да. Това е вид обмен на информация. Бяхме говорили за вашите компютри. Те са опростен земен вариант на космичната структура за предаване на информация. По същия модул са направени.

Можем ли да предположим тогава, че информацията за едно значимо събитие, което се случва в някоя част от Космоса, се разпространява в целия Космос? В цялата Вселена?

- Ако информацията е наистина достатъчно значима и съдбовна, тя се разпространява в Цялото, но съществуват различни информационни ядра, които са звездообразно поставени в пространството и имат енергийна връзка помежду си.

Можем ли да наречем тази система от информационни блокове - Паметта на Бога?

- Да, макар и твърде пресилено да звучи. Бог не трябва да се приема опростено само като могъща и всеобхватна информационна структура. Той е мъдрост, светлина, която отдава, а не просто събира и настройва. Компютърната система е мъртво повторение на човешката памет, докато Бог е сила-знание, сила-светлина, които не подлежат на подредба и видоизменение. Бог е пораждање, мъдрост, познание, които вечно дават и никога не отменят, които вечно се обогатяват и никога не изчезват, не се обезсмислят, както е във вашите компютри. Затова отново казвам, приеми Бог като светлина, мъдрост и живот в движение, а не елементарно като постижима, завършена, макар и много сложна сграда.

Искам да попитам дали Акаша трупa информация само от планетата Земя или в Акаша се събира информация от твърде много части на Космоса?

- Да. В Акаша се събира информация от огромно пространство, от много и различни космически обекти.

Захранват ли се с допълнителна енергия Акашевите записи, за да съществуват, и какъв е нейният източник?

- Не. Във вакуумната капсула на Акаша съществуват достатъчно информация и енергия и те не могат да се разградят. В това бъди уверен. Аз смятам, че ти обясних що за капсула представлява Акаша. Този твой въпрос остава ненужен.

В предишен разговор казахте, че трептенията, излъчени от Акашевите записи, са с много по-фина честота. В какво се изразява разликата между тази честота и честотата, която излъчват човешките души?

- Туй е много фино вибрационно трептение, което има своя звук и своята вълнова структура, но е невъзможно да бъде уловено с уредите, които имате в момента. Разликата между това енергийно ниво и вашето енергийно трептение е голяма, защото вие сте съпътствани около себе си от множество енергетизирани влияния, които засилват вашето вибрационно трептение и то твърде силно се променя. Вашето излъчване е много по-примитивно, грубо и замърсено. Докато при нас сигналът е безкрайно фин, но ако бъде уловен, веднага ще разбереш голямата промяна по вълната, тя е една и точна, неподвластна е на големите скалови скокове. Тя има своята плавност като нежна музика, изсвирена от Менделсон.

Съществува ли връзка между Акашевите записи и обикновената човешка душа, или може би информационният обмен е между Акашевите записи и някакъв голям сбор на човешки души?

- Второто е истина, не първото. Не може една човешка душа да бъде в близост до Акаша. Тя е твърде низша по своята структура, за да се изкачи толкова височко. Само сборът от човешки познания дава материалната информационна същност, която може да се възкачи и залегне в Акаша.

А как се осъществява тази връзка между сбора човешки души и Акаша?

- Смятам, че обсъждахме това в предишните си разговори¹, където казахме, че според познанието, което носи, информацията енергийно се изкачва на многото нива и именно тази плавност на извисяването в Латералното пространство позволява информацията селективно да се пресее и издигне до Акашевата капсула. Туй не става за миг, запомни го, човече.

Само миналото на Земята ли е записано в Акашевите записи или и бъдещето на човешкия род?

- Навярно си спомняш моето обяснение, че не съществува измеримо време в часове, нито в месеци или в години. Времето е само земно понятие. Всеки следващ миг е бъдеще за вас, но това е илюзия. Затуй недей ме пита за минало и бъдеще. Всичко е едно. То е живот, взаимосвързаност и вечен обмен завинаги.

Оказват ли пряко влияние Акашевите записи върху съдбините на човешкия род?

- Акаша е съхраняване и опазване на мъдростта. Акаша не налага мъдрост. Той дава мъдрост, ако бъде пожелана тази мъдрост. Акаша помага както Бог, запомни. Туй нагледно ви е дадено във вашите църковни книги. Бог не наказва. Бог учи. Бог ти показва, но никога не те наказва.

Съдържат ли се знания в Акашевите записи, които още не са известни на човечеството?

- Да.

Кога едно научно откритие се предоставя на човешкия род, защото за нас е ясно, че

¹ По-нататък в книгата читателят ще получи отговор на любопитството си.

всички тези открития се „диктуват“ на човека?

- Когато ти сам дълбинно съзрееш за това откритие. Когато ти мисловно и духовно си готов и пожелаеш то да ти се даде. Защото ако си неук, ако още си сляпо семенце в земята, за какъв плод можем да говорим, щом не знаеш дали ще поникне от теб дори и стъбълце.

А има ли значение дали самият земен род е готов за това откритие, дали човечеството е готово за това откритие?

- Ако човечеството е неподготвено, винаги става така, че познанието се заличава, скрива се в пространството, то изчезва, за да се съхрани до следващия миг. в който отново ще се появи човек, на когото ще се подари прозрението.

Били ли са свързани Акашевите записи с планетата Фаeton², на която е живял двуполовият човек, преди да дойде на Земята, или това е бил друг информационен център?

- Ако информационният център е друг, как ще узнаете, че хората, дошли на вашата планета, т. е. вие, сте се преселили от Фаeton. Именно тази информация стои и се съхранява, за да настъпи денят, в който вие да разберете как е възникнал животът на вашата планета. Кой е бил първият? Кокошката или яйцето?

Съществува ли връзка между Акашевите записи и Планетарния дух на Земята, а с Планетарния дух на всяка друга планета?

- Туй са две различни неща. Акаша съхранява информацията за живота на планетата ви и планетите около нея, за планетите, които съществуват в Космоса. Планетарният дух излъчва друг тип енергийни трептения, които носят информация за целостта и животворната компактност на самата планета. Дрката Акаша събира и пренася информация тип Мъдрост, Памет, която е нужна за живите същества, т. е. как вие хората да оцелявате на тези планети. Друг вид информация е тя.

Влияят ли Акашевите записи върху Планетарния дух? Правят ли го по-разумен?

- Аз смятам, че ти отговорих за двете разновидности.

Възможно ли е Акашевите записи да бъдат унищожени или повредени?

-Не.

Влияят ли Акашевите записи върху околното космично пространство? Одухотворяват ли го?

- На този въпрос е излишно да ти отговарям, защото смятам, че ти обясних ясно за разликата между Акаша и Планетарния дух.

Можем ли да предположим, че във Вселената първо се създават такива информационни блокове като Акашевите записи, а после техните материални обекти - слънца, планети, планетни системи?

-Не.

Едновременно ли се създават информационните блокове и техните материални обекти?

-Да.

Можем ли да приемем Акашевите записи като едно живо същество, което е обладано от свои мисли, чувства и емоции, или това е чиста информация?

- Но, човече, аз смятам, че ти обясних подробно какво представлява Акаша, за да ме питаш ти с по-низша информация. Нали ти казах, че туй е вселенска Мъдрост, която стои на високо ниво, дадох ти и сравнение с Бога, разбери. Може ли да има чувства там, където има само Разум, я кажи!

Аз за себе си съм наясно. Питам за тези, които ще четат книгата. Ако човешкият род бъде изправен пред гибел, ще се намесят ли Акашевите записи?

- Що значи гибел? Общо човешко унищожение, заличаване на Земята? Не, няма да стане то сега, макар че навсякъде се тръби за края на света. Но ще има много жертви, ами да - туй е нужно за поука на вас, човеците, за да се научите как трябва да живеете на вашата планета. И поуката ще бъде не за простите люде, а за тези, които предизвикват бедите. Няма да цитирам имена, но нека се помни, че бумерангът се връща със страшна сила към този, който го е захвърлил и предизвикал. И това държа да се запише, за да се знае къде е насочен бумерангът.

Какво се случва в такива информационни блокове като Акашевите записи, ако някоя планета загине? Имам предвид и самовзривилата се планета Фаeton. Това отразява ли се в структурата на Акашевия запис?

² В следващата глава читателят ще бъде подробно запознат с преселението на двуполовия човек от планетата Фаeton.

-Не.

Просто се регистрира като факт?

- Да.

Ще достигне ли човечеството такава степен на развитие, че да е в състояние пряко да се свързва с Акашевите записи?

-Не.

НАЧАЛО НА ЧОВЕШКАТА РАСА. НИЕ ПРОИЗЛИЗАМЕ ОТ ДВУПОЛОВИЯ ЧОВЕК, ЖИВЯЛ НА ПЛАНЕТАТА ФАЕТОН

Кога е началото на човешката раса? Скенирането, което прави Ели, има ли връзка с човека в Царичина?

- Скелетът в Царичина носи информация, енергийна и материална, за съществуването на първия тип човек, който е живеел и се е преселил на тази планета Земя. Скенирането сега от Ели на човешката материя чрез нейния сензитив и мозъчна изостреност - това скениране е органично и е различно от човешкия скелет в дълбочината на Царичина. Така че не може единият разказ, едното скениране да бъде съизмеримо с другия разказ и скениране. Това са две различни неща.

Как може да се свърже преселението от планетата Фаетон с митологията? Това ли е Ной, или е друг негов предшественик?

- Ной се приема като първия тип човек, заселил се на тази земя. Да, това е пришелецът, който е дошъл от другата земя.

Значи ли тогава, че Енох, който пише книгата преди Ной, е бил на онази взривена планета Фаетон?

- Той е един от бащите на децата, които са дошли на тази земя, но не бих казал, че той е написал тази истина, съхранена във времето по паметен път. Тя е записана от децата му, т. е. Ной и другите, защото Ной не може да се приема като един човек, а трябва да се възприема като група от хора, които са се заселили на тази земя и те са носили в себе си идентичните материални белези на хората, живеещи на разпадналата се планета. За Ной, в частност, може да се разбира и индивидът, съхранен в Царичина.

Може ли да се каже, че тук, на Земята, е съществувал примитивен живот на примитивни организми, преди да се населят тези хора от чуждата планета?

- Примитивен живот е съществувал, тъй като самата климатична даденост на планетата Земя позволява развитието на различни биоорганизми. Но възраждането им, или изграждането на животински и твърде разнообразен растителен свят, се налага след преселването на двуполовия човек от планетата Фаетон. Те са успели, идвайки тук, да създадат животински свят, който им е бил необходим, и са облагородявали и растителния свят, говорим за флора, фауна, за да могат да се изхранват. Но не само за изхранването, а и за туширане на слънцегреенето. Всичко това в компактност е било необходимо за тяхното пренастройване и пре-регулиране на организма им към тази среда на живот.

Фактически раят, познат от Адам и Ева, е бил на другата планета? На планетата майка Фаетон ли е бил?

- Раят също може да се приеме като символика, ето сега вие живеете на земя, на която имате къщи, коли, храна, удоволствия всякакви и изведнъж разберете, че настава хаос, катаклизъм, при който планетата ви ще се взриви на хиляди частички и вие трябва неминуемо да напуснете тази планета и да отидете там някъде в необятното, където съществува друга земя, на която едва ще можете да оцелее материално, като плът и кръв. Е питам, преселвайки се от тази планета, в която имате удоволствия, сигурност и всичко, което един нормален човек приема за начин на съществуване, се пренесете на друга планета, където няма нищо, тогава, сравнявайки ги, кое е раят?

Следователно Райската градина, Потопът са реални събития, останали в човешката памет?

- Да, туй са реални неща, предадени в алегория, за да се разберат и възприемат и от най-неукият човек. Тази ваша книга също трябва да бъде написана така, че всеки, който я отвори, да съзре в нея живота на Земята. А тези, които имат по-развит интелект, да открият зад привидната й простота по-значимата истина, която е закодирана в нея. Това ви е добре известно.

Библията твърди, че Адам и породените от него първи а живеят необикновено дълго, до 900 години. Вярно ли е това?

- Тук аз ще те поправа - не Адам е първият човек, а Ной. Ной не е име на човек, а обобщен образ на първите, които са дошли на Земята от Фаетон и са носили в себе си двуполовостта, която е огромна жизненост. Защото, когато се съчетаят Ин и Ян в едно, те съхраняват и удължават съществуването на живата материя, в която сте облечени. И още нещо искам да прибавя, че 900-те години не трябва да се изчисляват според вашите сегашни представи. Невъзможно е материя, подобна на вашата, която се намира дори в благоприятно съчетание, да издържи и оцелее повече от 250 години.

Можем ли да предположим, че с мутациите постепенно животът на отделния индивид се е скъсил. Че именно мутацията е основната причина, която е съкратила живота на днешния човек?

- Да. Разделянето на половете е генетично явление, а всяка генетична направа възпроизвежда определена хормонална система. А когато тя бъде разделена, създава се хормонален дисбаланс, който оказва своето влияние на вашия човешки род. Не случайно жените живеят по-дълго от мъжете, именно чрез кръвообмена, който е вид хормонален баланс.

На Земята пришълците вече не са двуполови?

- Идвайки от другата планета, тук те са били двуполови същества. Ако правилно навлезнеш в истината на подаваната чрез Библията информация, ти ще уловиш, че там не се говори за разполовяване на половете, а за двуполовост на човека, който напуска Рая, защото се казва, че от Адам се роди Ева.

Фаетон ли е планетата, която се е взривила?

- Планетата, която се е намирала в измерението на Голямата мечка, Фаргос - туй е нейното име. ФАЕТОН, тъй е наречена тя от древните, като символ на ЖИВОТ и СВЕТЛИНА, това е разделът на думите, които изграждат Фаетон, т. е. делението сричково - живот и светлина, значи планета, в която е имало живот и чрез светлината този живот е пренесен на планетата Земя. Затуй символично е наречена Фаетон, за да може тъй да остане в съзнанието на хората - новите хора. За да запомнят те, че се е получил срыв и разпад на тази планета - това е енергийно пренатрупване в самия планетен ядрен зародиш, което е довело до разцепването на спойката земя, от която са останали метеоритни късове и досега. Ако се изследват частици от тези движещи - се в пространството късове - те носят информация за съществувал живот върху тази материя, носят също информация за спойка, обуславяща наличието на голяма по мащаб земя, т. е. планета. Какво е довело до ядрения взрив? Туй е намесата на човешката мисъл в дълбините, в ядрото на материка. Дълбините - това значи с хиляди километра надолу, докато се стигне сърцевината на спойката, защото, както сме говорили - една материя се държи от енергийната, а не от пластовата спойка.

Защо човеците от Фаетон са се намесили, както вие ни казахте, със своята мисъл в планетното ядро? Как мисълта им е дестабилизираща планетата?

- Не директно мисълта им е дестабилизираща планетата, а чрез мисълта си те са построили сложни технологии, стремили са се да разгадаят и използват ядрото на планетата и това е допринесло за нейното разцепване.

Възможно ли е същото да се повтори на Земята?

- Ако питаш на този етап - не. Но туй не значи, че не сте в състояние да конструирате технологически подобен род самоубийство. Аз се надявам, че вашето духовно израстване ще достигне много високо ниво и то няма да позволи да се направи този катастрофичен експеримент.

Живот, пренесен чрез светлина? Възможно ли е това, та представа за придвижване в Космоса е чрез кораби?

- Те са се движели чрез светлината, т. е. имало е такава конструкция, такъв тип ракета за движение в Космоса, в която е използвано не гориво, а светлина в генераторните двигатели.

Дървени ли са били корабите, както е споменато в приказката на Ели за Енох?

- Дърво - що значи то? Дървото е използвано само за вътрешна облицовка на самия кораб. Тази облицовка е била нужна, за да стопира излъчването, което е характерно в пространството, а и от самия генератор, за да не вреди на хората, придвижващи се примерно с тази ракета или кораб. Дървото е много важен елемент в изолационната постройка на корабите, що се движат в пространството. То омекотява и стабилизира налягането и вакуумното състояние в самото капсулно

пространство. Омокотява се гравитационното налягане.

Достигали ли са наистина скоростта на светлината?

- Те са се захранвали от светлината и светлината е тази, която е била техният двигател. Значи, щом се движат посредством светлината, те се движат със скоростта на светлината.

Съвременната физика твърди, че материално тяло не може да се движи със скоростта на светлината.

- Това е вярно според земната наука, а тя все още е на доста ниска степен на познание. Няма материално тяло, което е способно да достигне скоростта на светлината, освен ако това материално тяло не е затворено в особена, полева капсула. Така със скоростта на светлината се е движело полето, в което са били капсулирани, напълно отделени от пространството, самите космически кораби. Представи си пашкул, който напълно отделя външното пространство от вътрешното.

Моля ви, обяснете ни го по-подробно.

- При движението на космическите кораби със скоростта на светлината се създава такава постройка на енергията че тя образува магнитна стена. Тази магнитна стена образува вакуумна среда, която запазва материята от външно влияние и разпад. С други думи, срещуположното движение на външните енергийни кръгове изгражда срещуполусна система, тя се превръща в особен тип магнитна стена, а магнитната стена от своя страна създава вътрешно чиста вакуумна среда, която съхранява материята и я предпазва от всяко външно влияние, т. е. грижи се за нейната структура и ненакърнима цялост.

Запазени ли са тези кораби? Или само скелетът на двуполовия човек?

- В Царичина, в това, което се съхранява там, няма останки от кораб. Има само цял човешки индивид и на четири места около него купчини от биологични елементи, които доказват за живота, що е бил по туй време.

Има ли запазен корпус на такъв кораб-пришълец? Само един ли е дошъл на Земята, или са били много?

- Такива кораби има, но няма да ви кажа тяхното местонахождение, защото не трябва да се знаят. Нека да останат там, където природата ги е замаскирала за вечни времена.

Пренесените от Фаетон животни в този си вид ли са били, както са сега, или са синтезирани на Земята?

- Както има мутация на човека, така е имало и мутация на животните. Но ако вие погледнете скелет на динозавър и го наложите върху скелета на всяко съвременно животно, ще откриете приликата в умален вид. Не само в скелета на пилетата. Това, което е донесено, е било капсуловано, съхранено и отгледано тук, за да може то да се аклиматизира, приобщи към тази биосфера.

Дълбоко замразени ли са били животинските видове, или е била използвана подобна технология?

- Тип консервация. Когато се постави под прякото въздействие на слънчевите лъчи, но концентрирани, пришълците са го правили чрез постройка на различно сечение на огледало и лупа, този субстрат се е разхерметизирал и е започвал да се развива в капсулата. Отначало първите индивиди са били в доста умален вид, който е позволявал развитието им в капсулата. Излизайки от нея при следващите си размножавания, те са получили вида си, който наблюдавате сега. Но това не значи, че всичко туй, което сега го има като животински свят, е било 1:1. Както човекът е претърпял мутация, така и животните.

Сега повече ли са или по-малко животинските видове?

- Според различните ареали.

Всички ли човеци от планетата Фаетон са емигрирали на Земята или само отделни техни представители?

- За масово преселение може да се говори, но за общо - не. Нагледно ще ти го обясня така - вашият кораб „Титаник“ е потъвал бавно в океана и доста хора са се спасили, но и много са загинали. Самият капитан не е напуснал кораба.

Това ли е изобразено в страниците за Сътворението -в тетрадките, изписани от Ели?

- Информацията в тетрадките - това е цялостната история за великото преселение, за раждането на новия живот, т. е. за появата на човешкия тип на планетата Земя и неговото оцеляване и развитие, продължение, след което той се наблюдава в бъдещето, щото настоящето вие го знаете. Никой не знае началото и никой не знае бъдещето. Това е акцентът в тетрадките.

Различните раси също ли идват, пренесени от планетата, или са резултат на мутацията?

- Типът човек е бил един. Тъй е била устроена биосферата, от която те са дошли. На планетата Земя биосферата се променя според паралела и градуса, което значи има влияние на слънцегреенето. А щом има влияние на слънцегреенето, енергийният обмен на слънце - земя - вода поражда промяната и видоизменението на материалната структура. Така както става общата мутация на двуполовия човек, така става и мутация на кожата и антропологичната структура. Ако ти се замислиш, ще разбереш, че расите или видовете хора, които съществуват тук, на Земята, тяхната структура така е пригодена, че да могат те да оцеляват най-добре там, където живеят.

Двуполовият човек от другата планета е бил на високо духовно ниво?

- На туй е отговорено.

След като хората от Фаетон са имали високоразвита технологическа цивилизация, защо не са успели да спасят планетата си?

- Аз смятам, че на този въпрос ти отговорих. Когато се докосваш до едно научно откритие, може ли някой да ти забрани да го осъществиш? Помисли, защо атомната бомба е била сътворена, след като се е знаело, че тя носи унищожение?

Защо хората от Фаетон не са успели да възобновят технологичните си умения на Земята? Липсвала им е енергия, или това се дължи на първоначалния стрес, който са преживели?

- Стрес е ваша съвременна дума, но опитай се нагледно да си представиш такава колосална промяна. Дори да се преместиш от един град в друг, ти трябва доста време, за да се адаптираш и заживееш в средата, която ти предлага новото място. И то е стрес. А когато се преселваш от една планета на друга, колко неопишимо огромно е психичното натоварване. Колко невероятно трудно е да се приспособиш към новите условия за живот. И макар че фаетонци са пренесли със себе си част от частта, тази част от частта не е била достатъчна, за да опазят и развият технологиите, знанията, съществували на Фаетон. Просто не са имали реална база, технологическа структура, която да заработи. Второ, самата аклиматизация, трудната адаптация също е подействала на тяхната органична структура, тяло и мисъл. Ако искаш сравнение, приеми войната в Косово, която всички следите. Как хората само със своите дрехи по тялото и чанти в ръката тръгват по незнаен път, без да са сигурни какво ще стане там, където ги откарват. Същото е, разбери.³

В бъдеще хората ще видят ли тези кораби, които са доказателството за цялата теория?

- Колкото и да е здраво като доказателство, то не бива се знае, защото хората са с различно мислене. Едни са добронамерени, други злонамерени. Не могат всички да бъдат добри. Ние не желаем и всички да бъдат добри, защото тогава няма да има база за сравнение. Трябва винаги да има добро и лошо, за да може да изкристализира истината, да се създава нещо ново. Когато има противоречие, тогава има мислене. Когато има борба, тогава има желание. А желанието поражда нещо, което се ражда и реализира. Няма да кажа къде са тези кораби, защото те могат да се използват и от другата страна.

Как са комуникирали хората, които са дошли от Космоса, и имало ли е въобще материални носители на информация оттам, откъдето идват - за тяхната планета, за начина им на живот. Говорим за хартия, магнитни ленти, дискове - нещо, което на нас е познато?

- Това, на което никой не обърна внимание, е информацията на Мария за кобалтовите дискове. Това е най-добрият начин за съхранение на информация и пренасяне през пространството и оцеляване в новата среда, която колкото и да е приблизително същата като на планетата, що е изчезнала, все пак влагата тук е по-голяма и тя е щяла да разруши примерно хартията, макар че тя няма нищо общо с листа, на който пишете вие, защото знаете технологията за производство на хартия тук, на Земята. Но все пак този тип на пренасяне на информация, той е щял да изчезне. Най-добрият материален носител за съхранение е кобалтовият диск.

Но той как би могъл да се разчете? Как е вкарана в него информацията - като звук или друго нещо?

- Разчитането може да се осъществи в нова, по-съвършена компютърна програма, която да бъде заредена на честота и трептене по принципа на улавяне на космичните звукови сигнали. По

³ Този въпрос бе зададен, когато вече бе започнала войната в Косово.

този начин ще се улови редът за съдържащата се информация на диска.

А на какъв език ще бъде тя? В буквено изражение или в цифрово, в някакъв код? Какво представляват космичните звукови сигнали?

- Тук ще кажа така, ще има визуален образ, картина и буквен запис - букви, подредени и изглеждащи така, както се диктуват от ръката на Ели, т. е. трябва те да се разчленят, за да се получи звучене, което е старозаветно, българо-тракийско четмо. Траките са имали писмо, на което все още никой не обръща внимание и не насочва погледа си натам, а то носи много информация от древността, която, примесена с древния български род, оформя нова, по-изчистена изказна форма, облагородява езика и комуникацията между народите. На базата на това са възникнали нови писмена, това е била основата, на която са се изградили старото византийско писмо, за което много говорят и определят като основа на писмения изказ, но никой изследовател не се стреми в него да открие по-древното българо-тракийско писмено изложение. Същата визуална форма на шрифта се открива и в санскрит и брахми, а този особен елемент го има в някои древни будистки храмове - самия орнамент на изображенията в техния долен ъгъл. По-характерен е за Южен Китай.

А как може да се извлече от този диск информацията - има ключ с който се отключва тази информация или тя се активира по някакъв начин, например с помощта на магнитно поле?

- Когато дискът се постави в изолирана, чиста среда от типа на барокамера и се облъчи с единични звукови сигнали през период от 5,10, 15 секунди, ще се задвижи заглъхналото или запечатано трептене, което е нанесено като филц а този диск, и както иглата по плочата създава звука, по същия начин ще се възбуди това трептение, то трябва да бъде регистрирано чрез специална апаратура за улавяне на честотите, които казах, и предадено на компютърна програма за да извае текста и образа, за който се говори. Колкото и непонятно сега за вас да звучи, специалист в тази област ще разбере що му се казва.

Има ли такива дискове запазени някъде? Силата на звуковия сигнал има ли значение?

- Аз съм казал.

А съвпадат ли вибрациите с цифровите стойности на Глаголицата, както се опитвам да разчитам?

- Глаголицата е на база писмото, за което казах. За това е говорено, че Глаголицата не е измислена от хаотично писане на знаци, а е предадена типова информация свише, дообогатена във времето. Тя е азбуката - майка на света, от нейната основа е изчерпана информацията, а вие вече знаете, че информацията стои в пространството и никога не се губи. Тази праоснова може да се улови, ако има духовна личност, която е в състояние да я възприеме от пространството. Така Кирил е бил консуматорът, пресъздал, възпроизвел Глаголицата от основата на писмото, за което разказах в началото.

А има ли общо старозаветният български език с езика на Карамая и фактически може ли да се използва писаното в книгата за континента Му като фактически материал, с които можем да си изясним някои неща, без да ви безпокоим?

- Да. Глаголицата е изчистен вече вариант, с който се работи по-добре, защото всяка информация, макар една и съща, предадена през времето, преминала през пространството, тя се осъвременява и изчиства и губи от усложнения елемент, а това опростяване довежда до по-добър и олекотен начин на комуникация.

А непознатите думи, които се намират във Веда Словена, писателите твърдят, че така са говорели нашите прадеди, може ли в тях да се търси санскрит или нещо още по-първично, което ще бъде близко до истинската информация? Съвпада ли с някои източници от Китай, Индия, Тибет?

- За историята и възникването на живота аз казах, че тя е една, общо е началото, общо е битието, но според мястото на живота информацията приема формата и словесния изказ на народа, където той живее. Но ако повече и повече книги се отворят и се рови в тази национална, по-скоро народностна приказка, но не приказка вълшебство, а истина, ще се види, че няма мистика, а има обща и световна истина за възникването на живота на планетата Земя. Хората, които четат и ползват санскрит и монголския, ще я възприемат по-лесно.

Понеже говорихме за траките, чувала съм, че Тодор Ризников се е опитвал да чете (тракийските надписи са написани предимно на гръцки) гръцките букви като българска

фонетика и е излизал смислен текст?

- Не, Мария, не е гръцки. Чу ли в началото що казах, че на база на тракийския език е възникнал гръцкият - няма да повтарям.

Да се върнем на преселението - двуполови ли са съществата, които са дошли на земята?

- Да. Тук те са мутирали и са се видоизменили.

Всъщност ние сме техни наследници, или сме селектирани вече от тях?

- Не казвай Те, това сте вие. Те просто са дошли, заселили са се тук, заживели са тук, настъпила е в тях мутация, но само на материята, не и на духа. Духът е един, затова те не са Те, вие сте едно - хората от другата планета, живеещи на земята ви се нарекли земляни.

А растителният и животинският свят те ли са го селектирали, или той се е развивал паралелно с тях?

- Има развитие, доразвиване, обогатяване, за което смятам че вече е казано. Те са донесли тук частица от частта, която е била там, засели са я, отглеждали са я, но не може отведнъж семенцето да порасне и да стане годно и да им носи полза. Затова много от тях са загинали, други са оцелели, мутирали, хранили са се с плазмата, за която вече е разказано. Нея са използвали и за всичко туй, което тук са донесли като живо същество, защото и растението за мен е живо същество под друга форма.

Вие казахте, че разделението на половете е станало преди 90 милиона години? Това е бил един дълъг и труден процес?

- Генезисът е ставал постепенно. Типът условия на Земята едновременно е влияел върху двете части на индивида, защото той е бил двуполов. При самото съвкупление на двата индивида съответно те са си влияели, така че не може единият да остане двуполов, а другият разнородов. Те раждат нови индивиди, които постепенно се променят. В началото на оцеляването на новия тип човек той е бил много слаб и бързо е загивал, докато постепенно се е пригледил към новата генезисна структура. Дотолкова е успявал да оцелее, колкото да се възпроизведе.

А под влияние на какви сили е ставало това? Природни?

- Както добре знаете, това е влияние на жлезите с вътрешна секреция. Атмосферното налягане, плазмата, с която те са се хранили, са оказали влияние върху функцията на тези жлези. Това е ставало в един дълъг период от време на трансформации. В борба за отделянето на тестерон и естрагон хромозомите Х и У са се променяли.

Това значи ли, че човешкият мозък в момента носи всички тези наследствени качества - на първия човек, следователно има още неразкрити способности?

- Какво значи способности? Ето Ной, аз смятам, че вие го знаете добре, той носи в себе си информацията на своята двуполовост. Но тази информация се съдържа не само в мозъка, но и в самото тяло - органовата подредба е материален изказ за мутацията на двуполовия човек.

Всъщност зад това стои ли висша сила, която дава жизнена енергия на видовете, които са се развили?

- Какво значи „висша сила“?

В текстовете сме разчели „Божо решение“, „Божя намеса, за да стане по-добро поколение“?

- Вие сте твърде навътре в информацията, за да знаете що е Бог, що е Разум. Бог е информация. Той е енергия, трептене, словесен изказ, ако има консуматор, който да улови този изказ и да го предаде на хората, но той не е материя, която да се наложи над друга материя или да оплоди тази материя и тя да роди нова материя. Всичко има своята точна характеристика, не зная коя дума да употребя, истинност за създаването. За разполовяването, за което говорим, няма външна намеса. Това са били природните фактори, които са оказали влияние върху разделянето на половете и промяната на човека, който е дошъл на тази планета и от космически пришълец, както е модно сега да казвате, се е превърнал в землянин, който постепенно се е видоизменил и придобил нов вид, или е станал нов тип човек - индивид, който се характеризира с еднуполовост, а не с двуполовост.

А планетите как са влияели върху организмите, по същия начин както сега ли?

- Да. Влиянието на Космоса е влияние вечно. Грешно е да се смята, че ти не си в Космоса. Всеки е частица от Космоса, двуполовият човек също е бил. Космосът, целостта, съдържа в себе си всички части.

Казахте, че праотците ни са се хранили с плазма, но в земните океани е имало планктон?

Човеците от самовзривилата се планета Фаетон са се или на най-близко стоящата планета, на която не е имало друг тип живи същества освен плазма, която се е намирала във водата в огромно количество. Идвайки на Земята, човеците я откриват и използват като тип храна, за да оцелеят в новата среда. Но плазмата оказва влияние и върху генетичната им промяна. Остатък от онзи прастар план-океана се явява днешният планктон, който обаче е твърде разреден и отровен от намесата на човека. Сега се нарича планктон, но тогава е било плазма. Друго, което е интересно - пришълците от Фаетон не са кацнали на едно-единствено място, а на различни суши по планетата Земя. Те са нямали връзка помежду си и оттук се получава нееднаквостта, контрастът в тяхната култура на бита и живота, макар че имат един и същи корен - ареалът е оказвал влияние на културата. А това е едно символично изобразяване на живот. Местата, където са кацнали, са били земни енергийни центрове, те са водили корабите и там са кацнали. Използвали са ги като фарове в космичното пространство.

Казахте, че хората, дошли от Фаетон, в началото са се хранели с плазма. А с какво са се хранели животните, донесени от Фаетон?

- Със същата храна, защото тя е била най-хранителна и най-близка до това, което техният организъм е бил способен да възприема, за да съществува относително нормално.

Предполагам, че преди да разхерметизират животните, фаетонците първо са засели земята с донесените от тях растения. Вярно ли е това?

- Туй е потвърждение на това, което ти разказах.

Как са се аклиматизирали растенията, след като в земната почва е нямало органични вещества - хумус?

- Не е станало отведнъж, но постепенно с промяна на посева на Земята се е захванал коренът и стеблото се е появило. Затуй и казах, че дълго време те са се хранили с плазмата. Не забравяй, че Земята като структурна направа е твърде богата на соли, минерали и що ли още не, което е твърде благодатно за развитие на различни видове растения. И ако трябва да се прави сравнение с други планети, най-богатата на растителен свят е именно вашата планета.

Цялата Земя ли е била един континент?

- Релефът преди милиони години е бил различен.

Динозаврите - имало ли ги е тогава, или са се получили след преселението тук, на Земята?

- Те са животински вид, който е мутирал, и са достигнали тези размери в зависимост от храненето им с планктон, с времето те са започнали да се хранят по друг начин. Деца, хранени с различни храни, порастват различно, казвам ви го в отговор за динозаврите и великаните.

Съществували ли са великаните, така ли са се получили те?

- Да.

Вярно ли е, че те са били избити?

- Никой никого не е избивал. Това е било естествен подбор.

Съществували ли са елфите?

- Това са реални, живи същества. Чрез промяна на структурната си материя те са могли да летят, да се дематериализират. Те са съществували още на Фаетон и са запазили способността си да променят структурното ниво на материята, съхранили са част от това умение от самовзривилата се планета. Т. е. могат да разграждат структурното ниво на материята и да извършват пренасяне чрез телепортация. По-късно тези техни способности са се тълкували като вълшебство и магьосничество. Оттук сказанието за летящите хора и за посветените същества, които са научили обикновените човеци как да оцеляват на Земята. Елф, Тод - в различните ареали те имат различни вълшебни имена, но те са едно и също, т. е. малцината хора, които са запазили знанието, на което са били обучавани дълги години на самовзривилата се планета, и са дошли на Земята. Те са именно тези, които са успели да помогнат на всички пришълци, заселили се тук, да оцелеят, да се пригледят към новия си начин на живот и да запазят част от способностите си, които са имали на предишната планета. Не случайно аз наблегнах, че в различните митологии, култури и етноси коренът е един, но предадената информация словесно, в рисун-ков материал или в танц е различна според мястото на заселване. Но всички носят една и съща информация.

От кого са били обучавани на планетата Фаетон? От духовни Учители?

- Недей да смяташ, че Учителят съществува ей така в пространството, лети на своите ангелски криле и ти можеш да контактуваш всеки миг с него и да се поучаваш. За Учителите и за информацията, която стои в небитието, за туй сте твърде добре информирани. Учителят няма материална същност, а памет, която помага, тя е сила на мисълта и енергията и затова някои от вас я назовават Учител, а други Бог.

Не само във Веда Словена, а и във всяка митология, в която се разказва за възникването, просъществуването на човечеството, първоосновата е еднаква. Търси еднаквостта в информацията, това е зрънцето на истината, че началото е едно и също.

Вярно ли е, че има хора, които могат да летят, владеят левитацията, издигат се над земята? Примерно случаи, описани в психиатрични болници.

- Съвременната психиатрия неправилно класифицира лудостта. Тя е вследствие на подсъстояние на родовата памет и подкоровата дейност. Иначе лудите са толкова нормални като всички останали.

15.XII.1998

Във вашето съобщение за Фаетон казвате, че планетата била взривена, понеже била разрушена енергийната спойка в недрата ѝ. Това някаква особена енергийна спойка ли е, или просто са били разрушени законите на гравитацията?

- Между спойката на всеки къс в неговата структура има магнитна енергийна вълна, която държи здраво елементите на клетката. Но туй магнитно излъчване е тясно свързано с природния гравитационен космичен елемент. Между магнетизма на материалната планетна спойка и гравитацията в пространството винаги съществува обмен, това държи на разстояние различните материални късове или планети. Планетата като цяло представлява един по-обемен по мащаб къс, защото в безкрайното пространство една планета е като нищожно камъче на земята. И тази гравитация поддържа различните планети на разстояние, за да не може те да се привличат и самоунищожават, а магнетизмът, който е в самата спойка на този къс - той държи неговата цялост, неговата обща материална спойка. Когато се връщаме на въпроса за разрушението на Фаетон, там е била нарушена магнитната ядрена спойка, а тя представлява кръг с лъчи, които държат кристала като цяло, и ето идва ми сега сравнение - като якостта на диаманта. Т. е. диамантът като структура, погледнат в мащаб, повтаря сглобката на една планета.

Съвременната наука твърди, че точно гравитацията споява материята в едно цяло, затова колкото е по-масивно едно тяло, толкова е по-силна спойката в недрата му.

- Гравитацията му влияе, но тя е само външна по форма сила. а магнитното ядро, за което ти обяснявам -- то държи вътрешната здравина и якост. Значи, ако вътрешно има нарушение на това енергийно ядро - може да се разпадне материята, докато отвън и да има нарушение на гравитацията - тя само може да приближи в пространството двата различни материални обекта един към друг или да наруши магнетичното влияние на планетата, да създаде дискомфорт, подобно на атмосферен облак, но не да разруши цялата система и тя да се разпадне на части.

Все пак съвременната наука разбира гравитацията като сила, която събира, организира, споява материята в едно цяло. На този принцип са се образували гигантските космически тела във Вселената - слънца, планети, слънчеви системи, галактики. Вие обаче твърдите, че гравитацията е сила, която държи космичните обекти на разстояние едно от друго. Няма ли тук противоречие?

-Не.

Тогава аз съм ви разбрал неправилно.

- Гравитацията е могъща сила и тя създава натиск, но този натиск не е абсолютен, не „смаква“ и не унищожават материалните обекти, а в някакъв смисъл ги държи на разстояние. Под влияние на гравитацията се получава съгъстяване на енергийния обем, образува се енергийна възглавница, нещо подобно на енергиен буфер, който не позволява на гравитацията да достигне своя максимум и да унищожи материалните обекти.

Следователно гравитацията едновременно привлича, „събира“ материята в едно цяло и в същото време служи като буфер между няколко големи материални обекта във Вселената?

-Да.

Гравитацията ли е най-мощната, най-могъщата сила в материалния свят?

- За вас да.

Натрупването на материя в необозримия Космос, движението на материята в него увеличава ли гравитационното „налягане“?

- Това е енергийна зависимост. В космичното пространство съществуват материални обекти, в които гравитационното налягане е огромно, и места, в които гравитационното налягане е незначително.

Какво представляват космичните звукови сигнали, защото съвременната наука твърди, че един звуков сигнал може да се разпространява само в материална среда. Вие като метафора ли го употребявате, или наистина има такива космични звукови сигнали, чел съм за тях и в други езотерични текстове?

- Космичният звуков сигнал се различава от радио-сигнала по това, че той има много по-голяма честота на трептене и е в състояние да пробие през доста масивен материален пласт. Като говорим за материален пласт, имаме предвид и такива типове вълни, които се възправят като бариера и не позволяват проводимостта на сигналите - те имат, както вие казвате, определена честота на излъчване и в този диапазон ти не можеш нито да предаваш, нито да приемаш. Докато космичният звуков сигнал пречупва тези бариери и преминава чисто, без никакво смущение през тези материални, слоеве. Другата особеност е, че информацията преминава не само във вибрационно трептене, което ти можеш да усетиш чрез някакъв тип сетиво, но и като космично трептене, импулс, който се превръща в слово, в говор. Той може да се превърне в музика и в писмо.

Пришълците от Фаетон ли са донесли така нареченото от вас „българо-тракийско“ писмо, което очевидно е основополагащата писменост на тази планета - азбуката-майка?

- Те са донесли писмо азбука-майка и тя има общо със споменатото писмо, но това писмо все пак е преработено вече според нагласата им тук на живот, която променя мозъчното възприятие и шриха на изписването, променя звука на звученето. Ти можеш да споменеш този факт с допълнението, което казахме сега, защото не трябва твърде много да се акцентира на българското, за да не бъдете обвинени, че искате чрез този контакт, в който някои ще се усъмнят, да създадете престиж на твърде малката в момента България.

Казвате, че основният носител на информация на фаетонците са били кобалтови дискове, които са се задействали с помощта на единични звукови сигнали през период 5, 10, 15 секунди. В едно радиопредаване през 20-30-те години радиовълните се връщат на Земята, което е невъзможно от физическа гледна точка. Дали точно тогава не се е случило чудото, дали тогава по някакво стечение на обстоятелствата не е бил задействан такъв кобалтов диск, оставен някъде около Земята - на Луната или в близките вселенски простори?

- Радиосигналът се е ударил не в кобалтов диск, а в материя, която е излъчвала информация в близост до Земята и ако искаш точност - това е било космично тяло от друга планета, което е имало форма на елипса - в средата с кръг. Тази капсула е съдържала живот, т. е. пришълци, които са били в близост до Земята и кълбото в средата е било движено от магнитни енергийни излъчватели, които са й давали скоростта на придвижване. Тези вълни са се срещнали с вълните на вашите излъчватели, които са се върнали обратно. Но интересно е, че това „чудо“ е било фиксирано само на едно място. По информацията, която давам явлението е трябвало да бъде забелязано на доста голяма територия.

Тези пришълци кацнали ли са на нашата планета, или просто са отминали Земята?

- Не са кацнали на Земята.

Тези физически хора на Фаетон, които са дошли на Земята, по теория на кармата са имали безсмъртни души. Душите на пришълците дошли ли са заедно с тях тук, или нови души са били вменени в двуполовите същества на Земята, които започват нова реинкарнация?

- Що значи безсмъртие на душата? Вие трябва да знаете отговора, че душата няма години и е безсмъртна, а години има само материята, която старее и в даден момент душата я напуска, защото просто вече не ѝ служи. Така че душата и там, и тук е безсмъртна. Само материята е временно явление. Временна кутийка, една кукла, която става одухотворена и може да мисли, да контактува, защото куклата има образа ваш, докато дрехата винаги се сменя.

При това положение може ли да приемем, че всички ние на Земята сме души, дошли от

Фаетон?

- Да.

Има ли копнеж на тези души, които сега са около Земята или на Земята, да се върнат на планетата си Фаетон?

- Всяка една душа, връщайки се в реинкарнация, носи информация за своя живот, що е бил на планетата Фаетон, но до този момент толкова дълбоко в наследствената ви памет никой не е успял да проникне, защото досега това е невъзможно и за най-добрия психоаналитик или хипнотизатор, тъй като има опасност пациентът да не се върне в реалността. Но не случайно в книжките, които сега се появяват, се говори, че хора, попаднали в дълбока хипноза, отиват на светло място, където е спокойно, и че там има своите подредби, очертания, училища. Бих могъл да потвърдя, че има много истина в книгата, която ти четеш в момента⁴ - за колониите, за училищата, дето докторът разказва. Това е именно споменът на душите за живота им, който е бил на планетата Фаетон. И те дълбинно помнят този енергиен кръг, където е била взривената планета - май доста много казах.

Духовната цялост, информацията, Бог - защото вие наричате Бог информация - ли създават безсмъртните ни души и след това изискват появата на разумни същества по планетите, за да въдворят душите в тях, или обратното - появяват се разумни същества - достатъчно удобната дреха, която може да приеме безсмъртните души, и след това се създават душите за тяхното развитие?

- Първото е истинското. То влияе на второто. Въздейства се енергийно и така се създава сглобката.

Твърди се, че за безсмъртната душа разстоянията са без значение. Как става това преодоляване на пространството - връщали ли са се поне в началото душите ни на планетата майка-Фаетон?

- Смятам, че ти отговорих - когато попита за преселването на душите от Фаетон на тази планета и как е станало, - когато говорихме за реанкарнацията.

А космичните разстояния наистина проблем ли са за душите?

- Не.

Остава ли в душата поне част от човешката индивидуалност?

- Тя пази спомена за човешката индивидуалност. Какво ли сравнение мога да дам - материята, за която знаем, че е забавена светлина, следователно всяка клетка представлява именно такава светлина и има излъчване. И когато ти отместиш например камъка от едно място на друго, на първото остава светлинната информация за формата на камъка. Така и човешкото тяло оставя отпечатък за своето видно очертание, оставя остатък в душата за неговия човешки облик в различните му животи.

А страда ли душата за своята загубена индивидуалност?

- Душата винаги е индивидуална, защото във всеки свой нов образ на материя тя възприема нова индивидуалност.

КОСМОГОНИЯ УСТРОЙСТВО НА ВСЕЛЕНАТА

21.XII. 1998 г.

Вярна ли е теорията за големия взрив? Може ли да предположим, че Вселената е едно голямо сърце, което пулсира, разширява се и се свива във времето?

- Донякъде - да, защото Вселената е живот, т. е. непрекъснато пулсира и никога не изчезва. Това, с което аз не съм съгласен, е, че има разширяване и свиване на вселената, това е чисто земна закономерност, но не и вселенска.

Ако приемем, както вие казвате, че Вселената е стационарна, защо се наблюдава разбягване на галактиките?

- Защото, както вече казах, има едно непрестанно движение, т. е. едно енергийно завихряне, което размества местата на галактиките, но това не означава свиване или разширяване на целостта.

Вие сте ни казвали, че материята е сгъстена, забавена светлина - означава ли това, че информацията в материята е сгъстена, а може би и забавена?

- Раздели въпроса.

⁴ Става въпрос за „Пътят на душите“ от д-р Майкъл Нютон.

В материята информацията съгъстена ли е?

- Информацията е също вид трептение, което има своята материална носимост, и когато тя се забави, може да се открие материалната ѝ обосновка, материалният ѝ носител. С това се свързва и следващият ти въпрос за материята като концентрирана съгъстена светлина. Тъй като и светлината би могла да бъде възприета като вид информация, ако я забавим, то се забавя и усложнява информацията.

Може ли да приемем, че колкото един обект е по-бавен, толкова информацията е по-сложна. Например: човекът е много сложно същество (по някакъв начин той сменя в себе си цялата Вселена), но се придвижва бавно в пространството. Може ли да приемем, че колкото по-забавен е един сигнал, в случая човекът, с толкова повече информация е натоварен той?

- Така е, но то е възприятие на околните спрямо носителя на материала или на информацията. Ако дадем сравнение със светлината, когато тя се движи бързо - ти като страничен наблюдател виждаш една частица от нейната информация. Но ако се постараш да синтезиращ тази светлина, да я забавиш като пулс в движението, тогава тя ще ти даде повече информация. Дори разбивайки я на части, ти освен видимото, което усещаш с очите си, ще почувстваш и трептението, което ще усетиш с ушите си. Значи трябва така да се разбира, че всяка материя носи своята информация, но в зависимост от нейното движение в пространството. Когато тя е забързана, информацията за околните е по-малка, когато се забави, тя е носител на повече информационни възможности.

По наблюдение на съвременната наука Вселената се разширява. За да започне процесът на свиване под влияние на гравитацията, е необходимо Вселената да притежава така наречената критична маса, засега учените са открили под 50% от тази критична маса. Те твърдят, че Вселената ще се разширява до безкрайност и постепенно ще изстине. Къде се губи останалата маса?

- Това са само сухи теории, които на практика нямат доказателство. Защото учените, за които бих казал, че са мъдри, все още не могат да надникнат в дълбокия Космос. Заключение, които те имат като познание в своята глава, се базират върху наблюдението, че галактиките се движат и разместват местата си - за тях това носи тълкуването, че вселената се разширява. Но това не е вярно, Вселената се движи вътре в себе си. Те твърдят, че Вселената се разширява, защото съществува така нареченият доплеров ефект -когато едно тяло с огромна скорост бяга от нас, ние го виждаме в червена светлина. Това е причината, поради която съвременните научни теории твърдят, че Вселената се разширява, тъй като всички галактики около нас излъчват тази червена светлина - на отдалечаващото се с голяма скорост тяло.

Това е принципът на придвижване във Вселената и в галактиките. Това е закономерност на дълбокия Космос, но пак казвам - той винаги е съществувал и изложеният факт не би могъл да се възприема като тълкуване за разширяване. Вселената никога не става по-голяма или по-малка.

Съществува ли някакво всепроникващо постояннодействащо поле в цялата Вселена, което през XIX век са наричали ЕТЪР?

- Полето или етъра - това е информационният блок, който е носител на душите, на вселенската духовност (припомни си), там, където ти обяснявах нивата⁵, на които са душите и каква информация носят те в себе си. А като цяло слоевете от информационния блок - това е общото етърно трептене.

Можем ли да предположим, че благодарение на етъра едно събитие, случило се някъде в покрайнините на Вселената, се разпространява мигновено във всички нейни части?

- Говорено е за това. Вие знаете, че информацията не се губи и засяга цялата Вселена. Дори едно откритие може отново да се преоткрива от хората в различни времена.

Каква е конструкцията на етъра - това материална субстанция ли е, или е чисто информационна субстанция?

- Смятам, че отговорих - информацията е тип материя. Значи етърът е информация, но има своята материална обосновка, която, впрегната по определен начин, може да придобие звук, образ, сигнал. Както става в момента.

Значи, етърът е това всепроникващо информационно поле - аз си го представям като

⁵ По-нататък в книгата читателят ще прочете за нивата на вселенската духовност.

решетка, и при възбуждането в една точка на тази решетка, то информацията мигновено се разпространява по всичките краища. Така ли е?

- Мога да дам сравнение с компютърната платка, която е устроена така, че ако зададеш информация, машината започва да мисли и възпроизвежда отговор - т. е. мисълта ти възбужда материална субстанция, за да се възпроизведе в определено решение. Сетих се, вие го наричате интегрална схема.

Как този сигнал мигновено прониква в такива гигантски, непредставими за нашия разум разстояния - от милиарди светлинни години. Сигналят в една компютърна система, която е страшно малка, може да протече мигновено, но в тези пространства?

- Този, който е открил компютъра, той също е бил посветен и информацията на микроформата му е била дадена свише. Свише е дадено и как необозримо голямото да се превърне в малко. Но е невъзможно, за което питаш ти, човек да влезе в този етер, в тази информационна глобална схема и да подаде или изчерпи информация. Твърде малко са на брой хората, които са способни да се внаждат и да подават информация. Защото всяко човешко съзнание е обременено и замърсено от всичко, което го заобикаля, и ако това съзнание не бъде изчистено от власт, пари и така нататък, то не може да бъде подготвено така, че да подава информация, която да принадлежи на света, в който живее -разбери.

Притежава ли този етер памет? Запазват ли се събитията, случили се във Вселената, в него?

-Да.

По какъв начин се запазват като материални импулси, трептения, които остават подобно на една грамофонна плоча?

- Това е информационно трептене и още в миналия разговор ти казахме, че както камъкът оставя своя отпечатък на първообраз, но само в енергийно трептене, така и

всяко събитие оставя своето енергийно трептене в етъра. И когато то се възпроизведе, получава своята видима с вашето око-зрение картина. Но информацията се отнася не само за събития, а за всичко - за музика, поезия, рисунък и що ли още не. Така на този принцип може да се възпроизведе поезия и музика от началото на новото летоброене и отпреди това.

Предполагам, че тези сложни „записи“ се постигат с помощта на математиката?

- Първите науки са били астрономията и математиката. Реално ти не можеш да различиш музиката, словото и щриха от математиката. Всичко в света подлежи на такт и симетрия, а те са математика, математически изказ. Но това не означава, че единствено математиката звучи, трябва да приемеш слово, музика, щрих и математика като една многосъставна общност.

Тогава аз съм склонен да приема, че красотата е един от основните закони във Вселената?

- Изваяността, а не красотата. Изваяността на форма, образ, звук. Вие го наричате красота, защото боравите със своите несъвършени сетива, докато природата работи с изваяност на формите.

Бяхте казали, че Бог е информация, може ли да предположим тогава, че това непрекъснато, пустинно, всеотдаващо и всепроникващо етърно поле е Бог?

- Бог е най-силният енергиен информационен източник, който не е в близост до вашата планета, а е дълбоко в космичното пространство и до него трудно се достига, но Той излъчва с голяма сила, която поддържа една вселенска закономерност. Това не значи, че Бог е точно етърът, който е напластен в пространството или около вашата планета. Двете неща трябва да се разграничават. И още знайте, че е безсмислено да се казва еди-кой си контактува с Бога и Бог му подава информация, защото това не е така, защото това е провокация на безотговорни духове и трябва добре да се помни.

Между нас няма хора, които вярват, че могат да разговарят с Бог. Просто искаме да разберем някои неща за себе си. Сега вие казахте за етърните слоеве около нашата планета, но моите предишни въпроси бяха за етъра като просмуквашо се поле в целия Космос.

- Той съществува и е изграден на същия принцип. Това е етърът на седмото ниво, за което ние ви споменахме в предишния разговор⁶.

Етърът, за който говорим - това е, което се случва във Вселената, това е вселенското битие, Бог стои над този етър, защото Той има възможности, първо, да опознае това битие и,

⁶ Читателят ще достигне до тази информация

второ, да го предизвиква, да го крепи в равновесие, в хармония.

- Той го крепи в равновесие и хармония. Той го поддържа, за да съществува, и запомни що ти дадох като определение за Бога.

Съвременната физика допуска, че от вакуума, от празното вселенско пространство се поражда или може да се породи материя. Възможно ли е това?

- Ако ти от нищо можеш да направиш нещо, значи това е възможно. Но аз зная, че не е възможно. Навсякъде трябва да съществува материална наличност, която в сливането си да даде ново качество. На тази основа в съвсем снижен вид е вашето възпроизвеждане, т. е. мъжът и жената, слети в едно, дават новото човече. По този начин става и във Вселената. Сливането на топлото и студеното, на черното и бялото, на положителното и отрицателното, на Ин и Ян, както е казано в източните тълкувания, в едно. Това е.

Т. е. пълен вакуум не съществува. Науката определя абсолютния вакуум, когато се достигне температура минус 273 градуса - това е температурата, при която се спира движението не на молекулите, а на атомите. Тогава веществото, лишено от движение, се превръща в нещо, което няма никаква реакция. Това ли е вакуум и съществува ли някъде във Вселената? Вакуум може да се постигне по два начина - или с безкрайно намаляване на налягането (разреждането), или с намаляване на температурата, най-добрият начин е чрез двата метода?

- В лабораторни условия ти можеш да получиш абсолютен вакуум, но във Вселената абсолютен вакуум не съществува, защото, ако се върнем на първия въпрос - Вселената е едно голямо пулсиращо сърце и щом тя е пулсиращо сърце, значи трябва да съществува, а щом съществува абсолютен вакуум няма.

В предишни разговори сте ни казвали, че времето във Вселената не съществува, че то е психологическо човешко понятие. Тогава с какво се измерват събитията във Вселената - единствено с движението?

- Във Вселената време няма, то е чисто човешко понятие. Там има информационен отпечатък, който вие можете да оприличите като времето, в което туй събитие се е възпроизвело, случило. Информация за миналото и бъдещето може да ви се подаде, но без точна датировка, а с оглед на събитието, за което питате, и така вие можете да придобиете чрез своята мозъчна функция представа за събитието и сами да го възпроизведете, да го определите във времето и да го датирате.

Ако времето не съществува, тогава всичко във Вселената вече се е случило. Следователно минало, настояще и бъдеще съществуват едновременно. Възможните събития вече са произтекли. Тогава може ли да предположим, че ние, човешкият разум, просто наблюдаваме събитията в определен отрязък от вселенското битие. Представям си нещата така: вселенското битие е една безкрайна вече нарисувана картина, покрай която ние се движим, и може да обозрем само малък участък от нея.

- Човешкият мозък е така конструиран, че той живее само в настоящето, като помни част от миналото. Казвам част, защото никой не помни своето раждане. Във Вселената обаче всички събития са един постоянен кръговрат или както още се казва, едно вечно перпетуум-мобиле, но всяко бъдеще се изкривява по скалата на събитията, които стават, защото все пак вие в настоящето донякъде можете да промените своето бъдеще.

Това означава, че не всичко във Вселената се е случило, че Вселената не е една абсолютно завършена картина, покрай която ние просто бавно минаваме.

- В нея има много празни пространства, които се пълнят с многообразна и различна по своя смисъл информация, но това не значи, че тя се разширява. Пак ще кажа, че бъдещето като скелетна конструкция съществува, но вие, хората, що живеете, строите ежеминутно бъдеще, защото всяка следваща минута е едно малко бъдеще. Можете винаги да промените основата на своята човешка и духовна конструкция.

Може ли на тези въпроси да ни отговорят по-глобално - като вселенски принципи. Възможно ли е да приемем, че в основата на битието стои причинно-следствената връзка, че щом като Вселената не познава докрай своето бъдеще, тогава движението е по причинно-следствената връзка - всяка причина поражда следствие, което е причина за ново следствие. И по този начин наистина се върви от минало към бъдеще. Т. е. има едно изтичане на движението от минало към настояще и бъдеще. Това е посоката.

- По този въпрос няма що да прибавя, тъй като ти отговори.

Съвременната наука достигна до идеята за черните дупки. Тя ги определя като обекти с огромна маса и малък обем, в които материята е така сгъстена, сбита, че те са затворени в себе си, не излъчват нищо, дори и светлина. Съществуват ли черните дупки?

- Да, съществуват. Но те са коридор, който позволява преминаването през етерния слой. Знаеш ли що значи антиматерия?

Това означава, че атомът има отрицателно заредено ядро, а електроните са положително заредени. При среща, сблъсък на материя и антиматерия се получава аниhilация, при което веществото се излъчва в чиста енергия и светлина, 100 процентова чиста енергия.

- Това е енергията, която всмуква и създава коридора на душата, когато тя излита от тялото, и това е нишката на духовната енергия, която преминава през този канал и се издига до нужния информационен пояс, за който казахме, че са седем. Тук мога да ти помогна с пример, който вече се описва в много книги - за хора, подложени под дълбока хипноза или изпаднали в кома. Те разказват за тунела, в който се движат бързо и около себе си виждат само тъмнина, а някъде напред дълбоко пред себе си усещат светлина. Този тунел са именно дупките, за които ме питах.

Казахте, че енергията, която всмуква душата, се получава от аниhilация. Откъде се взема необходимата антиматерия?

- Всяка материя, всяка енергия получава своето енергийно завихряне и именно в това завихряне се получава асцедентна енергия, която обхваща основата и по този начин създава тласъка или туй, което питах ти - антиматерията. Туй е асцедентната проява, която е огледално противоположна и съпътства всичко. Ако нещо не ти е ясно - питай.

Тази чиста енергия от аниhilацията не поврежда ли душата? - Не. Тя ли очиства душата от наслоения, от греховете?

- Не говоря за грехове, а за лошите дела.

Стивън Хокинг твърди, че черните дупки са свръхматерия, тогава може ли да приемем, че те са и свръхсгъстена светлина, т. е., че са някаква форма на страхотен информационен блок?

- Информационен блок с много силна енергийна излъчвателност, но вътре в себе си, която създава полето около стените, а те придвижват напред енергийния лъч на душата, за да може тя побързо да премине и излезе от този тунел - затова всеки казва, че преминавайки през него, се чувства ужасно. Тогава става и разпадът на част от информационната шлака, която носи душата със себе си. Стените на тунела привличат именно тези електронни частици и изчистват негативната-енергия, която е полепнала по чистата енергия - душа. Твърде сложно е за обяснение. Не зная дали възприемате. Ще оприлича очистването в това пространство - ти си полепнал с въглищен прах и влизайки в банята, водата измива този прах и под него се появява бялата кожа - това е сравнението за преминаването през този тунел.

След пресичането на един критичен радиус около черната дупка - шварцшилдов радиус, законите на физиката се променят. Тялото, пресекло този радиус, ще падне мигновено към центъра на дупката. За наблюдателя, който е извън критичния радиус, този процес - падането към центъра на дупката - ще продължи безкрайно.

- Завихрянето е твърде силно. На енергийното завихряне там не може да устои нищо веществено, то ще се разгради. Затова казвам, че единствено и безболезнено оттам минава само душата. Всичко друго достига своя абсолютен разпад.

Всяко материално тяло, паднало в една такава черна дупка, ще загуби не само своята форма, но и съдържание, очевидно това са входовете за душата. Възможно ли е да приемем, че в такива екзотични за науката обекти като черните дупки минало, настояще и бъдеще се сливат в едно?

- Минало и настояще - да, но бъдещето не.

Може ли да приемем, че в една черна дупка се нарушава причинно-следствената връзка? Би били логично.

- Причинно-следствената връзка - може би!!! И ако още говорим за вакуум - именно в тези дупки наблюдаваме особено мощен всмукващ вид вакуум, но пак казвам: не абсолютен.

Представям си нещата така: свръхсгъстата материя е форма на вакуума и може би

вакуумът е форма на свръх-гъстата материя?

- В тази метафора има загатнато нещо вярно, но истината е много по-сложна. Твърде интересно се получи, от което аз съм доволен, защото мъдрост носи това познание и то ви е нужно.

Ако черните дупки са свръхконцентрирана светлина, т. е. свръхматерия, свръхвакуум - тогава в тях се съдържа и свръхинформация. Може ли да предположим, че черните дупки са компютрите на Бога, че с тяхна помощ Бог не само е навсякъде, но и осмисля всичко?

- Свръхинформация, но казах такава, която прочиства ненужната шлака от информацията, т. е. отделя положителната от отрицателната, бялата от черната, истинската от лъжовната и разсейва онази информация, която петни душата и я оставя в отворстието зад радиуса, за който ти говориш, а през самата дупка преминава и отива нагоре в пространството истинската, стойностната информация, която се капсулира и запазва. Това е очистената човешка душа.

Следователно черната дупка е свръхматерия, защото в нея трябва да се отделят остатъците от материалното у нас?

- Аз казах. Излишното. Можеш да го наречеш още отрицателното, грозното.

А тя в същото време е свръхвакуум, защото трябва да премине най-духовното, най-светлото, най-красивото от нас.

- Или още както във вашата Библия се говори - туй е Адът, а Раят е след това!

Тогава всички ние ще преминем през Ада?

-Да.

Съществува предположение, че черните дупки са изходи за други вселени. Вярно ли е това?

- Ако се наложат те като проекция в пространството може да се говори за това, но не бих казал, че туй е снадката с другите вселени. Това е коридорът за душите, инструментът за пречиштането им. Адът!

Съществуват ли бели дупки? Предполагам, че точно белите дупки са формата, по която Бог връща душите в едно материално тяло?

- Бялата дупка - това е пътят на капсулираната светла енергия, която преминава и се вселява в материята.

Възможно ли е да предположим, че този обмен на енергии между черни и бели дупки осъществява Целостта в нейната абсолютна завършеност?

- Абсолютна истина е то. Това е вечното перпетуум-мобиле, както вие нагледно сте-си създали образа на постоянно въртящото се и несвършващо се колело.

Весела Коледа и хубава Нова година.

- Ние на вас го пожелаваме, защото ваш е този празник за тържеството на душата над материята. Ели е много уморена. Край.

Ние продължаваме оживено да коментираме чутото, когато „Те“, от Акаша, неочаквано се включват:

- Ще ви дадем пример за черна дупка, която действа на Земята. Това е Бермудският триъгълник - той е черна дупка, която всмуква всичко, което попадне в нея. Радиусът, за който говориш - когато го преминат материалните тела, се получава силен вакуум, който ги всмуква. Действа постоянно, но има цикличност - по завъртането на оста си.

Съществуват страшно малки черни дупки. Такава ли е и тази, която действа на Бермудския триъгълник? -Да. С големината на атом?

- Тя се активира сравнително рядко, според завъртането на оста ѝ, когато каналът придобива голяма съизмеримост и изсмуква предмета, попаднал в обсега ѝ. Само там - там се получава насладване на канала.

Това изходът на всички земни души ли е?

- Не за всички. А само за тези, които са на ниско ниво. Затуй там се улавя силно енергийно трептене, което учените не могат да обяснят.

10.1.1999 г.

Добър ден. За много години! Ако Бог е информация, както вие сте го казали, тогава защо му е необходима материята?

- Добър ден и за много години. Твоите думи повтарям и продължавам разговора. Нужно е то

затова, защото Той се представлява чрез материята, т. е. придобива видност, която е нужна, за да реализира Себе си - мисълта си, идеите си чрез материята. Защото само мисъл, както е тя в ефира, не може да се себеосъществи. Трябва и движение на материята, за да се оформят нови и нови материи и действия, които от своя страна създават нова или стара, но поновому обогатена информация.

Тогава можем ли да приемем, че материята, съответно разумът, е „играта на Бог“ - възможността Той да реализира своята пустинна и несвършваща непрекъснатост. Можем ли да приемем, че Неговата непрекъснатост се реализира чрез нашата смърт?

- Смъртта е само почивка за душата, след което тя отново се обновява чрез новата материя и както ти казах в предишния въпрос, старата информация, получена в предишната материя, се обновява и уголемява в новото си тяло. Т. е. всеки нов живот е допълнение на информацията, получена от предишния живот. Но не би трябвало да използваш словосъчетанието „игра на Бога“. Чрез разума, мисълта и материята, а това е едно свършено действие, Той се реализира във видимия свят.

Тогава можем ли да приемем, че Бог нараства? Че щом тази информация непрекъснато се уголемява и обновява, самият Бог нараства?

- Бог е Бог и Той не може да има еквивалент или да бъде подложен на сравнение. Той е свършенство, което никъде не съществува във вашия реален свят. Във вашия реален свят всяко свършенство е свършенство само за определен индивид или група от индивиди, но за другите то не е свършенство, винаги подлежи на ново и ново оформяне и видоизменение и то би могло да бъде поставено именно в таблица за сравнение. Но Бог - Той е чистото, златното свършенство, гдето никъде го няма.

Бог подчинява ли се на законите, които сам е създал, или Той е вид информация, която стои над материята и законите, в които материята се проявява?

- Той стои над материята и законите.

В съвременната наука се допуска следното досещане, че физиката знае почти всичко за макросвета и независимо от закона за неопределеността, тя знае почти всичко и за микросвета. Но че на границата между макро- и мик-росвета се извършват събития, които са неизчислими, т. е. нямат обяснение.

- Няма обяснение, защото това обяснение е недопустимо за човешкия разум, за съвременния учен, който се ограничава с познанието, което миналият опит му вътпява да разбира и открива. И всичко, което е извън неговия учебник, той не може да възприеме, не може да обясни и затова най-лесно е да го отрече и да каже, че то не съществува. Но в тази граница между микро- и макросвета - именно там е точката, в която става преливането на разума, на мисълта в материята и обратно.

Свършенството в нашите представи е едно талантливо приближение към нещо. Този учен, Роджър Пенроуз, за който зададох въпроса, не отрича това преливане между макро- и микросвета. Той просто твърди, че там нещата наистина са необясними, поне за възможностите на човешкия разум.

- Ако правилно си осъзнал отговора ми, защо тогава питаш отново? Точно това ти казах аз.

Тогава можем ли да твърдим, че душите - човешките или на други разумни същества, са непознаваеми за съвременната физика и наука?

- Що значи непознаваеми?

В смисъл - те не могат да бъдат открити с уреди, не могат да бъдат измерени?

- Единственото, което засега може да бъде уловено от съвременните учени чрез техните уреди, е едно магнитно поле или силно енергетизирано поле. Все още науката върви напред и ще се стигне до усвършенстването на уред, чрез който така ще се събира това разсеяно енергийно поле, че да даде образа на трептението, да го оформи в материалния му вид. В предишните разговори говорихме, че всяко трептение носи и своята материална обосновка.

Задавам един личен въпрос. Предполагам, че този уред не е открит, защото човечеството морално не е узряло за това. Ние бихме се месили по един груб и жесток начин в естествения път на душата.

- Да. Защото, когато се даде материалният синтез на тази информация, от нея може да се извлече много, т. е. информацията ще бъде възприета от този, който борави с уреда, а той не винаги е добронамерен и положителен човек.

Има ли център Вселената, както всяка Галактика има свой център, или тя е равнопоставена във всички посоки?

- И да, и не мога тук да отговоря. Има едно закономерно, хаотично подреждане във Вселената, но има и център, ала не център, както вие го възприемате като център примерно на окръжността, а център на силно енергийно излъчване, което се намира в дълбокия Космос.

Можем ли да приемем, че Безкрайността е форма на взаимнопреплитащите се измерения във Вселената? Ще поясня. Кълбото е относително безкрайно по отношение на кръга, следователно в четвърто, пето, шесто, седмо измерение може би съществуват пространствени фигури, които са относително безкрайни по отношение на кълбото.

- Така е и няма смисъл да го пояснявам, ти го казваш точно.

Вече питахме за това, че за душите непредставимите космични разстояния не са проблем. Съществуват ли тунели в пространство-времето, през които физическите тела могат да се преместват мигновено?

- Възможно е да стане, но е невероятно трудно да се получи. За да се прехвърли една материя през тези тунели, трябва изумително силна концентрация на енергия, дух и тяло, за да премине материалният обект и отново да се върне. Това е доста трудно изпълнима идея, но не означава, че хора като вас не са в състояние да го извършат. Необходими са обаче много специфични познания.

Напомня ли с нещо Вселената на лабиринт? Ще поясня. В лабиринта най-близкото до нас може да е най-далече от нас и обратното. Най-далечното от нас може да се намира най-близко до нас. Например ние сме достигнали почти до изхода, но сме се задънили и трябва да се върнем, да изминем целия обратен път, за да намерим изхода. В този смисъл има ли Вселената форма на лабиринт?

- Тя е лабиринт и не случайно лабиринтът е приет като особено значимо понятие от вас и се рисува още в древността. Но той се проявява и във вашите психоаналитични тестове. Един добър психолог може да разбере докъде и как се води мисълта от мозъка - така да направи анализ и да постави диагноза. Това е земният, умаленият вариант за лабиринт, който съществува в Макровселената. И вселенският контакт, за който питах ти, защото подсъзнателно това беше твоят въпрос - той е на същата основа. Затова ти отговорих с психотеста, с примера между пациент и психолог.

Постоянен лабиринт ли е Вселената?

- Да. Ако тя е един прав път, то тогава къде ще бъде разнообразието, то няма да съществува. И ако всичко е монотонно, точно, еднотактово, то просто ще заличи живота. Трябва да има мисъл, движение, хаос, но хаос подреден, за да може да има живот.

Тогава можем ли да си представим, че всяко движение е сложно и когато нещо си отива от нас, то в същото време се връща към нас?

- Да.

Можем ли да твърдим, че скоростта на светлината е пределната скорост за материален обект? Ако материята е сгъстена светлина, както вие сте ни казвали, то нейната скорост за придвижване в пространството е ограничена.

- Раздели въпроса, за да получиш точен отговор.

Можем ли да твърдим, че скоростта на светлината е пределната скорост за материален обект?

- За мен материята има забавеност на движението и е невъзможно тя да се движи със скоростта на светлината, защото ако бе така, много просто щеше да се прехвърля материя през пространството, без в този процес да участва енергията и мисълта, които са водещи за материята.

«Най-голямата скорост, която познава човешкият разум, е скоростта на мисълта. Тя реална ли е? Ако мисълта е материална субстанция, тя не е в състояние тогава да се движи със скорост, по-голяма от скоростта на светлината.

- Ние казахме в предишен разговор, че дори и енергийното трептене има своя материален зачатък. Но не бива да ги смесваш - материя зрима като това, което виждат твоите очи, и материя като енергия, защото тя е неуловима с твоите очи. Тя трябва да се забави, да се спре, за да можеш ти да видиш нейния материален облик, но всяка материя има различна субстанция (ако мога правилно да се изразя) на енергийно светлинно трептене и по различен начин то се движи и предава в

пространството. Така че мисълта като светлинно енергийно трептене и човешката плът като енергийно светлинно трептене трябва да се различават, те са различни като движение в пространството и е очевидно, че мисълта се движи най-бързо и тя е водител (приеми го като допълнение на един от предишните ти въпроси - за преминаване на тялото в пространството). Т. е. мисълта е водител на тялото-материя, в частност на забавената концентрирана светлина, за да премине от едно място на друго с огромна скорост. Но за да се получи това, е нужна

невероятно силна концентрация на мисълта. След време то ще бъде постигнато от земната наука, ще бъдат създадени специални уреди - ускорители на мисълта.

Може ли да приемем все пак, че скоростта на мисълта е мигновена, т. е. че мисълта мигновено може да попадне някъде?

- Какво ще рече някъде?

Например аз с мисълта си сега съм на Луната?

- С мисълта си, но мисълта ти се пречупва, както образът ти се пречупва в огледалото, така и мисълта ти се пречупва в пространството и ти не можеш чрез нея да стигнеш до Луната, защото пред теб съществуват милиони километра разстояние, които не ти позволяват да преминеш през тунела. Това могат да направят само определени люде, които са твърде малко на брой, а и е невъзможно постоянно чрез мисълта си те да пътуват в Космоса. Затова ще ти кажа и още нещо, че хора, които твърдят и доказват, че контактуват с извънземни от други планети и могат да водят безмерно дълъг диалог, ей така, както ние с теб сега говорим, това е невъзможно. Светлинните години разстояние между планетите не могат току-така да се преодолеят на приказка около масата. Мисловният контакт на невъобразимите, вселенски разстояния е невъзможен.

Земята е една незначима планета в покрайнините на нашата галактика. Ако Вселената е изградена на един общ морален принцип, то всяко събитие, определено като добро или зло тук, на Земята, засяга ли целостта на Вселената, прониква ли навсякъде в нея?

- Всяко значимо събитие има своя отпечатък във Вселената, но не говорим за дълбокия, най-дълбокия Космос. Там има селекция на информацията или събитията, която искаш дума приеми. Енергията е материя, отново повтарям, така че тя съществува в Космоса, но негативната енергия или лошата материална субстанция имат тежест и остават в близост до Земята. Не може те да навлезнат в дълбокия Космос, защото нямат лекотата, с която да се придвижват нагоре, нагоре в дълбокия Космос. А лошата енергия, негативната информация тежат и гравитацията, която опасва планетата, я притиска и я привлича като плътен обръч около Земята. Затова ни е задаван и въпросът: „Защо на Земята има толкова зло и защо то по-лесно се възприема от хората от доброто?" Ами това е отговорът. Защото злото е като обков около Земята и то по-лесно прониква в телата ви, възприема се от вас и вие по този начин реагирате. Но ако не съществува злото, няма да има сила, която да ви води и развива към съвършенство, не ще можете да правите разлика между бялото и черното, между доброто и лошото. С една дума, злото е необходимо, за да съществувате и да се развивате. И за да завърша въпроса, защото направих отклонение, в дълбокия Космос или дълбоко във Вселената прониква само положителната, добрата информация, която се капсулира и се отправя към онзи светлинен център, за който ти ме попита: „Дали във Вселената има център?"

Може ли да приемем, че както съществува екологично замърсяване, точно така има и морално замърсяване около Земята? А това не води ли неминуемо до нейната гибел?

-Не.

Науката твърди, че материята във Вселената, материалният свят, се стреми към хаос, към ентропия. Вярно ли е тогава нашето предположение, че духовният свят във Вселената се стреми към ред?

- Духовният свят се стреми към ред, затова стават преражданията, затова отново духът се вселява в новото тяло, за да продължи да се реализира в борбата си срещу злото и хаоса. То е една сложна причинно-следствена връзка, която продължава и ще продължава, но постепенно хаосът и злото ще намаляват и превес ще взема доброто. Неслучайно се казва, че XXI век ще бъде век на духовното човешко съзряване.

Вие до голяма степен отговорихте на следващия ми въпрос, но аз все пак ще го задам. Правилно ли е да допуснем, че хаосът, ентропията, съответно материята, се отъждествяват със злото, а редът, съответно духовното, се отъждествяват с доброто във Вселената? Вие казахте, че Бог е информация, а информацията е подредена, тя изисква ред.

- Тя изисква чистота, защото и злото може да има своя ред, докато чистотата е качество над реда. Тя е прозрачност, тя е трептене, тя е ефирен мирис, тя е живот, който сътворява и който няма тъмна окраска, тя е само светлина. А светлината няма ред и номерация.

Бих задал друг въпрос: предполагам, че тази светлина, която нашите сетива възприемат, не е онази глъбинна, дълбока, духовна светлина, за която са необходими други сетива на съзнанието?

- Да. Сетивно вие сте в състояние да възприемате единствено физическата, „опростената“ светлина.

В такъв случай човекът като материално и едновременно с това духовно същество сменя ли в себе си, съдържа ли в себе си основните противоречия на Вселената, на цялото мироздание?

- Естествено, Той така е направен. Той е една малка Вселена, която има своята материална субстанция, материален образ и съдържа в себе си всичко. Не случайно тялото има очи, уши, уста, бели дробове, бъбреци, сърце и що ли още не - ами всяко нещо е една част от Вселената, една градивна малка част, и всеки орган изпълнява своята функция, както във Вселената всяка Галактика, всяка частица, що се рее там, има своята функция и всички те се водят и осмислят от мозъка, някъде споменах, че той е диригент на органичния оркестър. Тъй и центърът на Вселената, духовната светлина, за която аз ти казах в началото, е мозъкът на Вселената, който ръководи хармонията в нея.

Означава ли това, че ако ние хората сме безкрайни не само като дух, но и като вселенско противоречие, у нас се извършва и проявява борбата на тези неотменни вселенски сили?

- Така е и аз смятам, че това, което говорих досега, бе изказ и отговор на твоя въпрос. Всяко противоречие заражда в твойто тяло болестта, която разгражда дадения орган. Когато противоречието е необратимо, то не може да се контролира от мозъка и тогава всички останали органи също нарушават своята функция, голямата болест унищожава материята, тя умира, а духът излита, преминава през черната дупка, изчиства своя негативизъм, почива си и отново се връща за нов живот в новата материя. И отново той търси съвършенство, и отново възниква противоречие, и така до безкрайност. Но в тези вечни прераждания постоянно се обогатява от всичко видяно, чуто, усетено. Защото именно чрез материята се доусъвършенства информацията на духа. Защото тук на Земята вие изпитвате чувства, а чувствата са кръвта на духа, или кръвта на информацията. Защото те създават живота и го обогатяват. А там горе няма чувства. Там е само покой и почивка. Там е отмора.

Можем ли да приемем, че разумният живот като една непрестанна борба между доброто и злото е абсолютно необходим, за да протича тока на битието, тока на Вселената, да протича най-сложното движение?

- Да. Това е най-сложното движение и то проявява Вселената.

Това ли е спиралата, по която се движим напред и нагоре? Това ли е смисълът на живота?

- Абсолютно да. То е необходимост, реална необходимост. Ето ние говорим с вас, подаваме информация, но без вас ние не можем да се реализираме, без Ели ние не сме в състояние да контактуваме с вас, вие нямате сетива да ни чуete. А тогава как ще вземете тази информация, ако Ели или някой като нея не е проводник, за да може да ни чуete? Така че животът и материята на Земята са необходими, за да може да се реализира мисълта и душата.

Предполагам, че на базата опит-грешка, използвайки страданието като основен инструмент за поука, Бог постепенно ни позволява да се усъвършенстваме? Казано по друг начин: подчинявайки се на кармичния закон, ние преодоляваме материалното, злото, хаоса у нас и все повече се привързваме към вечното, към доброто, към реда у нас. Така ли е?

- Но пак ти казвам - не ред, а чистота, защото злото също има ред, също може да е подредено. Тази думичка я изчисти, а другото е истина.

Тогава можем ли да приемем за вярна догадката на Константин Циолковски, че Вселената пулсира, взривява се и се свива, за да създава съвършени надматериални същества? Вярна ли е неговата убеденост, че тези висши духове, с които сме заобиколени, са резултат на еволюцията на предишни вселени?

- Това съждение е правилно, но вече обясних, че не са съществували предишни вселени. Всяка материя и всеки човек са една малка Вселена, значи предишните ви животи и всяко прераждане усъвършенстват непрестанно духа, който се внажда и внажда във всяко ново следващо тяло. Това е Вселената, това е истината за човешкия живот, но и за Вселената като цяло, всичко се одухотворява и усъвършенства. А що значи взрив във Вселената - взривове, сблъсъци на материални късове във Вселената, в Космоса възникват постоянно, но това не значи, че те създават души и духовни енергии, които са на високо мисловно ниво. Това са различни явления, ако правилно се изразявам, и те нямат нищо общо с духовните пулсации, за които ме питаш.

Тогава може ли да предположим, че пътят на всяко разумно човешко същество е предопределен, че прераждайки се милиони години, всеки от нас, колкото и ниско да е сегашното му духовно развитие, ще се превърне в такова висше духовно същество?

- Да. Но това е сложен процес на духовно извисяване и при всеки индивид времето е различно, за да достигне дори до относително съвършенство.

Науката твърди, че животът това е обмяна на енергии. Питам Слънцето, слънцата живи същества ли са? Можем ли да ги приемем като живи същества?

- Да, слънцата са живи същества. В Космоса постоянно се извършва обмен на енергия между две тела. Когато вие контактувате помежду си, подсъзнателно вие обменяте своите енергии. Така става и във Вселената.

На едно място вие казвате, че Земята е една от най-красивите планети на Вселената. Наистина е така. Нашата Земя живо същество ли е?

- Да.

Слънцето и Земята като живи същества надарени ли са с разум? Можем ли да приемем, че те също участват в една много по-сложна духовна еволюция?

- Те имат енергийна информация, която се излъчва и се улавя като нахъсани звукови вълни. Но тя е различна от информацията, която вие като люде носите в себе си.

Когато си позволих да питам дали ние сме играта на Бога, аз го направих, защото в себе си имам една представа, че точно чувствата на човека са тези, които го снизяват, но и го правят да бъде толкова интересен. Предполагам, че Слънцето е живо същество, което не изпитва никакви чувства. То навярно е много по-съвършено и по-могъщо от нас, много повисшестоящо духовно същество, но то не изпитва чувства, не участва в играта на Бога, в неочакваното, което е присъщо на нисшеразумните, но чувствени човешки същества.

- Аз смятам, че на този въпрос отговорих. Разумът и информацията, която излъчват Земята или Слънцето, е друга енергийна информационна вълна, която е различна от вас. Ти отново питаш за чувствата и отново ти казвам, че чувствата са присъщи за вас людето, а във Вселената чувства няма. Там е чистота, разум и покой, но вие не можете да живеете с чистота, разум и покой, защото ще загинете. Трябва да има чувства, за да живеете и развивате своите мозъчни функции, защото все още използвате твърде малък капацитет от своя мозък, от разума си.

Атомът има ядро, електрони, горе-долу се забелязва същата подредба и в макросвета. Може ли да приемем, че нашата Слънчева система е един атом, че Галактиката е една молекула, че по този начин се изгражда скелетът на мирозданието.

- Да. Ясно е, че вашата Слънчева система е само една точка от необятния Космос, и всичко това, което е тук, на Земята, е един микрообраз на безсмъртната, необозрима Вселена и той може да се открие във всяка една клетка, всяка структура, във всяко едно безплътнo или материално земно творение. Както атомът е частица в структурата на веществото, така и вашата Слънчева система е само нищожен атом в структурата на необятната вселенска система.

19.1.1999 г.

Добър вечер. В предишния разговор вие ни казахте, че Земята и Слънцето, а навярно и останалите организирани небесни тела са живи същества. Притежават ли те своя душа?

- В какъв смисъл питаш, за душата, що в тях стои?

Човекът като живо същество притежава душа. Питам: Земята, Слънцето, Сатурн, Луната притежават ли своя душа? Още повече в астрологията те са натоварени с определени качества, които влияят върху човека.

- Точно това исках да провокирам в теб и отговора ще дам така: те притежават душа, но не

такава, каквато е в човешката материя. Просто от душа до душа трябва да се прави разлика. Те съдържат повече енергетизъм, който влияе върху мозъчната структурна направа на човешкия индивид.

Душите на тези големи небесни обекти, колкото и да са различни от човешката, усъвършенстват ли се във времето?

- Отново ти казвам, че е твърде различно, и трябва да разграничаваш човешката душа от планетарната. Планетарната душа, пак повтарям, влияе върху мозъчната структура на човешкия индивид чрез своя енергетизъм и магнитното поле, през което тя преодолява разстоянията в пространството.

Можем ли да предположим, че цялата възможна космическа материя е одухотворена, че тя е подвластна на вътрешния си копнеж да добие съзнателни свойства?

- Раздели въпроса.

Можем ли да предположим, че цялата космическа материя е одухотворена?

- Тези въпроси, които задаваш, са твърде лични и организирани според твоя мироглед и съждение. Затова те моля, промени изказа и постройката на въпроса, ако искаш да имаш точен отговор. Така както ме питаш, е вероятно да те излъжа, а не желая.

Съществува ли някакво вътрешно свойство на материята, вътрешно напрежение, което се стреми тя да добие съзнателни свойства? В смисъл - съществуват ли в материята основните заченки за развитието на разум, на съзнание.

- Във всяка материя съществува стремеж към усъвършенстване и висше общо начало.

Съществува ли вътрешен стремеж на материята да добие психически свойства, имам предвид чувства, желания, илюзии, надежди?

- Това е следствие от изграждащото материята енергийно зачатие. Чувствата, желанията не са в основата на еволюцията. В основата е копнежът към енергийното сформирание и усъвършенстване, което дава излаз само на информацията и светлинното излъчване. Всичко останало като чувства, реакции са, пак повтарям, следващи периоди на

развитие. Затова казваме така, че Душата, що е тя Виталност, няма чувства, тя е само Разум.

Можем ли да приемем материята като утроба за пораждаване на духовния свят? Или обратното, духовният свят по някакви закони поражда материята?

- Второто е вярно. Духовният свят поражда материята. Чрез нея той се стреми да проектира своята видност, т. е. да се реализира във видимия свят.

Нашата Галактика притежава ли своя цялостна космическа душа?

- Питаш ме за прототип душа?

Мога да задам въпроса така. Човешката личност, човекът притежава своя индивидуална душа. Ние научихме, че големите небесни тела също притежават някаква форма на душа. Можем ли да кажем, че нашата Галактика като една огромна космическа цялост притежава своя индивидуална душа?

- Както казваш, всеки притежава своята индивидуална душа, следователно всяка душа има своята ненакърнима индивидуалност и не може да участва в някаква абстрактна общност, да сумираш душите и механично да ги вкараш в една сумарна общност. Душата е индивидуалност, тя не е общност. Може да се говори за връзка между душите, които са родово свързани една с друга, с обща родова конструкция - Галактиката, но Вселената няма обща душа.

А Бог, не е ли Той единородната душа на Вселената?

- Ти ми задаваш неправилен въпрос, ако си представяш Вселената опростено като единна душа, приеми я за Бог, -но това не е вярно. Вселената е общност от Мъдрост и велика Духовна енергийна мощ, която е Бог, и Той не може да бъде сравнен с една елементарна, еднотипна душа.

Следователно Бог е нещо още по-обемно и непонятно от една Вселенска душа?

- Аз смятам, че ти отговорих.

Тогава можем ли да предположим, че духовният свят е строго йерархически предопределен, че той се управлява от велики духовни водачи, които разпределят част от функциите си на по-низши духовни водачи?

- Като цяло структурно е така, но ме дразни самата думичка, че едните са водачи на другите или едните командват другите. Тази структурна особеност е чисто земно понятие. Законите в Космоса не са подчинени на единовластие, там съществува силата на Мъдростта, която влияе върху

движението на духовната потребност.

Може би задавам неправилно въпроса.

- Ти си го мислил така, защото си почерпил това познание от една претенциозна и погрешна книга. Затова сега те поправам и давам правилното тълкуване.

Силата на Мъдростта ли е изначалната сила във Вселената?

- Мъдростта е познание, познанието е сила. Значи сила, познание и мъдрост това е Вселенската Мощ.

Кои други основни сили участват в организацията на Вселената?

- Що имаш предвид?

Например Любовта. Земните учители твърдят, че любовта е основна сила във Вселената. Вярно ли е това, защото все пак любовта е емоция, чувство?

- Любовта е изживяване и туй изживяване ти го носиш чрез плътта си. А Вселената се характеризира с особен тип безплътност и там не може да се говори за емоция и любов. Там по друг начин се приема любовта. Туй е благоволение пред Мъдростта, но то е различно от чувството любов.

Следователно можем ли да приемем, че земните мистици-учители преувеличават ролята на любовта като основна космическа сила?

- Аз казах, че любовта се усеща чрез плътта и когато грубата материя е обладана от любов, тогава злината не е толкова голяма. Затуй вашите земни учители проповядват любов към Всевишния и към всички вас, защото те смятат, че изпитвайки любов в своето тяло, ставаш по-смирен и по-добър. Това е.

Как трябва да възприемем Бог? Като абсолютна духовна цялост или като изградена структура от отделни духовни елементи?

- Ако искаш правилно да ти отговоря - точният отговор е: симбиоза от двете ти питання в едно. Т. е. второто изгражда първото и дава Целостта, ако не съществува общото сформирание, то не би могло да се образува и постигне целостта. Разбра ли що ти казах?

В какво трябва да вярваме ние хората? В нашия Бог примерно, духовния водач на Слънчевата система, или в цялостната всепроникваща пустинност на безкрайния Бог?

- Бог е един и Той не би могъл да се дели. Бог е светлина. Дали Той е във вашата система или в цялата галактическа общност, Той е Безкрайна Светлина на Мъдростта и това може да даде заглавието на книгата.

Защо зададох този въпрос. Исус Христос, както аз си Го представям, е нашият, ако щете, слезлият Бог. Това е тази форма на Бога, която може да бъде опозната чрез сетивата на човека. Подчинява ли се Бог на материалните закони, или Той е винаги и навсякъде едновременно?

- Имайки предвид отговора, който вече получи, означава, че Бог стои над законите и не им се подчинява. Да, Той е винаги и навсякъде!

По какви основни параметри душите на гигантските небесни тела, Земя, Луна, Слънце и другите планети се различават от човешките души. По степен на сложност или по степен на извървян еволюционен път?

- По степен на извървян еволюционен път, който от своя страна дава и различно информационно енергийно трептение.

Влияят ли по някакъв начин душите на небесните тела върху душите на разумните същества, които ги населяват. Можем ли да предположим, че едно по-висше небесно тяло изгражда по-висши разумни тела, респективно по-висши души?

- Отново се връщаме на първия отговор, който ти дадох, че трябва да разграничаваш душите. Защото ако ние говорим за разумен Планетарен дух, в случая земен за Земята, то от вас по-духовни и висши същества не би могло да съществуват. А вие добре знаете, че на вашата Земя има и много добро, и много зло. Тъй че трябва да разделяш своите съждения или сравнения.

Тогава ще задам въпроса по друг начин. Да приемем, че Слънцето е по-висше духовно същество от Земята. Ако на Слънцето има разумни същества, те ще бъдат ли повнеш разум, отколкото земните същества, които са тук, на Земята. Оказва ли влияние самият дух на небесното тяло върху формирането на душите, които го населяват?

- Имайки предвид, че Планетарният дух и Бог влияят върху движението на проявената,

видимата материя, т. е. на прототипа човек, то очевидно те влияят и на мозъчната структура, а тя, както вече казах, е в съприкосновение с душата, която я населява. Следователно Бог и Планетарният дух влияят съответно на нейното мислене и развитие. Значи може да се влияе върху мозъчната структура на индивида, населяващ дадената планета.

Населени ли са с живи същества останалите планети на Слънчевата система?

- Живот има, но не приемай Слънчевата система като уникална в галактическата общност и че висш живот съществува само на Земята. Живи материи съществуват и на другите планети в Слънчевата система, но такава човешка съвършена плътност няма. Тя може да се открие в другите галактически общности. И твърде добре е да знаете, че не само вие сте съвършени същества по своята материя. Но това не значи, че не може да се живее на другите планети от вашата система. Там също могат да се изградят удобни условия за живот и от вас, и от другите, за които ти говориш.

А тези, другите, техните души по-висши ли са от човешките души?

- Ех, тези души. Само душите те вълнуват. Лесно е да ти отговоря „да“, но това не изчерпва информацията.

Питам за душите, защото искаме да направим такава специална тема в книгата. И по-нататък ще видите, че ще ви питаме главно за човешките души. На какво сравнително еволюционно стъпало се намират човешките души? Те са съвсем в началото, някъде по средата или са напреднали в развитието си?

- Аз бих казал така, че са някъде в средата на еволюционния си път, но е много трудно точно да се определи, защото можеш ли да сравниш индивидуалното духовно развитие. Всяка душа е индивидуалност и тя е подчинена сама на своето развитие, сама на общото космично влияние. Тъй че никой, дори вие тук, седнали около масата, не сте изравнени в своето развитие. Ако ме питаш като цяло, спрямо другите галактични същества вие сте в средата. Но знай, че това деление е механично и неправилно. Запомни и тъй го отрази.

Съществува ли връзка между това, което става на Земята като история и битие, и развитието на човешките души? Мисълта ми е: ако подредим по-добре и разумно живота си на Земята, става въпрос за цялото човечество, ще ускорим ли развитието на собствените си индивидуални души?

- Туй е много трудно да ти отговоря, защото можеш ли да повлияеш на доброто и на злото при всеки един земен индивид. Той е носител на собствена индивидуалност, която донякъде се пречупва от общото земно енергийно влияние, но все пак тя има строго определена структура, път на реализация в тази си материя, който трябва да извърви. Като цяло е невъзможно да се повлияе на всичките да станат добри, с което духовно цялото човечество да се издигне на по-високо ниво. Ако е така, то отдавна вие бихте преминали във века, за който толкова се готвите сега - века на Водолея. Трябва да се извърви пътят, за да се научи човекът, защото само чрез учението можеш постъпателно да стигнеш до съвършенство. Но и съвършенството, то е понятие, което винаги се видоизменя, разширява и допълва.

Значи човечеството като цялост не може да подпомогне духовното развитие на всеки от вас. Всеки трябва да мине по своя нелек и постъпателен път. Ако ти се върнеш назад във времето, ще разбереш колко духовно човек е израснал и се е разкрепостил в мисленето. Вярно е, че има много злини, но има и едно ваше житейско тълкуване, че когато е най-черно, тогава най-силно се откроява светлината, и когато е най-тъмно, след него се ражда светлината.

Информационно Земята се свива. Става все по-малка. Във всеки миг ние знаем какво става по цялата планета. Тази лична информираност на всеки един от нас ускорява ли, или забавя собствената ни еволюция?

- Не бих казал, че я забавя. Подсъзнателно информационният взрив развива закърнели мозъчни структури. Неосъзнато ги възбужда. Мога да ти дам това сравнение. Когато си заситен с храна и нямаш мисъл и нагласа за това как ще оцелее тялото ти през следващия ден и седмица, не се боиш, че ще умреш от глад, съзнателно или несъзнателно отправяш своя поглед към небесата и започваш да мислиш за това какво ли съществува там, как е устроено Мирозданието. Тоест ти се обръщаш към своето първо начало, към духовното. Когато си задоволен информационно и си дори пренаситен от тази информация, психиката ти не се обременява, напротив, подсъзнанието ти се подготвя, за да поемеш макар и простицката, но чиста истина за началото.

Науката подпомага ли собствената ни еволюция и защо? Можем ли да приемем

знанието като част от опитностите, от уроците, които трябва да научим тук, на Земята?

- Аз смятам, че туй, което ти разказах, се допълва с това, което ме питаш сега.

Изкуството подпомага ли собствената ни еволюция и защо? Можем ли да приемем изкуството като част от задължителните опитности, от уроците, които трябва да научим тук, на Земята?

- Изкуството е подсъзнателният подтик, който проявява душата с високо вибрационно поле - там, където е чистотата на трептенето, където то е изчистено от алчността, злобата, насилието, похотта и дава чистота на духовната изява в нота, стих или в шрих. Изкуството трябва да се осъзнае и възприеме като едно внаждане именно в Акашевото ниво, където съществува фината вибрация на духовната същност.

Вие до голяма степен отговорихте на следващия ми въпрос, но все пак ще го задам. Съвременният свят е глобален. Всичко, което се случва някъде като история, засяга всички ни. Например едно насилие в Косово засяга целия свят. Това подпомага ли развитието на индивидуалните ни души?

- Отново повтарям, всяка индивидуална душа носи своята идентичност. Този негативен енергетизъм, който се излъчва от мястото, посочено от теб, може индиректно временно да повлияе, но туй не значи, че може глобално да видоизмени пътя, който трябва всеки от вас да извърви.

Ускорява ли се изобщо процесът на развитие на душите ни и как става това? Или просто е невъзможно да се ускори?

— Това е един закономерен космически процес и той не е колело на кола, като увеличиш скоростта, да се движи по-бързо. Той има своето задължително постъпателно движение, което не подлежи на ускорение.

Можем ли да предположим, че всяко нещо, дори неодушевият предмет притежава субстанцията душа?

- Аз смятам, че ти отговорих. От душа до душа прави своето разграничение. А след като вече имаш информация и нагласа на мислене, в процеса на четене и следене на текста променяй въпроса.

Преди питах за големите небесни тела. Сега исках да попитам за чашката, която е пред мен. Тя има форма, цвят, има присъствие. Има ли някаква елементарна форма на духовност в нея?

- Елементарна форма на енергийна информация. Но ти не си в състояние да контактуваш с чашата. Тя не може да изрази това, което мисли, защото душата е мисъл, недей го забравя.

Най-примитивните живи същества, вируси, бактерии, едноклетъчни, притежават ли някаква форма на душа?

- Те са енергиен клетъчен заряд, който се захранва от светлината, а вече знаейки смисъла на светлината, отговора можеш и сам да си дадеш. Тъмнината е относително понятие, както и „чистият вакуум“ също е относително понятие. И в най-тъмното пространство пак съществува някакъв тип забавена светлина. Той е специфичен синтез на светлината и имайки предвид, че материята е вид недотам забавена светлина, то приеми, че и тъмнината също е вид забавена светлина.

Кои нисши животни и растения притежават душа?

- Всяко живо същество притежава вид трептене, информация или както ти го казваш - душа.

А генът?

- Генът е енергийно информационно зачатие.

Генът няма връзка с душата. Той има връзка с биологията, с физическата част от живота?

- Да.

Различават ли се душите в растителния и животинския свят и по какво? По степен на сложност?

- По степен на сложност.

Можем ли да приемем, че душите на животните са по-усложнена форма на духовност?

- Да. Те съдържат по-висш тип информация. **Разкажете ни нещо по-конкретно за душите в растителния свят?**

- Една душа е по-обогатена от друга, когато е свързана с повече емоции, чувства, възприятия, движения. Растението е застопорено на едно място и е изчистено от емоции, чувства.

То усеща глад, жажда, топлина и студ, но няма много реакции. Когато бъде променено неговото място или нарушено неговото спокойствие, тогава се наблюдава едно силно вибрационно трептение, което вие наричате стрес. Започва усилено отделяне на кислород, което го води до самоунищожение, и ако вие не му повлияете, то загива. Значи при него чувствата, ако бихме могли да говорим за чувства, са много елементарни, което не може да се говори за едно висше съзнание.

Окултната наука твърди, че душата на животните се управлява от групов дух. Вярно ли е това и ако е вярно, разкажете ни нещо за него.

- Това е окултизъм, който аз не възприемам едно към едно, защото вече говорим за животни, които са на много, много по-високо ниво от растенията и проявяват значително повече физически и духовни свойства от изброените за растенията. Следователно, когато имаме по-високо възприятие на реакции от всякакъв тип, ние вече говорим за вид душа. Но тази душа е индивидуална, не може да се говори за груповата душа в целия животински свят. Навярно окултистите са въвели това пояснение, за да обяснят следващото стъпало, да пояснят, че всички човешки същества са ръководени от една обща душа и тази обща душа е Бог. Това са имали предвид. Но всяка душа има своята индивидуалност, запомни го.

Възможно ли е човешка душа да се прероди в душата на растение или в душата на животно и защо?

- Това е невъзможно. Много добре знаеш, че когато загива материята, душата я напуска и отлита. Отива тя в пространството небесно, там, където я очаква покой. Тя се пречиства и отново се-върща на Земята в новия тип човешка индивидуалност. Но човекът е човек и човешката душа е човешка душа. Тя не може да премине в друг жив вид, т. е. в растение или в животно. Това, което го има в източните учения, е тип психологическа нагласа на мисленето, но не е истина. Източното учение се стреми към единачалието, към общото съвършенство, те смятат, че всички са тръгнали от нищото и са станали нещо. И затова трябва да се прекланят и пред най-нисшата жива частица, защото тя е част от общото начало - Съвършенство.

Възможен ли е обратният процес - душата на животно да се развие дотолкова, да се обогати, че да се превърне в човешка душа?

- Не. Тя не е изпълнена с достатъчно информация. **Възможно ли е човешка душа да „емигрира“, в смисъл да се прероди на друга планета, и защо става това?**

- Аз смятам, че ти отговорих за живота на другите планети. А да премине в друга Галактика просто е невъзможно. Човешката душа е слънчева структура и не може тази слънчева структура да се прероди в материя, която подлежи на друго структурно сформирование.

Възможно ли е души на други разумни същества да се преродят на Земята и защо е необходимо това?

- За подобно прераждане не можем да говорим. Аз смятам, че ти отговорих. Тези галактически същества са в състояние физически да дойдат дотук. Но е невъзможно да се преродят. Това са различни същности.

Ако такова чуждо същество долети дотук и умре на Земята, какво става с неговата душа?

- Тя остава като енергиен инструмент в космичното пространство. Едно безпътно енергийно кълбо, което няма приспособимост, за да може отново да приеме своя материален облик.

Заражда ли се човешката душа от нещо и ако предположението ми е вярно - от какво се поражда тя?

- От съприкосновението на светлина, енергия и информация.

Информацията ли е водещото, слепващото звено?

- Да. Светлината и енергията проявяват информацията, създават ѝ материален изказ.

Какво първоначално опложда човешката душа? Доброто или злото?

- Всяко начало е чиста светлина. В нея няма съждения за разграничаване на добро и зло. То е едно разумно информационно трептение, което, реализирайки се в материалния си облик - още със самото си раждане започва да се пречупва и да оставя следи за добро и зло, които са чисто земни понятия.

Някои от въпросите, изглежда, сякаш се повтарят. Не се дразнете, вие често давате много интересни отговори точно на тези въпроси, чиито отговори сякаш се подразбират. Тази информация е важна за нас, за да направим една сериозна книга, която да предизвика интерес

у читателя, това е второстепенната ѝ функция, но най-важното е да дадем на хората представа за истината. Ние сме несъвършени същества - човечи.

- Аз ти говоря спокойно и бавно, за да може всеки да осъзнае отговора и веднага да се разбере изяснен ли е въпросът, или би трябвало да го допълня. След като съм съгласен да говоря, значи казвам истината. Не е необходимо извинение.

Ако има изкривяване на едно от тези три начала (светлина, енергия, информация) - тогава ли се получават големите космически катаклизми? Да речем, избухването на свръхнови звезди. Възможно ли е да стават такива големи духовни катаклизми във Вселената, за които ние нямаме понятие. Да се разрушават значими определени духовни структури.

- Сега ние говорим за човешкото зачатие, а ти ме питаш за космичното. Така че дооформи въпроса си.

Мисля, че за зачатие на човешката душа вие ни отговорихте ясно и точно. Ние сме длъжни да разберем вашия отговор. Питам в космически мащаби. Ако се наруши някое от това триединство-съчетание: енергия, информация и светлина, тогава ли стават големите катаклизми в природата, или големите духовни катаклизми в Космоса?

- Не бих казал, че това може да се приеме като катаклизъм, по-скоро е сблъсък на две еднаквости, които дават раждането и сформирването на нещо ново, което е много по-силно и по-дейно от предишните две. Така Вселената се самоусъвършенства или постига хармония.

В себе си предполагам, че светлината и енергията са като че ли постоянни величини. Може ли информацията да се променя? Тя непрекъснато се обогатява, развива и усъвършенства.

- Да. Тя дава ускорение на самото им реализиране. Информацията е път и развитие.

Какво става, когато човек умре на друга планета - т. е. какво става с душата му?

- Душите ще съществуват, но това не значи, че ще живеят, ще се прераждат в друга материя. Това е начин за съхранение на информация, но не е начин на живот, което трябва да се разграничи. Преди малко ти попита: „Възможно ли е човешка душа да влезе в друга материя?" Тя не може да живее в друга материя, но може временно да пребивава за информационно съхранение.

Трябва ли да предположим, че в основата на цялото космично битие стои единството между светлина, енергия, информация?

- Това е съвършеното Изначалие или съвършеното Зачатие.

ПЪТЯТ НА ЧОВЕШКАТА ДУША. ЛАТЕРАЛНО ПРОСТРАНСТВО

02.11.1999 г.

Добър вечер. Благодаря ви, че сте с нас. Казано е в Библията „В началото бе словото". Може ли да предположим, че това е информацията, за която говорихме предишния път?

- Аз не знам как точно да формулирам отговора си, за да бъде той разбран. Имайки предвид всичко, що е казано, ти добре си възприел и осъзнал как е сътворен животът тук. И тъй, изразът „и бе Словото първо" означава, че това е информацията, която е здраво свързващото звено с Вселената, с Космоса, с единното общо енергийно трептене, благодарение на което хората на Земята оцеляват. И още: идвайки тук от планетата Фаeton, за да оцелеят, двуполовите човечи са носели знанието със себе си. То е предавано устно от човек на човек докато те се установят и започнат да го записват чрез ръката. Затуй и в книгата църковна се казва „и бе Словото първо". Но както Словото е първо, така може да се възприеме и музиката като изначална, защото и едното, и другото са трептения. Ако нещо ти е неясно, питай.

Можем ли да предположим, че едно музикално произведение по някакъв начин повтаря части от структурата в Космоса?

- Да, то е структура и вид комуникация. Особен тип на космична информация. Едни я изразяват чрез шриха на рисунка, други чрез словото и добрия изказ на писмото, за което и ти като писател знаеш що говоря, трети чрез музиката. Това е една и съща информация с различна вибрация.

Вие споменахте, че човешката душа е форма на трептене, следователно тя е чиста енергия. Съвременната наука твърди, че енергията не може да има запазваща се структура, че тя се стреми към ентропия. Вярно ли е това?

- Съвременната наука, но с познанието и възможностите, с които разполага до този момент в своето осъзнато развитие. Ще дойде време и тя ще разбере, че човекът е енергия и той не се губи.

С постепенното си развитие, с натрупване на опитности и поуки може ли да предположим, че душата се пречиства, защото се изчиства самата енергия, трептенията на душата?

- Да. Не случайно има такъв израз: „Остави го, той трябва да изживее това, което му се случва сега.“ В сполетялото го нещастие, което всички вие определяте за такова, той израства умствено и се изчиства постъпателно от отрицателната енергия, която носи в себе си, т. е. и от отрицателната мисъл. И така всяка беда донякъде е необходима истина, или злото е нужно, за да може доброто да надделее и се прояви. Разбра ли що ти казвам?

Да, благодаря за отговора. С отпадането на отрицателната енергия намалява ли се количеството енергия на душата, или тя е постоянна величина, просто отпадат някакви форми на трептене?

- Тя е постоянна величина, която само променя своя енергиен заряд. Енергията на душата е постоянен обмен, който се движи като спирали - възходяща и низходяща. Туй е едно постоянно движение. И в това завихряне се прочистват отрицателните натрупвания. В самото завихряне. Не случайно навсякъде се говори за спиралата. Тя е нужна както като движение нагоре, така и в обратното спираловидно връщане, или още казано, това е движението на всепризнатите от вас чакри, които са разположени по гръбначния ви стълб.

Следователно всичко, което се случва с човека тук, на Земята, добро и зло, е инструментът, който поражда и предизвиква това движение?

- Ще ти дам още едно сравнение. Доброто и Злото са както двата воденични камъка. Ако те и двата не са на място, на което да създават сцепление на движение, няма колелото да се върти и брашното да бъде смляно. Разбра ли?

Да, благодаря. Притежават ли различните по своето развитие души отличителни белези като форма, степен на звучене, цвят?

- За кои души? За душите, що в жива материя живеят, или за душите, които си почиват. Има разлика.

Моят въпрос е отправен за тези души, които си почиват в отвъдното, просто защото душата, която е облечена в материално тяло, ние не можем да я осъзнаем, очевидно нямаме сетива за нея.

- Някои от вас са надарени с подобни сетива и постепенно хората, които ще се раждат, ще могат да улавят това термично цветово трептене. Всеки човек излъчва своята цветова аура, която е неговата биологична същност. В зависимост къде е насочена мисълта му и с какво се занимава, има специфика на засилване на дадения цвят от аурата. А за това какъв е цветът на душата в Космоса - да, всяка има своето оцветяване според информацията, която носи в себе си. Отново се връщам назад. Всяка една душа, преминавайки през тунела на прочистване, е освободена вече от своите отрицателни натрупвания, ако ти си спомняш, и остава само нейната същина, т. е. ядрото на това, с което тя положително се е обогатила на Земята. И според това колко и какво е научила тя, такова е и нейното цветово насищане. Пак се връщам назад, най-силно е виолетовото излъчване, т. е. на душа, която носи най-много опитност и познание.

Как можем да познаем напредналите души на Земята - тук и сега на Земята?

- Много сложно е да ги откриете вие, които сте с обикновен вроден сензитив, да проумеете зад образа, който виждате пред вас, дали стои една мъдра душа, или се крие ограничена, съвсем млада по своята информационна структура душа, но тя да се прикрива зад маската на знаещия и можещия, да афишира своето Аз, а същевременно да няма ядрото, което е нужно за познанието. Това е много проблематично и не бих могъл да ти кажа как би успял да тестваш - кой е добър, зрял и мъдър дух и кой не е. Това не е лакмус, за да ти даде оцветяването, което носи информация. По-добре тествай и се учи, търси своя извод - на принципа на воденичните камъни, за да можеш сам себе си да се обогатиш. Готовата информация не ти е нужна.

Участието в живота с цялото възможно Добро и Зло, което поема и причинява човек, подпомага ли неговото духовно развитие, или по-добре е да се откажем от живота, да приемем една доктрина, една теза, с която да съществуваме?

- Каква доктрина да приемеш ти? Какъв друг тип живот би предложил, в който да има

развитие напред?

Например човек приема тезата на будизма, започва да живее като будист, отказва се от битието като цялост, от сблъсъка с други хора, със ситуациите, които са около него. Според мен това не помага на душата да се развива. По-добре е да се трупат грешки и страдания, отколкото просто човек да премине през живота, без да участва в него.

- Е и, тогава кое е Добро? Наистина трябва вечно да се бориш със злото, за да постигаш развитие в доброто, а не да стоиш като отшелник и безмълвно да си контактуваш с Бога. Духовното отсъствие, кажи ми, носи ли развитие за всичките човеци на Земята? Ако всеки един бе застанал в молебен, щеше ли да има развитие през милионите години, питам аз? Това е оправдано да го правят само надживели себе си души, които са получили максималната информация за това, което може да се постигне. Но по принципа на внаждане в тяло те отново са дошли на Земята и търсят отшелническия живот, за да бъдат посветени неуките в истината на тяхното учение. Всяка една душа, която не е достигнала Нирвана, както вие го наричате, трябва да изживее всичко, да премине през цялата сложност на битието. И именно това са душите, които тласкат напред развитието и напредъка на интелекта, а не отшелничеството. Затуй не приемаме някои, които казват, че в името на Бога отиват да живеят в планината, в пещерата, в манастира. Е, питам аз, какво са дали те на този живот, че да се подлагат на безпаметно моление? Туй, що говоря, не е ерес. Ти си дошъл на тази Земя, за да се реализираш като човек и мозъчна структура. Това разбирам аз в служба на Бога, Бога, който те е създал.

Благодаря за този отговор. Тези души, които са напреднали, намират ли се на по-високо ниво в духовната йерархия?

- Аз смятам, че с последното казано отговарям на този въпрос. Ясно е, че напредналите души се намират на по-високо духовно ниво.

Адептите, учителите, винаги ли имат мисия на Земята и какво се случва, ако тяхната добронамерена мисия се провали?

- Тя никога не се проваля. Това трябва добре да знаеш. Не е провал, ако връзката, комуникацията с даден индивид или група от индивиди не се осъществи, макар че адептите трудно грешат. Тогава те избират друг, към когото насочват посланието си. И в крайна сметка мисията им е винаги изпълнена.

Предполагам, че основният механизъм, с помощта на който душите се изчистват и усъвършенстват, е страданието. Вярно ли е това?

- Да. На този въпрос можеш да получиш отговор от предшестваното казано. Това са свързващи въпроси, а отговорът е общ. Но страданието е точен инструмент за постигане на познание.

Защо духовният свят е избрал точно страданието за инструмент, който води към съвършенство? Защото страданието се помни, или защото то ни принуждава да се смирим?

- Защото страданието е болка, а болката е реакция на нерва. Нервът е свързан с мозъчните неврони, които обединяват център на възприятие, а това възприятие е мисловна информация, която протича, натрупва се и променя посоката на твойта мисъл по обратен ред, напомням за спиралата отново. От долу на горе и обратно, т. е. получавааш страдание, болка, тя достига до твоя мозък, главен център на сензитивност, и обратно, когато чрез своите очи ти видиш наоколо същото страдание, чрез очните нервни центрове се възпроизвежда подсъзнателно чувството за изпитаната от теб болка и ти реагираш по най-добрия начин. Значи злото, страданието, болката са необходими, за да се промениш в позитивно мислене. Но нищо не става само в един живот. Затова животите са много, прераждането съществува, за да преминеш през различните стъпала на житейската стълбица, докато стигнеш така наречената от вас „нирвана“. За едни стъпалата са по-малко, за други - повече, в зависимост от изпитанията в животите, които ти преминаваш.

Сега ми се ще да задам един много важен, поне за мен, въпрос. Ако човек развива своята уникалност, своята човешка неповторимост, това подпомага ли, или пречи на духовното му развитие?

- Аз ти връщам с въпрос. Е, може ли една положителна уникалност да спре развитието? Това е невъзможно. Но разбери, че в определено отношение човек може да буди възхищение, да бъде уникален, но подобно на всички останали той също носи в себе си частица от злината. На някого той причинява страдание, на него също му причиняват страдание. Той изпитва болка. И така,

уникалността на душата, която живее в човешката материя, е безкраен път и се постига мъчително и бавно. Т. е. ти не си придобил и натрупал максимума житейски опит, цялата възможна информация.

Ти можеш да носиш уникалност в този живот, но това не значи, че е завършен твоят път на прераждания, ако това имаше предвид.

Аз мисля, че чрез човешката уникалност ние се стремим да властваме. Например един гениален композитор е един съвършен тиран, един очарователен тиранин, разбира се.

- Не бих се съгласил, той е добър за това, което дарява на другите като общност, но пак повтарям, той носи в себе си и много отрицателни натрупвания, които влияят в комуникацията му с околните в личните му отношения. Така че, макар и гениален в нещо, той може и да не е високо извисена душа.

Следващият ми въпрос се доближава до това, което говорихме, но все пак ви моля да отговорите. Струва ми се, че само Доброто или само Злото ни универсализират като личности, правят ни еднакви в мислите, в чувствата и в постъпките, все пак заслужава ли си човек да развива необикновеното у себе си?

- Това е стремежът към съвършенството. Не можеш да уравниваш дори и тук избраните малцина, да кажеш, че сте еднакви в доброто, в злото и в уникалността. Всеки има своя структурна направа, свои трептения, свой път, който трябва да извърви до следващото си житейско стъпало. Но изкачвайки се по тази стълбица, ти се стремиш към съвършенството. Погледни по друг начин, под друг ъгъл на нещата, защото, ако мислиш така, тогава излиза, че животът е безсмислен. Животът облагородява.

Колко е средният брой на преражданията тук, на Земята, за да се усъвършенства една душа? Разбирам, че за всяка душа е различно, отговорите приблизително.

- Ти пресмяташ броя на преражданията като годишен баланс - пасив и актив. Теглиш чертата и казваш, балансът вече е позитивен. Тук няма баланс.

Няма средно правило?

- Аз смятам, че нагледно ти обясних. Това не е счетоводство. И ако някой безсъвестно би определил, че примерно душата трябва да живее петдесет или сто живота, за да достигне тя върха, това не е истина. Това е провокация.

Какво става с душите, достигнали Нирвана? Дали се прераждат отново, или остават там някъде в Космоса?

- Аз смятам, че ти отговорих в предишните въпроси. Спомни си за отшелниците, за които говорих. Макар и много рядко, но съвършената душа трябва отново да се върне в материално тяло, защото материята носи енергийно трептение, което ѝ е нужно, за да съживи самата информация, т. е. информацията душа. Както душата е нужна за материята, за да се реализира, така и материята е необходима за душата, за да се реализира. Върни се в предишните въпроси, по които днес говорим, и ще си дообясниш това, което питах.

Съществуват ли души, които отказват да възприемат и вникнат в моралните уроци, които трябва да научат тук, на Земята?

- Всички възприемат уроците, някои го правят по-трудно, мъчително и бавно.

Ако една душа обаче не възприема моралните уроци, какво става с нея? Какво става с тези безпътни души?

- Това е чисто ваше човешко понятие. Говорим за душите, които са на най-ниското ниво и стоят най-близо до Земята, те най-бързо се прераждат в ново тяло, за да могат отново и отново да приемат и изживеят това, което е необходимо, за да преминат на по-горното стъпало. Но няма такъв нископробен остатък или шлага, която да остане неизползваема в небитието, това е само човешки термин. Само вие хората създавате брак, който за нищо не служи. Душата винаги и по всяко време се обогатява.

В момента създават ли се нови човешки души?

- Създават се, но твърде оскъдно, защото симбиозата, спойката между две безплътни души да породят нова е твърде рядко срещано явление. Душата също не може да се зароди от нищото. Нужна е информация и светлина, и енергия, които да сътворят новото носещо материално трептение.

Броят на душите постоянно число ли е, или се променя?

- В предишния въпрос съм отговорил, променя се.

Населението на Земята непрекъснато нараства. Това влияе ли на броя на душите, или по-скоро се променя честотата на слизането на душите тук, на Земята?

- Влияе единствено на честотата на преражданията. Съществува точна закономерност между ражданията и смъртите, между пренаселване и липса на живот. Винаги има един баланс, който се установява в латералното пространство, и той никога не се променя.

Сега ще задам един въпрос, който вълнува всеки човек по различен начин.

Страшна ли е самата физическа смърт и колко време трае тя? Мигновение, няколко минути, часове?

- Няма страшна смърт, а има страшен живот. Няма страшна смърт, а има труден живот. Ти трябва да се бориш всеки миг, за да оцелееш в по-следващия и в следващия миг. Животът е непрестанна борба за оцеляване. А когато материята е отслабнала, душата много лесно я напуска и болка няма, усеща се една лекота като птичи полет, като лек летен бриз, който те понася и отнася там, където е вечното спокойствие. Но във вас е насаден страхът от смъртта и защо ли? Защото вие чрез своето мозъчно възприятие се страхувате от нея, защото, затваряйки очи, не знаете какво следва след това, след смъртта. Вие сте свикнали да знаете с видимите си очи, да усещате със своите ръце, със своите вкусови сензитиви и така да се нагаждате към видимия реален свят. А щом затворите очи, вие не знаете какво ще се случи - дали ще ви заболи, дали някой ще ви нападне, какво ли още не се движи във вашия мозък - както е казано: ръка да пипне, глава да усети и очи да видят. Незнанието ви прави неуверени, колебливи, изпълва ви с чувство за обреченост. Затова сте слаби вие и се страхувате от смъртта, защото не знаете. Това е вечният антагонизъм. Но смъртта не е страшна. Вечер, щом си легнеш и положиш морно тяло и заспиш - туй е една малка смърт. Същото е, разбери.

Аз също мисля, че неизвестността е най-страшното нещо. Вие отговорихте на следващия ми въпрос, но понеже интересът към тази материя е много голям, все пак ще го задам. Свързана ли е физическата смърт с последно страдание, с ужасно страдание, преди да се отдели душата от тялото? Предполагам, че всяка клетка крещи за живот. Все пак това е жива материя, която умира.

- Не клетката крещи за живот, а самата болка е вид мозъчно възприятие, което възбужда мозъчната функция и предизвиква стреса, наслагването за болезнено очакване, т. е. обединява болката и страха в едно. Но когато човек умира, трудно е да го проверите и да го повярвате, много преди да затвори завинаги очи, душата му вече е отделена от физическото тяло. Тя се изнася и стои над него, придържайки се към последния енергиен пулс, Тя следи пулса и когато той изчезне напълно, душата се освобождава, полита като птица в простора, като лек летен бриз. Но болка няма. Това не е болка на душата, а е болка-остатък на мозъчната функция. Т. е. останала постъпателна вибрационна дейност в невроните по цялото продължение на тялото и мозъка.

Много сме чели за това, което се случва след смъртта. Бих искал да ви задам няколко въпроса, защото то също интересува хората. Вярно ли е, че се преминава през дълъг тъмен тунел (такова усещане изпитва душата), в който се чува стържещ звук, след което душата се извисява над тялото и застава над него, наблюдава тялото отстрани и отгоре?

- Тунелът това е... Ако ти имаш познание за човешката структура - гръбначният стълб на човека представлява фина тръба, в която е съхранена жизнената енергия на тялото. Тя е свързана с черепната кутия, а в центъра на тази черепна кутия се намира фонтанелният отвор, който при добрите медитатори служи за осъществяване на контакт. Тук е положена хипофизата - точно под фонтанелата. Ако успееш да си представиш: да съединиш на едно ниво гръбначен стълб, турско седло, хипофиза, фонтанела - те представляват обща тръба. Когато човек изпадне в кома, за което питаш ти, енергията преминава именно през тази тръба, излиза през фонтанелата и остава, увисва над главата на човека. Това може да се улови със специални камерни устройства, които са нагодени да реагират на тези енергийни трептения. Но това все още не е очистване на душата. За реалното прочистване на душата говорихме, когато въпросът бе за Черната дупка. Преминавайки през черната дупка, душата повече не е в състояние да се върне във физическото тяло. Там става отрицателното прочистване. И който каже, че е преминал през този втори тунел и се е върнал, не е истина. Тези, които твърдят, че са се върнали във физическото си тяло, навярно имат предвид преминаването на енергията през гръбнака, но душата все още е свързана с материята, затова има стържение в тясното междупрешленно пространство. Затова те имат усещане за стържение, запомни.

Когато душата навлезе в черната дупка, смъртта е невъзвратима, изчезва усещането за болка.

Имам усещането, че когато душата се отдели от този първи тунел, т. е. има възможност за връщане, тя изпитва смесеното чувство между облекчение, някакъв вътрешен възторг на свобода и объркване. Объркване от новото си състояние. Вярно ли е това?

- Да. Тя все още е свързана с материята, няма свободата да се отдели, затова настава объркване. Същевременно има лекота, защото тялото не ѝ тежи. Това е един вид медитация, която добрите медитатори използват, за да си почиват.

Има ли усещане за тяло душата? Говоря за тази първа фаза, преди да е минала през втория тунел, откъдето няма връщане. Има ли тя усещане за тяло, за идентичност?

- Да.

Притежава ли сетива да вижда света около себе си, да го чува, да има други осезания?

- Да. Тя чува, възприема, но другите около нея не я чуват и възприемат. За другите тя е невидима.

Много сме чели, че обикновено душата бива посрещана от някакво сияйно същество или от свои близки. Вярно ли е, или това става след преминаването на втория тунел?

- Това се случва след преминаването през истинския, пречистващия тунел, от който няма връщане обратно.

А каква сила води душата след преминаването на първия тунел до истинския тунел - черната дупка? Някаква сила ли е това, или инстинкт, дълбок спомен, който я насочва?

- Това е енергийният тласък на самото отделяне на енергията от тялото. То е много специфично завихряне, което ѝ дава тласъкът да се изнесе максимално бързо нагоре. Бих могъл да дам пример с що ли, може би с ластик. Когато ластикът се скъса, получава се вибрация и той се отделя, изхвърча, пространството между двата края се уголемява. По същия начин става с тази еластична спойка между душа и материя, които в общност правят едно енергийно цяло. Щом се скъса връзката помежду им, се получава това разделяне на енергията, тази силна вибрация, която дава тласък на душата да полети.

След това първоначално отделяне на душата и преминаване през първия тунел тя изпитва ли чувства, емоции? Може би те се губят след преминаване на втория тунел.

- Да. Емоциите, чувствата изчезват след преминаването на душата през втория, истинския тунел. Защото ние говорихме, че там, в необятното спокойствие, в почивката между животите, няма емоции, няма чувства. Има само мисъл, знание.

Това не е ли форма на втора смърт? Загубата на най-човешкото, на чувствата, на емоциите?

- Не. Ти наивно го разбираш така.

Може би във втория тунел се отнема точно това, тези напластявания на чувствата, емоциите, които ни свързват със Земята?

- Да. Чувствата, желанията, привързаностите са голяма част от човешкия негативизъм.

Има ли души, които не достигат до втория тунел и тези души ли са духовете?

- Тук може да се отговори така. Не можеш да кажеш, че преминавайки през първия тунел, ти се водиш умрял. Това все още е временно състояние, докато душата не се отдели безвъзвратно от материята. Ако по някакви причини ти се завърнеш в тялото и продължиш да живееш, ти оставаш човек от плът и кръв, мислещо, можещо, действащо същество. Но ако ти бъдеш отделен от тази спойка или душата напусне тялото, това вече е смърт. А преминаването през тунела, то е друго тълкуване. Значи говорим за безпътните души, както ти ги нарече, които умирайки, не преминават през пречистващия тунел, те остават в близост до Земята и много бързо отново се прераждат, за да изживеят всичко онова, което не са постигнали в предишния си похабен живот. Спомни си отговорите от предшестващите въпроси, за да не се повтарям.

След преминаването през втория, същностния тунел, душите запазват ли усещането за тяло? Те очевидно могат да мислят, но имат ли сетива, осезания, виждат ли, чуват ли?

- Не. Те носят безмълвна информация. Не може една душа да има комуникация, т. е. очи, уши, уста, ръце, крака. Тя е енергийна топка, която е сформирана само от информационно енергийно поле. Но фактът, че даден ясновидец може да оприличи силуета на някой мъртъв роднина - това вече е друг механизъм, при който се използва мозъчната функция на човека, който прави контакта. Т. е. той изчерпва информация от дошлия при него за помощ, от желаещия да

говори например с майка си, починала еди-кога си. Ясновидецът получава визуалната представа за майката чрез информацията, която е натрупана в човека, дошъл за помощ. Така се получава образът! На базата на обмен на информационното трептение между двата мозъка. А това какво говори? Душата на майката вече е само енергийното трептение, което се внажда в съзнанието на ясновидеца и той предава информацията чрез своите уста, т. е. преобразува трептението и то получава звуков изказ. Твърде сложно е за обяснение. Не зная дали ме разбра, но душата няма сетива и телесен образ.

След като душата премине през втория тунел, тя бива отведена някъде. Къде е това място и какво представлява то? Чисто космическо пространство ли е то?

- Да. Ще го нарека Латерално пространство!

Важат ли законите на физиката в Латералното пространство?

- Физиката е част от всемира, тъй че не може тя да се дели. Тя е една общност и засяга цялото Битие.

Излъчва ли Латералното пространство забележими енергии, или, обратното, черпи енергия от околната среда?

- Не черпи енергия. То има своя енергия, която го завихря и като окръжност го обгръща и стои около планетата ви.

Близо до Земята ли е Латералното пространство?

- Твърде близо и твърде далеч. Близко стои, но твърде далечно е за вас. Както ти бе казал - колкото едно нещо е по-близо до теб, то е по-незайно, по-незримо, по-недокоснато, твърде далечно за самия теб да го усетиш и разбереш.

Променя ли се обемът на Латералното пространство?

- Не.

Променя ли се броят на човешките души, които отиват да почиват в Латералното пространство, или това е една постоянна константна величина?

- Не бива да приемаш Латералното пространство опростено, като съд, който се пълни с течност и след това се излива. Съществува едно постоянство, което ти не можеш да разграничиш като рехавост или плътност. Или го има, или го няма. Но запомни, че то съществува.

Движат ли се свободно човешките души в Латералното пространство, или остават в него стационарни, неподвижни?

- Те се движат и както ти казах преди малко, движат се в един кръг, не кръг, а обръч, който е около вашата Земя. Те не са статични, а се придвижват плавно, но то е толкова бавно, толкова фино, че е като полет на птицата, отправена към синевата. Туй е вечният полет на душата, която си почива, отморява, но и по този начин събира енергийна сила, за да се върне отново на Земята по обратната спирала.

Могат ли душите да напускат и да се връщат в Латералното пространство (нямам предвид при смъртта на човека и при реинкарнацията)? Възможно ли е душа, на която не й е дошло времето да се роди, да напуска и да се връща в Латералното пространство?

- Не.

Тогава как да си обясним полгъргаистите? Аз така си ги обяснявам - като души, напуснали Латералното пространство.

- Това са души, които не са достигнали Латералното пространство. Те са се загубили тук, сред вас, и не могат да намерят своя коридор, т. е. дупката, за която ние говорихме, за да преминат през нея и да се включат в Латералното пространство. Нужна им е енергия, която да им позволи те да се отделят и да тръгнат към този коридор.

Може ли да им се помогне на такива загубени души?

- Да.

По какъв начин? Чрез изпращане на добри мисли към тях ...

- Чрез мисъл и огън, защото огънят е енергия. А когато запалиш огън и се помолиш той да отнесе тази загубена душа - туй е съчетание на силна енергия, която ще позволи на душата да се издигне високо и да отиде там, където е нужно да бъде. А именно в Латералното пространство, за да се пречисти, да отпочине и чак тогава да се върне обратно.

Ако никой не помогне на такава загубена душа, тя ще се прероди ли?

- Тя не е в състояние да се прероди в ново малко ембрионално тяло. Тя е способна

единствено да провокира вас, материалните човеци, и материята, която ви заобикаля, за да ви каже: „Моля, помогнете ми, аз съществувам, помогнете ми!“ И прави всичко това, за да я забележите, защото иначе е неуловима.

Духовете, призраците, които се появяват, може би те също са такива загубени души?

- Да -

Вие ни обясните, че в Латералното пространство душата не изпитва емоции и чувства. Запазва ли обаче способността си да мисли? Запазва ли самосъзнанието си? Разсъждава ли душата в Латералното пространство?

- Тя носи пречистената информация, но няма чувства, няма спомени, с които да се върне в новата материя, т. е. тя има ядката на информацията, но не възражда спомена за себе си в новата материя, защото именно споменът от отминалите животи може да ѝ попречи да се реализира в новата материя. Всеки нов живот е ново училище, това не го забравяй. А ако ти помниш всичко от предишните си животи, тогаз кому е нужно отново да се прераждаш, тогава всеки ще иска да бъде цар и господар, да има всичко, да командва, да бъде вундеркинд и какво ли още не. Затуй казвам ти така - душата има памет, но тя не се реализира в новата материя, душата остава свободна, за да запази способността си да се обогатява, иначе как ще се набира мъдрост за Акашевия запис. Многото животи, многото учене, а то е постоянно, създават мъдростта, която попълва Акаша.

Все пак мисли ли душата в Латералното пространство, разсъждава ли върху нещо, защото в противен случай би било много скучно?

- Ти искаш сега да си разказваме алегии. Когато ти се преродиш, няма да помниш, че някъде горе си философствал и разсъждавал. Ти си ти, който си тук, на Земята, и трябва така да се реализираш, както в момента мислиш и разсъждаваш. На кого е нужно да знае, че е бил цар, принцеса или роб. Ти си ти, който си сега, а не който си бил или който ще бъдеш. Бъди човек, когато си човек, а не в другата материя.

Може би не ме разбрахте добре. Аз нямам никакво любопитство какъв съм бил. Въпросът е, че в Латералното пространство трябва да се случва нещо с душата, освен че си почива? Вие ни казахте, че тя не се обучава, не придобива нови знания, но...

- Тя запазва знанията, които е получила и натрупала, т. е. след като премине през канала и се прочисти, отгоре остава само ядката, мъдростта на добрата памет, която е нужна за селективността на Акашевия запис. Аз смятам, че това ти казах.

Вярно ли е твърдението на будизма, че душата се преражда след 7 или най-много 49 дни?

- Не може да има съизмеримост и точна пропорционалност за преражданията, за внаждането в едно или друго тяло. Твърде различно е. По-добре не споменавай цифра, за да има вечност и истина. Това е измислено и се твърди от религията, но както говорихме, всяка религия има своя канон, който я ограничава. Време няма, запомни. Времето е само ваша земна илюзия. Освен това 7 или 47 дни, пресметнати по тяхната субективна представа, може да са равни на години и столетия, помисли.

Точно така си го представях, че това навярно са различни представи за време. Кога се преражда душата? Когато тя си е отпочинала достатъчно, или съществуват някакви други критерии, които определят нейното оставане в Латералното пространство?

- Душата се преражда според тежината на обема информация, която се движи по спиралата.

В това космическо пространство съществува ли някаква примерно етажност? По-ниско развитите души остават на по-нисък етаж, по-високо развитите отиват на по-висок...

- То е еднородно пространство.

То съществува като пространство, но в същото време сякаш няма видими измерения. Така ли мога да го приема?

- Да.

Осъществява ли се реална среща на душата, която е преминала през втория тунел, с душите на близки, родственици, приятели, хора, които са били в много тесни отношения с тази душа на Земята?

- Да.

Те се явяват, за да подпомогнат душата в нейната първоначална обърканост, или просто в това особено пространство се оформят определени малки общества от сродни души.

От души, които участват непрекъснато в кармичния поток?

- От души, които участват в кармичния поток.

Значи можем да приемем, че там се образуват общества? Примерно: в този живот някой ми е бил майка, след това се явява моя дъщеря или моя приятелка, или пък мой неприятел. Но, общо взето, определена група души участват както в земния живот, така са заедно и след това в това Латерално пространство?

- Да.

Съществува ли постоянен информационен обмен между тези сродни души в Латералното пространство?

- Информационен обмен е силно казано. По-добре е да го определим като енергийна общност. Но всеки има своя индивидуален информационен строеж, който е капсулиран, и единствено чрез ново прераждане този информационен строеж може да се видоизмени. След което може да му даде по-силен тласък, който да го извиси на по-високо енергийно ниво, което няма общност с първото. Т. е. едни и същи общества не се придвижват компактно по различните степени на израстване. Всеки има своя индивидуалност на обогатяване. Ако приемем нагледно - детето тръгва на училище и в своя клас то върви нагоре и нагоре, учи се. Но я си спомни как е при вас обучението, от първи до четвърти клас, след това преминавате гимназията, където може да бъдете със съвсем други деца, на друго ниво на знание. След това с вътрешната си потребност за познание вие следвате висше образование и вече нямате нищо общо с децата, с които сте учили в първи клас. Значи получава се деление в израстването. Затова ти дадох това сравнение, за да разбереш какво имах предвид под компактност на прераждане и информационно израстване. Не може да се каже, че душите се обучават в Латералното пространство. Те почиват, а не се обучават. Те се обучават само когато са в жива материя. Чрез материята получават разнообразна емоционална и рационална информация, която е поука и урок.

Казахте, че в отвъдното душата не изпитва чувства и желания. Остава ли нещо от индивидуалния човешки Аз у нея? Вие употребихте понятието „индивидуалност на обогатяване". Може ли да приемем, че тя запазва своята вече постигната индивидуалност?

- Запазва своята индивидуалност. Да.

Извлича ли душата в Латералното пространство някакви поуки от предишните си животи?

- На този въпрос отговорът ти е даден. Ако нещо ти е неясно, допълнително попитай.

На нас ни беше казано, че това е място за почивка, най-разумната почивка е човек да размишлява върху това, което му се е случило.

- Там има едно постоянство на информацията, което никога не се променя. Тя се характеризира със статичност на информационния блок, ако мога правилно да се изразя. Там има сладка нега, в която ти единствено почиваш, а не се обучаваш. Обучаването е само тук, на Земята.

Помни ли душата в Латералното пространство всичките си предишни животи?

- Да, душата носи информация за всичко туй, което ти като материя си преживял. Но проумей, че в нея стои изчистена информация, ненужната не се запамятава и се отнема предварително. С туй те връщам назад, там, където пита за черната дупка, за канала, през който преминава всеки.

Т. е. индивидуалността на душата не е свързана с бт-делния човешки живот, а с натрупването на тази индивидуалност на обогатяване?

- Да.

Съществуват ли реално Ад и Рай. Ако е така кои души попадат там?

- Всички. Аз ти казах, че Адът - това е тунелът, който те прочиства от емоциите и чувствата. Желаш, не желаш, ти преминаваш през него. Това е единственият път, през който можеш и трябва да преминеш. Затова колкото и праведен да си бил на Земята, все пак ти си човек от плът и кръв. Ти живееш, дишаш, участваш, чувстваш, мислиш, правиш. Е, кажи ми, има ли такъв праведник, който поне една мравка да не е стъпкал през живота си. И за тази мравка ти трябва да платиш и да полетиш през тунела, след което те чака Раят. Раят е Латералното пространство. Разбра ли?

Това са отговори, които дълго ще се коментират, много хора ще бъдат „за" и „против". Те ще преобърнат съжденията. На мнозина, особено на тези, които са силно религиозни люде. Но знайте, това е истината.

Можем ли да приемем, че колкото по-грешен е един човек, толкова по-трудно ще премине през Ада? И обратно - колкото е живял по-праведно ...

- Но може ли да бъде съизмеримо кой как е живял. Защото всеки има свое индивидуално мерило за добро и зло. Бидейки субективно същество, човек измерва със собствен ъгломер своите и чуждите деяния, а той винаги е грешен. Затова кой и как пътува през тунела, е много относително понятие. Добър и лек път на всеки.

Благодаря за иронията. Има ли значение за безболезненото преминаване през тунела кой какво е оставил тук, на Земята? Например един архитект е издигнал прекрасни сгради. Това облекчава ли пътя през тунела"?

- А мравка настъпил ли е?

Разбирам, че всички ще минем през тунела, но питам: това, което ние, хората, правим тук, на Земята, което остава тук, на Земята, то все пак не облекчава ли пътя през тунела?

- Не. Това, че ти си автор на книга, на музика, на картина, няма определящо значение. Да, аз се смея с вас, но това е истината. Приятно ми е сега да говоря с вас, защото доста интересни са въпросите, които се задават. Но разбери едно, човече. Да, туй е подтик на душата да накара материята да се реализира и да създаде нещо добро и ценно за по-нататъшното човешко развитие, което да радва окото, ухото, душата. Ала когато ти създаваш тези ценности за бъдещите времена, туй не значи, че ти винаги, всяка минута си бил само положителен и добронамерен човек. Ти си и отрицателен и носиш този негативен заряд. Затова, преминавайки през тунела, ти задължително трябва да се изчистиш, да се освободиш от душевната кал.

Двуполовото същество, което търсихме в Царичина, то е съдържало в себе си две или една душа?

- Една душа. Материята е една и душата е една. Две души в една материя не могат едновременно да съществуват. Туй създава антагонизъм, който те побърква и унищожава. Едно тяло е малко за две души. Това е вихър, пожар, силна енергия, която не може да се вмести в едно тяло. Всяка душа е само за едно тяло.

Как е при сиамските близнаци?

- Това е мутация на материята, но тя носи една душа. Много рядко може да оживеят сиамски близнаци, ако физиологическото развитие е стигнало само до елементарни съчленявания, които позволяват внаждането на две души, тогава тези сиамски близнаци живеят. Но ако душата, ако материята е съчленена в една общност и няма проводимост на две енергии, тогава или цялата материя загива - най-често срещаното явление, или остава само единият по-здрав плод. И той не може да устои дълго на времето, защото все пак има мутация на клетката.

Има ли тела без души?

- Има. Мъртвите тела са тела без души.

Искам да ви благодаря за този разговор. Въпреки елементарните и глупави въпроси, които задаваме, ние се стремим да получим пълна яснота.

- Няма елементарен и глупав въпрос. Всеки въпрос е желание за познание. Просто ти не знаеш и се стремиш да узнаеш. Значи искаш да израстваш. А този, който се стреми да научи, той не е глупак. Аз умора нямам, но Ели е жива материя, нека прекъснем, нейното тяло щадете.

09.11.1999 г.

Миналия път вие споменахте понятието Латерално пространство. Между нас се появи въпросът: дали фактически това не е Акаша?

- Акаша съществува в Латералното пространство, но не в общото, има разлика, защото, внаждайки се в общото Латерално пространство, ти улавяш всякакви информации и сигнали, някои от които не са нужни, не са нужни за оцеляването на човечеството. Докато Акаша е синтез от информация, която носи много по-голяма честота на трептене и съответно се издига на високото ниво, което има виолетовото излъчване, т. е. това е компактната, най-твърда и най-добре защитена маса от информация, която никога не : се губи или преобразува. Долните нива, там, където душите почиват или живеят, както искате го приемете, те са души, които се прераждат, прегрупираат, преоформят и обогатяват, т. е. там кипи животът на преражданията. Докато Акаша е едно постоянно латентно състояние.

Допълва ли се Акаша непрекъснато с нови знания и душите спомагат ли за това?

-Да.

Можем ли да предположим, че това Латерално пространство има напълно необикновени свойства, непонятни за нашия разум, например, че то е едновременно безкрайно голямо и страшно малко?

- Безкрайно голямо и страшно малко - това са форми за сравнение само за вас. А то е нито голямо, нито малко, то е просто безкрайно.

Предния път вие ни казахте, че душата непрекъснато усъвършенства себе си? Тази постоянно натрупваща се информация отдава ли се някъде? Може би тя захранва Акаша?

- Прави разлика от информация до информация. В Акаша се съхранява тази информация, която винаги може да бъде „ползу роду“, както казвате вие, т. е. за съхранение и оцеляване на човешкия род, а не фактът, че ти живееш, изпитваш чувства - това е информация, която обогатява твоята индивидуална същност, но не обогатява Акаша. Само откритията - земни, неземни, те се отразяват и съхраняват, т. е. това е висококонцентрирана енергийна мисъл, защото казваме, че мисълта е енергия, но значимите открития не стават всеки миг, всеки час или година. Те имат своята периодика. Затова, когато се получи такова съдбовно откритие, пак връщам назад в разговорите и казвам, че това откритие, тази мисъл носи своята силна енергийна структура, която след това се изтласква високо в Латералното пространство или отива в Акашевия запис. Следователно Акашевият запис е с особен тип учестено енергийно трептене, докато общата маса души излъчва друго трептене. Има разлика в самата пулсова вълна.

Вие казахте: откритие земно или неземно. Каква е ролята на човека? Не е ли всяко откритие информация, спусната отгоре, или има нещо, което се създава и на Земята?

- В зависимост от това къде живееш и твориш, в различни периоди от времето атмосферното влияние подбужда гравитационно-мозъчната структура и активира дадени центрове, които провокират индивида да направи своето откритие и душата да изрази тази информация. Значи всяко откритие зависи от това: къде и кога твориш.

Можем ли да приемем, че като веществено образуване мозъкът е домът на душата? Че той е къщата, в която живее и съществува душата, че той също спомага на душата да чувства и да преживява.

- Точно обратното е. Тялото като цяло е домът на душата, не можеш ти да ги разполовяваш, но душата е тази, която създава формата на мисълта, създава идеите, които мозъкът изпълнява. Т. е. само ядрото, енергийното ядро на цялата душа като общност, се намира в мозъка или по-точно в неговата ядка, която е хипофизата.

Вярно ли е твърдението, че в първите 40 дни душата се освобождава от астралното си тяло?

- Тя се освобождава още от мига, в който се разкъса връзката между душа и тяло, говорихме го миналия път -връзката, която преминава през гръбначния мозък. Вие сте приели, че 40 дни мъртвият е около вас. Това е така, защото душата има един период на пренастройване, в който тя постепенно се пренася, или това е нейният път, който преминава през черната дупка и отива в Латералното пространство. Т. е. необходими са й 40-те дни, за да може тази енергия да бъде обхваната от завихрянето и вакуумното притегляне към черната дупка.

А за колко време преминава душата през дупката?

- Това е индивидуално.

Проявяват ли любопитство душите към битието на близките си хора на Земята, към проблемите на любимите или на омазните хора?

- Що значи любопитство?

Проявяват ли душите някакво отношение към близките хора, страдат ли за тях, наблюдават ли ги, продължават ли да им съчувстват, да съучастват в техния живот?

- За какъв период от време говориш ти?

Възможно ли е душите в тези първи 40 дни, когато все още не са отнесени в черната дупка, да се интересуват от битието на близките им хора, участват ли в него, наблюдават ли го, съчувстват ли им? Обикновено тогава хората са в стрес, те страдат за покойника?

- През първите 40 дни връзката е осезаема, но след това ти връзка не търси. Контактът, който е възможен след това, аз подробно ти го обясних в предишния ни разговор. Ако искаш, ще ти го напомня: когато се вика дух или отидеш при медиум и помолиш за контакт с твоя починал роднина,

медиумът извлича информацията, която е остатъчна в твоя мозък, тя се предава импулсово и така той изгражда образ на човека, който ти някога си познавал. Медиумът има ясновидения и своята висша сензорика, това също е опитност да прогледнеш в чуждата глава, в чуждия мозък и да го предадеш образно. Но това не значи, че ти контактуваш с мъртвия свят, освен през първите 40 дни. Защото, питам, възможно ли е да върнеш духа обратно през черната дупка? Тази невъзможност е реална, не е илюзорна. Ако го напишеш, много ще ти кажат: това не е истината. Е, по-лесно е да повярваш в мистерията, в тайнството, отколкото да погледнеш истината с очите си.

Нуждае ли се душата на обичан от нас човек от някаква форма на уважение, например ние хората имаме ритуали: да се запали свещичка в църква, да се спомене покойникът, да се излее чаша вино в името на някой мъртъв. Нуждае ли се душата от този тип внимание?

- Тя не се нуждае, а вие се нуждаете, защото в този момент вашата мисъл е добра и чиста. Това е разликата, когато човек е жив, ти не мислиш за него само с добро чувство, таиш към него много задни, лоши мисли. А когато той умре, злото се стопява, запаметява се само доброто. Хубаво е всеки един от вас да носи повече доброта. Затова са нужни тези ритуали, за да има миг от многото, в който да мислиш с добро.

Безсмислен ли е празникът Задушница?

- Смятам, че не е. Тогава всички мислите само за доброто и черпите в името на доброто, в името на живота. Тогава изолирате, смалявате злото у себе си. Дори и да плачете, вие плачете за загубеното добро, а не за зло. Тези сълзи са чисти.

Но както аз разбрах, този ден има смисъл за живите, а не за мъртвите?

- Просто когато всички мислят за добро, това е много силно енергийно поле, което изтласква злината встрани.

Точно по този начин си представям и смисъла на кръста: като един символ, около който се събират добри мисли. Може ли да приемем, че кръстът е знак, около който събираме позитивна енергия?

- Вие сте приели кръста като символ. Всяка религия има своя символ за добро, за позитивна енергия. Но всеки един религиозен символ образува кръг, защото кръгът е този, който прави съединението на доброто силно, отблъсква злината и създава закономерността, която е нужна, за да може животът да съществува. Ако вземеш кръста - това -е все едно да очертаеш кръг. в него има два пресечени радиуса?

Как душите в отвъдното се различават: по име, по чистота и силата на своето трептение или по форма?

- По силата на своето трептение, защото колкото повече информация носи душата, толкова тя самата се променя по сила и по трептението на излъчване.

Конфликтуват ли душите в отвъдното?

- Това са чувства, а вече отговорих, че там чувства не съществуват. Значи в Латералното пространство конфликти няма.

Конфликтът може да бъде и чисто рационално понятие.

- Само за твоята земна логическа мисъл.

Влияят ли си една на друга душите в отвъдното? Имат ли право на личен избор, на воля в отвъдното?

- Какво искаш да разбереш, какво значи да си влияят?

В смисъл: една много напреднала душа, която е преминала през огромен път на духовно развитие, може ли да влияе на една начинаеща душа? Има ли отношение между тях, при което по-високо развитата душа да подпомага по-ниско развитата душа, да я съветва, да я издига към себе си.

- Единственото учение става тук, на Земята, за което вече бе казано - горе учители няма. Това е чисто земно понятие. Ти се обучаваеш тук, на Земята, чрез своите лични усещания, чрез това си материално тяло. Само така можеш да се обогатиш с информация. Горе е само спокойствие и отмора за следващия земен етап, т. е. ученето е тук, на Земята, а междучасието е горе, в Латералното пространство. Смятам, че миналия път ти отговорих, явно не съм бил разбран. Предполагам, че продължаваш да питаеш, защото напоследък излязоха много несъстоятелни и погрешни книги, в които информацията се пречупва през чистата земна същност на възприятие.

Аз и преди ви казах, че понякога ние се повтаряме, но вие ни казвате някои

допълнителни неща, които ..

- Аз не ти се сърдя. Както виждаш, насочвам те към въпроси, за които сме говорили, за да можеш да ги отразиш.

Пак ще попитам: Има ли свободна воля душата в отвъдното? Може ли тя да прави избор?

- Избор за какво - поясни.

Може ли душата да избере кога да се прероди, в кого да се прероди? Може ли да избере своето бъдещо битие?

- Макар че в известен смисъл Латералното пространство е спокойно, все пак то е зависимо от гравитационните сили, които съществуват в дълбокия Космос, от енергиите в открития Космос, така че те влияят на това пространство и то не е статично. То също се движи - плавно, методично. Когато най-долният слой на души или енергии спирално се придвижва и достига по своя път най-близко до Земята и излъчването отдолу, генетичното привличане между двата пола се извърши в този миг, тогава душата се влива и зачатие се осъществява. Това не значи, че душата избира точно мястото, където да се кодира, а тя се спуска според момента, в който каналът се е наместил и отворил, за да се осъществи новото човешко зачатие. Ако не ме разбра, питай да ти дообясня.

Значи една високоенергийна душа може да се прероди в тяло, което в следващия й живот не би могло да й даде нужната информация?

- Ние говорим за масата души, които трябва да се прераждат. Не говорим за високото ниво, където душите са достигнали нирвана и се прераждат на много дълъг период от време, за да се обновят енергийно. Това е друго. Ти попита по принцип има ли право душата на избор.

Значи можем да приемем, че душата слизайки в някакво тяло, не знае своето следващо битие и е оставена на случайността. Разбира се, може би тази случайност се командва отнякъде, но душата приема своето битие като форма на случайност?

- Думата случайност не е правилна, но погрешно е да се каже, че тя, душата, избира времето, момента, мястото, пола и своите родители. Това се определя според енергийното въртене, пак повтарям, според енергийния натиск, който се получава като циклонно завихряне и той наляга и дава тласък на душата да премине в новото си тяло. И там, където е най-ниско и най-близко до новия зачатък, тя се внажда и обновява плода.

Т. е. ние можем да приемем, че животът на Земята не е предопределен, че в живота на всеки от нас има серия от случайни събития?

- Какво значи случайни събития?

Това означава, че животът до голяма степен зависи от самите нас, че той може да бъде конструиран, направен от самите нас.

- Ти имаш началния модул, но този модул винаги можеш да обновяваш и развиваш във форма, вид и мозъчна дейност, която търпи промяна във времето. Погрешно е да се каже, че ето на кармата ти е такава и ти не можеш да бъдеш друг, защото тъй е предопределено. Е, питам аз, тогава кому е нужно човекът да се преражда, т. е. душата да не се обновява и променя, да не трупва нова и нова информация, да не съществува свободната воля на личността да прави своя избор в земния си път.

Значи ли това, че една душа може да се прероди в тяло, което е в страна, където информационните възможности са много по-малки. Да се прероди в бушменско племе, да получи знания, които са на по-ниско ниво от предишния живот на тази душа, живяла, да речем, в Америка, в Европа?

- Тя е живяла в Америка и Европа, но не е усетила това, което бушменът знае за природата. А той знае много и ти можеш да го сравниш с алхимика например. Защото един интелектуалец, който живее в страна, в която е презадоволен и времето го казват по радиото и по телевизията - е, той ако попадне в мястото, където живее бушменът, ще оцелее ли, питам. В това е смисълът на преражданията, това е пак информация и полза, от която душата има нужда, но това са различни видове информации. Само така, ако ти поемеш максимума от своите информационни прераждания - тогава би бил достоен да се изкачиш до нирвана.

Средностатистически откритията, които отиват в Акаша се правят именно в страните, които не са свързани с познанията на бушмените и подобни народи.

- Това е чисто заяждане. В момента аз смятам, че ти отговорих. Ти питах общо за душите и

аз ти отговорих, и за Акаша също.

Възможно ли е някоя душа, уплашена от предстоящото страдание на Земята, да се откаже от новия си път?

- За самоубийствата ли говорим, нали това ме питаш?

Не - ако го наречем самоубийство, това е съвсем друга форма на самоубийство. Питам за следното: една душа, която е преминала в Латералното пространство и след това този циклон, това завихряне на енергиите иска да я прероди на Земята. Възможно ли е тя да откаже своя път. Възможно ли е да каже: Аз не желая повече да се прераждам, аз не желая повече да сляза на Земята?

- Не.

А защо - съществуват физически или просто морални закони, които я принуждават да постъпва по този начин?

- Това е законът на Латералното пространство и той е неотменим.

Какво става с душите на заченатите деца, когато бременността е прекъсната с аборт, или с душите на онези, които са се отказали от земния живот - на алкохолици, наркомани, които по своему се самоубиват, бягайки от живота, и възможността да получават информация?

- Ти задаваш три въпроса. Задай ги поотделно.

Какво става с тези, които се самоубиват, минавайки към порока - алкохол, дрога? Това е също бягство от натрупване на информация.

- Тук може да се говори за нежелание на душата повече да се реализира в тази си материя. Тя настройва своя център, с който ръководи тялото, т. е. мозъка, и му създава постройката за самоунищожение на материята, т. е. душата не може повече да се обновява и е необходимо да излезе от тази материя, затова създава нагласата за самоунищожение на тялото.

Какво става с прекъснатата бременност?

- Това е нереализирана духовна енергийна структура, която все пак е привлечена в близост към земното пространство, и когато се прекъсне дадена бременност, душата не се връща обратно през черната дупка и не отива в Латералното пространство, и не преминава отново през живота на покой, а остава в близост до следващо зачатие, където може веднага да се обнови или прероди.

Пречат ли едни души на прераждането на други - родителите абортират детето си и така пречат на душата, която идва да се настани в неговото тяло?

- Не те разбрах.

Може ли да се попречи на прераждането на душата от други души, например душите на родителите на детето-гостоприемник, което е нежелано и те го убиват?

- Те пречат на себе си, а не на прераждането на душата, която са прекъснали - това не значи, че тя няма да се реализира. Тя търси нова реализация и го прави, а вие добре сте информирани за вашите интимни светове, знаете, че не е трудно душата отново да си намери дом, където да се обнови.

Това наистина означава, че душата бива вложена в едно битие, за което няма реална представа как ще протече. Значи тя започва една борба в света, който я заобикаля за информационно съвършенство.

- Да. Тя получава информационно съвършенство, когато се реализира като материя. Когато няма плътност не може да се реализира, тя е само стара информация, която търси ново обновяване.

Няма ли опасност една душа два или три пъти да преживее един и същи живот, например на затворник. Или пък да преживее едни и същи опитности няколко пъти. Разбира се, няма еднакъв живот с живот.

- Чрез болката, която ти усещаш, която ти дава право на нов оттенък, на ново енергийно мислене, на ново енергийно трептение - няма връщане и повтораемост. Страданието е толкова разнообразно и индивидуално, че то винаги създава различен привкус на живота.

Самото раждане на бебето - първото съприкосновение с живота на Земята, предизвиква ли страдание като смъртта? Бебето изплаква, това сигурно не е случайно.

- Както ти казах, смъртта не е болка. Раждането е болка, защото от този миг започваш да съществуващ сам, независим и като една мъничка вселена в голямата космична общност, да имаш свое трептение, свое собствено енергийно излъчване. А това е много силно - енергията на разкъс-

ване между общата цялост и собствената истинност винаги е съпроводена с болка, или както казах, всяка болка е ново изкачване по стълбицата, всяка болка е ново учение. Затова боли, защото за теб това е първият урок, урокът да бъдеш сам, да се бориш сам, да дишаш сам, болката на първия въздух, на кислорода, който навлиза и всичко в теб започва да трепти със своята собствена индивидуалност.

Каква е ролята на тази първа глътка въздух при деца, родени с малформация, да кажем - осакатени по време на раждането, които нямат съзнанието, че са човешки същества?

- Защо смяташ, че такова дете няма съзнанието за човешко същество? То носи своята информация, но тя остава неразбрана от вас околните.

Ние говорим за тези, които нямат ясното съзнание за себе си и по нашите критерии не са хора.

- По вашите критерии, казвам аз - но те носят своята информация, а колко и как ще живеят, това е материя. Дори и един болен с мозъка си човек, когото вие определяте за луд, това не значи, че той не мисли и не носи в себе си информация.

Можем ли да приемем, че раждането е особена форма на смърт за душата? Тъй като тя е била свободна, лишена от емоции, тя е почивала в небитието и изведнъж я вкарваме в „ковчега“ човешко тяло.

- Вие имате много странно понятие за смърт, от което ви настръхват косите, и аз не бих приел сравнението със смъртта, защото това ще стресне много хора, които после ще ме четат. Не е смърт, а това е урок и както ти казах, урок след голямо междучасие, в който ти трябва да научиш много и да бъдеш изпитван, за да натрупаш знания, които ще ти помогнат да се изкачиш на по-високото ниво - там, където е покоят.

Имам един много важен въпрос. Познанието е безкрайно. Значи колкото и пъти да се преражда човек, той не може да мине през целия огромен необят от чувства, от уроци.

- Така го смяташ ти според това, което осъзнаваш в своя си свят, според това, което твоята мисъл и настройка създават. Но това не значи една безкрайност. Да, всеки човек смята, че кармичните пулсации са едно безкрайно, безкрайно поле. Е, не мога да изчисля колко пъти ти ще се преродиш, но този повтарящ се процес натрупва в последна сметка необходимия максимум от знания.

В този урок след междучасие не плащаме ли за някакви стари грехове в отминалите си животи?

- Вие искате да си говорим с чисто земните понятия и морал. Счупил си стъклото и си виновен, застани до стената, за да те видят всички и разберат, че ти си направил беля. Всеки се ражда отново и отново, за да може той да натрупа знания, да обнови и усъвършенства своята информация. Но ако някъде някога си причинил болка, ще трябва и ти да усетиш тази болка, и то не за наказание, а за да можеш и ти да се поучиш от болката, от самото твое сензитивно усещане за този вид болка, а не за наизидание, че си счупил прозореца.

Искам да попитам - съществува ли карма на човечеството, на цялото човечество. Можем ли да приемем, че човешката история фактически е разказ за кармата на човечеството?

- На този въпрос не зная как да отговоря, защото ти имаш твое понятие за кармата. В предишните въпроси се опитахме да ти обясним кармичната постройка, затова, ако искаш да ти отговоря, ми кажи, какво ти смяташ под карма на човечеството?

Под карма на човечеството разбирам историческата причинно-следствена връзка, всяка причина поражда следствие, което е причина за ново следствие. Една война поражда злини, които са причина за нови човешки усилия, за някакъв нов тип човешки усилия. Очевидно освен лична карма трябва да има и карма на човечеството, защото както човек получава своите уроци, така човечеството научава определени неща от своята история, въпреки че ги забравя много бързо.

- Но това е една закономерност на движение, което никога не се губи и не може индивидуалната ти карма да се разбира в такъв смисъл - направил си злина в предишния си живот и ще бъдеш наказан със злина сега. Така не може да се говори и в общност - даден народ е възбудил война, унищожил е друг народ, затова той ще бъде изличен. Всичко е много индивидуално, макар че в индивидуалността има общност. Но разбери добре, това, че някога някъде си причинил болка,

не значи, че в новото си обновление, в новата си материя по същия начин ще бъдеш смъртен и набит. Ти ще осъзнаеш болката, но под друг вид, ще си спомниш някъде тайно в твоето съзнание, че тази болка е била усетена от друг. Затова не може да се говори за карма на човечеството. Това не е карма на човечеството, а една вечно движеща се спирала, по която има постоянно обновление в положителна постройка, която носи доусъвършенстване на човешката мозъчна функция, за която ти говорих в предишния ни разговор. Постепенно вие ще постигнете високо духовно ниво, а това се дължи на последователността на преражданията, на мозъчното обогатяване на новия тип човек - индивид, който ще работи с по-голям процент от мозъчната си структура, за която твърде малко знаете. А колко удивителни неща може да сътвори в бъдеще тази човешка материя. Но сега и да пророкувам - това е твърде непонятно за вашите възприятия, то ще прозвучи като космическа приказка. По-добре да говорим за неща, които можете да осмислите сега.

За уточнение: това значи, че кармата на планетата минава през индивидуалната душевност на човека. Водещото е индивидът?

- От частното към общото. Аз казах твърде много.

Това, че човекът в новото време ще започне да работи с огромния потенциал на собствения си мозък, ще подобрява ли кармата, ще води ли до нейното ускоряване на всеки един индивид поотделно? Колкото по-умен е човек, той може да стане по-опасен, по-страшен.

— И да искаш, не можеш да унищожис Вселената. Ти можеш да унищожис само себе си и своя род, но не планетата и не Вселената.

Вие не отговорихте на моя въпрос: дали увеличението на мозъчния потенциал ще ускорява кармичното развитие?

- Но ти отново ме питаш за карма, затова не ти отговорих. Аз смятам, че ти обясних достатъчно. Ако зададеш по друг начин въпроса си, ще ти отговоря.

Изкушавам се да ви задам един такъв въпрос: какво се е случило с душите на Хитлер, на Сталин, на подобни тирани. Възможно е това да са хора, които са подпомогнали по особен начин кармичното развитие на милиони хора, но са го правили по напълно отвратителен начин от наша гледна точка.

- Чисто човешка, субективна гледна точка. Те също са носители на информация, която е била нужна. Ако ти проследиш всеки един отделен живот на тези хора, както ги нарече „зли гении“, за това трябва да имаш много, много знание и тогава ще научиш доста противоречиви неща. Е, те са сътворили страшни злини, пречистили са се през общия отвор, където всички минават, и вече ще имат нов облик и ново лице. Никой от вас не е застрахован, че няма да се прероди в „зъл гений“. Всеки може да бъде прероден като такъв според място, време, давление. Така че тези души не трябва да се отричат. Трябва да осмислите, да приемете случилото се и от двете му страни - и като злина, която е била необходима, за да ви накара да се борите и да просъществувате, да се реализирате по друг начин, начин, който да се противопостави на злината, а това значи - на болката." Да се стремите към добро.

Възможно ли е някаква външна сила или необикновено обстоятелство да прекъсне кармичния закон? Под външна сила имам предвид космическа сила - огромен космически катаклизъм.

- Кой кармичен закон? На целия човешки род или на определен индивид?

Първо, за отделния индивид - възможно ли е по някакъв начин да се прекъсне кармичният закон на човек, който е започнал да съществува?

- Има определеност, която според планетарното построяване действа енергийно на всеки един от вас и вие сте зависими от него. Това е влиянието на отрицателното и положителното планетарно въздействие. И когато ти знаеш неговата постройка, винаги можеш да избегнеш скъсването на нишката, която да прекъсне твоята реализация, т. е. реализацията на душата в тази ти материя.

Имам предвид кармичния закон не в един отделен човешки живот, а в този непрестанен цикъл на прераждане. Възможно ли е душата да не се реализира, т. е. тя да не достигне съвършенство, някъде този неин искрен стремеж към съвършенство да бъде премазан.

- Няма прекъсване. Може да има по-дълъг процес на реализация, но прекъсване не.

А за човечеството - с огромен страх ви питам, възможно ли е да бъде прекъснато

развитието на човечеството? Може би не сме тези, които трябва да получат този отговор, но...

- На този етап няма да бъде прекъснато, но дори и да бъде временно прекъснато вашето обновление, това не значи, че то ще се загуби завинаги, то ще търси новата си материя и отново ще започне да се обновява. Защото е нужно материя за обновяване на енергията.

Възможно ли е човек съзнателно да се промени? Казвам го в позитивен план, да ускори кармичния си път. Възможно ли е всеки от нас, родените на тази земя, по някакъв начин да подобри кармичния си път, да ускори своето движение към съвършенство?

- Да, и това е едно голямо ДА! Ако ти вътрешно осъзнаеш своята потребност да се бориш за съвършенството и да правиш добро след добро в повече, отколкото ти е дадено да направиш. Е, това е едно ускоряване, както ти казвах, на твоето кармично съвършенство, едно постоянно дирене на знание, но знание в името на доброто, а не знание в името на злото.

Основният закон, основният вселенски копнеж това е любовта. Кое е по-важно - да се обича едно същество или трябва да се обича целият Космос, да се обича цялото възможно битие?

- Обичай всички и от всички обичай един, защото ако обичаш всички и целия Космос, в безкрайното влиза и този един. А ако обичаш само един, а не обичаш всички, значи, че не обичаш и този един. Ако заключаваш себе си или някого в клетка, то не е обич и живот, а човешка смърт.

Последен въпрос, но този път ще ви помоля да бъдете по-конкретни. Моля ви, дайте на многострадалните хора, които живеят на тази земя, основни практически напътствия, казвам практически напътствия - как трябва да живее човек, за да ускори кармичния си път, за да помогне на кармичния си път. Направете го, както майката учи детето си.

- НЕ СЕ ВЕЛИЧАЙ! НЕ БЪДИ ГОЛЯМ! БЪДИ ТИ! БЪДИ ЧАСТ ОТ ОБЩОТО! КОГАТО СИ ЧАСТ ОТ ОБЩОТО, ТИ СИ ОБЩОТО. БЪДИ ДОБЪР, ЗАЩОТО, КОГАТО СИ ДОБЪР ТИ НЯМА ДА ПРИЧИНЯВАШ БОЛКА, А БОЛКАТА Е СТРАДАНИЕ. БЪДИ ДОБЪР И ОБИЧАЙ ВСИЧКИ, ЗА ДА ТЕ ОБИЧАТ ВСИЧКИ! БЪДИ ТИ, КОЙТО СИ ТАМ ГОРЕ! БЪДИ ТИ, КОЙТО СИ ТУК НА ЗЕМЯТА! СТРЕМИ СЕ ДА ОТКРИЕШ ИСТИНАТА, СТРЕМИ СЕ ДА СЪЗДАДЕШ ИСТИНАТА, СТРЕМИ СЕ ДА РЕАЛИЗИРАШ ИСТИНАТА. ТАКА ТИ ЩЕ ДОСТИГНЕШ СЪВЪРШЕНСТВОТО, КОЕТО Е НУЖНО ЗА ОЦЕЛЯВАНЕТО НА ЗЕМНИЯ РОД И ТОЙ ЩЕ ПРЕБЪДЕ ОТ ВЕКОВЕ ЗА ВЕКОВЕ.

Благодаря ви за това, че бяхме заедно. Ели трябва да почине.

- Ти имаш още въпроси. Аз смятам, че не си изчерпал своето търсене, така че разговорът остава отворен.

ПАРАЛЕЛЕН СВЯТ. ПРОСТРАНСТВЕНИ ИЗМЕРЕНИЯ

А нещо за паралелния свят, за който говорихме, без да го разбираме? Това ли е енергийният свят, който съществува до нас? Тук около нас - живите енергии - те ли са този паралелен свят?

- Ще отговоря. И ще кажа: паралелен свят е това, което всеки един отразява. Говорихме, че материята е забавена светлина. Щом е забавена светлина, значи тя има отражение, защото всяка светлина има отражение. Отражението, което се излъчва от всеки, не говоря само човек, от всяко нещо, което е около вас - животно, растение, одухотворен предмет, дори камъкът е забавена вид светлина, която се самоотразява в съвсем слабичко трептение и оставя своето отражение. Всичко това се формира и наслаждава. То се движи, то е около вас. То е реалната паралелност и хора, които се занимават с учението на познанието, с владенето на енергиите, могат да уловят това трептение. Способни са да надникнат в така наречените паралелни светове. Съществуват хора, които са в състояние „да видят“ своите паралелни енергийни трептения и да ги материализират, в смисъл такъв - да възпроизведат своя енергиен образ на хиляди километри от себе си. Ето ти на практика едно паралелно, показно упражнение, но това, пак повтарям, могат да направят хора, които са навлезли дълбоко в изучаване на познанието, на езотериката. В трансценденталното проявление - ще поясня какво става например с Ели: нейното тяло се блокира дотолкова, че да може енергийният зачатък да излезне като нишка през фонтанелния ѝ отвор, да се завихри и задвижи през паралелния свят и с негова помощ да навлезне в информационния блок. Оттам да се извика информацията и по същата нишка тя да се върне обратно и се възпроизведе чрез нейния говорен апарат. Най-чиста е ;

информацията, когато става изключване на нейната материя, иначе е възможно да се получи изкривяване на чистия информационен път, на който могат да повлияят именно т. нар. паралелни светове, т. е. да се хване и тяхното трептение - мисловно трептение имам предвид, и да се изкриви чистата информация, която се изчерпва от общата космична банка.

Ели прави връзка с информационната банка в момента, така ли? Или вие правите връзка с нас по този начин?

- Ние правим връзка с вас именно за да избегнем материалните клопки.

Вие стоите някъде над паралелните светове. В най-чистата информационна част. Навсякъде. Духовните Учители на човечеството?

- Ние нямаме нищо общо с паралелните светове. Ние съществуваме в информационния път. И достигайки чрез нишката до вас, ние водим информацията, ние я подаваме, защото информацията е трептение, което има честота, може да се улови дори и с машина, но машината е в състояние да го възпроизведе единствено като звук и този звук е неразбираем. Тя ще улови трептението като вид-мелодия. Не случайно Мария говореше за един италианец, който е изобретил машина, с която се включил в тази честота и е възпроизвел музика, но не е успял да възпроизведе говор. Ала ако се наблегне на тази музика и се дешифрира, тя ще се окаже информация речитатив, тя носи и словесна информация. И така, ние сме тези, които чрез нишката изпращаме обратно информация и туй трептене се възпроизвежда вече като честота на говор, провокират се гласни струни, цялостен говорен апарат, за да чуете вие реч. Туй е истината. Сега е време да го научите и разберете, преди две години на въпроса кои сме нямаше да разберете. Вие не бяхте подготвени.

А това, което чух в празния манастир - това особено пеене, същата информация ли го осъществява?

- В самото място, където е граден манастирът има едно натрупване на трептения, които в определен период на деня под натиска на атмосферното налягане създават туй трептене и удряйки се в скалите, създават музика. Това е обяснението. Това не е измислица.

Новата информация, която непрестанно се наслажда, новите събития - вие ли я подреждате, или тя сама си отива в информационния център?

- Тя сама отива. Всичко е трептение. В зависимост от степента на движение - то стои в пластове и постепенно се издига и обобщава. В тази информационна банка като извървян път няма съхранени само добри неща. Има съхранени и зли направени неща. Те трябва да се помнят и да се знаят, но не трябва да се използват. Затова е опасно човек с лоша мисъл да използва тази връзка, за да не извлича и негативно отразена, пагубна информация.

Безплътните призраци, които понякога се явяват, особено упорити са в някои английски замъци, те могат ли да се обяснят с паралелните светове, с излъчването на отразена енергия, която е останала от живия човек?

- Между паралелните светове и духовете има разлика дотолкова, че духовете наистина използват паралелен свят, но те приивдат от други светове и се движат между вас. Те не могат да се появят в своята материална видна сглобка, защото ще ви изплашат. Има регистрирани такива появи, но това не значи, че духовете съществуват непрекъснато около вас. Но за паралелните светове, за които имате най-различни информации от различни източници, може да се говори именно в този смисъл като отражение, вече дадох сравнение с камъка - преместването му от място на място. И трето - за духовете, що бродят в замъци и къщи, - това са души на хора, които са починали при някакви екстремални ситуации: убийство, катастрофа, отравяне и т. н., а не човек, Що е починал от старост и болест, когато материята е подготвена - душата също е подготвена да напусне тази материя и тя вече е получила нужната информация за живота си. Примерно: убийство - то става в миг и душата не е подготвена да напусне материята и в този момент остава тук в най-първото и ниско ниво, докато не получи своя информационен тласък, който да ѝ позволи да се издигне на второто по-високо енергийно ниво, за да се прероди отново. Това разделение трябва добре да бъде описано, защото до този момент всички изравняват и слагат в едно паралелните светове и духовете.

Възможно ли е да се изсмуква енергия от по-висок паралелен свят към по-нисък паралелен свят или, обратно от по-нисък паралелен свят да се изсмуква енергия към по-висок паралелен свят?

- Туй е възможно. Като сравнение мога да ти дам ясновидците - те използват именно този механизъм, за да по-лучат информация.

Променят ли се цветовете според нивата (седемте нива), за които говорихме? Променят ли се цветовете според степента на духовност, до която е достигнала душата?

- Всичко в пространството е синтезиран цвят и колкото по-високо се издига той, толкова повече се изчистват допълнителните трептения. На тях влияят и слънчевите лъчи, за които знаете на какви цветове се разлагат, щом се отразят в капката. Когато отидат в дълбокия Космос, там слънчевите лъчи нямат това пречупване на светлината и тогава цветът е тежък и само един, синьо - тъмносиньо-виолетово, който е най-тежък и концентриран цвят. Това е цветът на мъдростта. Връщайки се назад във въпросите, аз ти казах за изстрелването на душата с концентрирана мъдрост - колкото по-високо отива тя в пространството, което я държи като капсула, толкова цветът става по-тежък и по-духовен.

Каква е разликата между паралелния свят и следващите измерения - 4-о, 5-о - до 7-о. И във всяко едно измерение ли има също такъв паралелен свят?

- Как обясняваш ти 4-о измерение и защо се дистанцираш от обяснението, което се даде за паралелния свят?

Паралелният свят - както разбираме, е отражението на предметите, а може би и на човешките мисли. Казахте, че има 7 измерения. Има ли разлика между паралелен свят и, да кажем 5-о измерение?

- Ти искаш да попиташ за проекцията, която е невидима за вашето устройство на окото. Отговор подробен бях дал за това що значи паралелен свят. Туй е наслаждане на светлинното трептение, което е с такава честота, че не може да се улови с вашето око. Дори това шише, което стои на масата има своето паралелно измерение, но вие не виждате неговата проекция в пространството, вие го виждате само като плоско триизмерно тяло. Но поглеждайки през пространството, т. е. приемайки обяснението за паралелния свят или 4-ото и 5-ото измерение, този „плосък“ предмет вече ще има друга форма и обем, той вече ще получи формата на кръг, овалност.

Има ли някакво сходство между измеренията (4-о, 5-о, 6-о, 7-о) и паралелен свят, или тези явления са напълно различни между паралелния свят и другите измерения?

- Неправилно боравене с думите...

Вие много добре ни обяснихте, че паралелен свят - това е остатъкът от светлина, който се „отсява“ от всеки предмет. Различава ли се качествено паралелен свят от познатите измерения, имам предвид 4-о, 5-о, 6-о и 7-о измерение?

- В него се включват само 4-о и 5-о измерение.

Вие казахте, че има отражение на съответните материални предмети, нещо като техен невидим отпечатък. Съществуват ли отраженията на мислите в този паралелен свят или в т. нар. друго измерение?

- Всичко има своята проекция и носи информация, т. е. ако говорим за човека като индивид, да, той се проектира в друго измерение, в паралелен свят, както искате, така го приемете.

Ние вече поставяме знак за тъждественост и синоним между понятията паралелен свят и измерение. Значи ли това, че колкото повече вървим към седмото измерение, чистотата на информацията е по-голяма или самата информация е по-концентрирана?

- Казано бе, колкото по-навътре навлизате, толкова измерението е по-високо. Това значи в 4-о ти възприемаш действителността като натурално проявление, влизайки в 5-о ти вече виждаш неговото образно проявление, влизайки в 6-о, ти виждаш неговото цветово проявление, влизайки в 7-о, ти вече улавяш неговото информационно послание, чистата информация. Ето това като компактност ти дава сформирването на света.

След като човек като Ели има възможност да извлича информация на определени нива - откъде идва това нейно досещане за бъдещето? За настоящето и миналото е ясно - разбираемо е за нас. Как тя може да прозре в бъдещето? Откъде идва тази информация за бъдещето - значи ли, че то някога се е случило, или просто има някаква повтораемост? Тя как улавя бъдещето?

- Това е подсъзнателната формула за дейност, която ръководи индивида, но никой дори от тук присъстващите, защото вие сте с по-изявена чувствителност, не е в състояние да предвиди всичко, което може да се случи. Както знаем, информацията е трептене, което се наслаждава и движи дейността, защото навсякъде го има. Трептене, което, наслаждавайки информацията на мисълта, поражда информацията на действието и оттук то се реализира. Това всъщност е прозрението в

бъдещето. Но нито един гадател, дори и най-прословутият, който твърди, че има ясновидство 99,9% - не е вярно. Той може да проумее, да предскаже максимум 60% - 65%, но не повече, защото дори тази дейност да прозира и да се проектира в бъдещето, тя може да бъде видоизменена в зависимост от противодействието и честотата на друг тип информация, която може да я забави или да я видоизмени от проекцията на нейното реализиране.

Може ли човекът, който навлиза в тази информация, да промени нещо?

- Точно това ти казах. Затуй трябва много да се внимава, когато някой отиде с молба при гадател или ясновидец. Този ясновидец трябва добре да осмисли и пресее какво и как ще подаде като информация на питация, а не да го излъже. Може би думата не е точна - не лъжа - просто той не дава точен анализ на видението, което преминава през призмата на неговата собствена мисъл, понякога той го тълкува така, че може да обърка питация и да направи много бели в неговия живот.

Ако не се доверяваме на гадатели, а оставим на съдбата това, което се случва, по-добре ли е?

- Аз ще отговоря. Когато човек е дошъл да пита, ти трябва да прецениш дали е сериозно, дали е съдбовно неговото питане. Ако то има дълбочината на някаква душевна болка, сериозността за решение на проблема, ти трябва да помогнеш. Но трябва добре да уловиш неговото информационно поле, да сформираш своето информационно поле, което се наслаждава и проектира в реализацията на неговото действие, и така да го посъветваш, че да не стане беля, а да се получи положителен резултат. Ако прецениш, че страданието на човека е повърхностно, не е необходимо да се вложи информационен тласък, ти трябва да се неутрализираш и просто да откажеш. Това го казвам за теб, защото хората при теб идват за помощ. А сега ще отговоря за другите, които са плъзнали навсякъде - по паркове, градини, вкъщи, по бараки. Те се занимават с това да пророкуват и правят магии, те само унищожават душевността на Аза, на човека, който в момента е в ужасен срив.

Може ли тази енергийна насоченост да се свърже с кармата или с предназначенията за човека? В състояние ли е предсказаното да промени съдбата на човека? Има ли такава връзка и взаимодействие?

- За кармата разговор е воден. Ще кажа аз това, що очертава кармата. Очертава я реализацията на твоето душевно израстване в тази ти материя, очертава я твоята умствена проява в тази ти материя. Но само дотолкоз. Иначе всичко друго, говорим за живота, за смъртта, винаги може да се променя.

За мен остава изводът, че човек, осъзнал всичко, което вие казвате, може сам да влияе на събитията и на живота си, стига достатъчно да е овладял някои опитности.

- Повтори.

Може ли човек да влияе на живота си и на събитията около себе си? Да ги насочва за добро или за зло?

- Въпросът ти е объркващ. Но аз ще кажа така: човек, който умее да прозира, да вниква в чуждото подкорово информационно трептене - той може да помага и да изолира бедите, които застрашават питация индивид, който е дошъл при нас със своето вътрешно безпокойство. Но ако усети, че питацията има само едно нагонно трептене, което не е истинска беда, реално страдание, по-добре да не му обърне внимание.

На какво ниво на материята се осъществяват тези яс-новидски връзки - неутронно или още по-ниско? Тези връзки вид материя ли са?

- Че то в предишния разговор е казано.

А след като са материя - на какво ниво „в материята са? Атом, неутрон, друга елементарна частица?

- Няма понятие, думичка, с която бих могъл да ги сравня. Няма открито такова деление на ядрото, което да даде обяснение, но скоро ще стигнете до него. Успешни опити са правени в Русия, при които се улавя туй деление. Те позволяват да се създаде уред, който да бъде насочван и с него да се улавя тази честота на трептене. Още не е дадено физичната обосновка на клетката.

Тази ваша констатация, че материята е забавена светлина, има ли я изказана някъде в науката досега, или ние сме първите, които я чуваме?

- Установявана е от отделни учени, които доста дискутират напоследък на тази тема. Над туй се работи, за да се даде физичната му обосновка, която е строго научна и ще помогне да се излезне

от рамките на мистерията, защото светът, в който живеее, трябва да има научно обяснение. Това ще подпомогне неговото разбиране.

Преди малко говорихме за цветовете. От физиката е известно, че те са дължина на вълната с определена честота - син, зелен, червен... Белият цвят е основен, той е сбор от всички цветове. Значи ние трябва да стигнем на още по-ниско ниво, за да можем да обясним духовния цвят, вселената и света. Така ли да го разбираме?

- Не, не е по-ниско, по-високо е.

За съгъстяването на времето? Има ли нещо вярно в този феномен, тъй като времето е земно понятие?

- Времето като измерение не съществува. Времето като измерение - то е само ваша земна илюзия, за да може вие да се ориентирате в своя материален живот. Времето няма материален облик. Неправилно се възприема туй, което в книгата се казва за времето.

А какво е всъщност времето?

- Времето като гъстота това е трептение на енергийна вълна. Всеки един индивид има енергийно излъчване, т. е. излъчва мисъл, дали е положителна или отрицателна, тя е мисъл, тя е енергетична вълна, която не се губи, а непрекъснато се разпространява около вас в пространството и оттук се измерва гъстотата на нейната проява. Казва се, че гъстотата на времето се определя според местонахождението на дадено място на планетата Земя. Пример: в пространство, където има огромни площи вода, или на суша без живот, там няма гъстота на времето, т. е. гъстотата на енергийния сигнал е минимална и времето тече бавно. Гъстотата на енергийния сигнал е според населеността на даден континент, местност, ареал. Това се има предвид, когато се говори за гъстота на времето. В частност бих могъл да кажа, че Акашевият запис е пределно съгъстено време според вашите понятия. Акашевият запис е именно синтез с най-голяма гъстота на времето, гъстота на информацията.

ИСКАЛИ СТЕ ДА ЗНАЕТЕ ...

Ще бъде ли новият век след 2000 година по-духовен, по-разумен и щастлив за човечеството?

- Да. Но туй не значи, че нещата ще се подобрят веднага, още от 2001 година.

Земетресенията, катастрофите, настоящите и бъдещите войни начало ли са на т. нар. Второ пришествие?

- Тук няма пришествие. Тук има подредба на планетите в цялото земно космично пространство. Това е една закономерност, която съществува реално, и всеки астролог и астроном би ти отговорил точно, защото всяка планета има своя енергиен заряд, своя енергиен обръч, които мощно и неотменно влияят на околното пространство. Когато те се подредят в определена конфигурация в зависимост от своята енергийна сила, те противопоставят или обединяват въздействието си и образуват туй магнитно влияние, което дава отражение върху Земята. На тази база стават и земетръсите, но туй не значи, че краят на света е дошъл.

Ще има ли по-големи земетресения в 2000г., когато се подредят всички планети в една линия?

- Изчисления за такава особена подредба има за 1998, а не за 2000 г. Но планетите не ще могат да се подредят под права линия - туй не ще да стане. Невъзможно е да се получи праволинейна подредба в Космоса, защото планетите имат своите центробежни сили, които не позволяват да застанат в абсолютно права линия. Планетите ще бъдат относително подредени в права линия, но те и сега си взаимодействат и както казах, се получават земетресения. По-драстични катаклизми няма да има.

Следователно ще ни отминат пророчествата на Нострадамус, че в края на нашия век ще се роди новият Антихрист, който ще причини съдбовни беди на човечеството?

- Аз твърдя, че Земята няма да загине и човечеството не ще бъде унищожено. Туй не значи, че не ще има катаклизми и войни, които ще причинят много поражения и злини. Това е резултатът на деструктивната чисто земна психология, която трудно може да бъде овладяна, а същевременно е нужно за поука, защото всяка болка е поука. И още нещо ще ти кажа, в пророчествата на Нострадамус има много истина, но те не са били правилно разчетени. Има и много

псевдотълкуватели, които само създават смут в човешката душа, която непрестанно живее в този стрес и допълвайки го със страха от смъртта, потиска жестоко човека, натиска материята му и бързо я унищожава. По-лесно и разумно е да говориш за любов, за светлина, за щастие. Тогава в човешката душа ще има смирение и благодат, а не болка и себеунищожение.

Ще отшумят ли етническите конфликти на Балканите?

- Ще отшумят, но няма да е в близките дни. Преговорите ще спрат войната, а дотогава ще се сипят бомби. На силата трябва да се отговори със сила, но не с насилие, на лошата енергия с енергия да се противодейства, но туй не значи, че на войната трябва да се отговори с война.

В бъдеще ще се изживеят ли конфликтите?

- Аз казах, че ще има войни, но туй не значи обща гибел.

България ще бъде ли засегната в близките години?

- Тя винаги е оцелявала и ще оцелее. Самата земя, върху която сте родени, е свещена с нейния енергетизъм. Той като капсула ви пази. Не го казвам, за да стопля вашите общи сърца. Не, това е истината и тя ви пази.

В предишни разговори казахте, че пирамидите са използвани за телепортация? Къде са отивали телепортираните - в друг паралелен свят или на друга планета? Връщали ли са се обратно (в същото тяло и на същото място)?

- Що разбираш под паралелен свят?

Друго измерение?

- Телепортация не значи ти да контактуваш с паралелния свят. Телепортация означава да можеш да се прехвърляш от едно пространствено земно място в друго пространствено земно място. Ти имаш своята точка на завихряне и отделяне, своята точка на проявление и измерение, степента и времето в това двойствено проявление и връщането в първоначалната позиция. Това е Телепортация.

Със същия енергиен център ли са се връщали телепортираните, или отсреща е имало друг?

- Друг, който да ги връща обратно.

Значи на Земята има и друг енергиен център, не само пирамидите?

- Телепортирането не може да стане от планета на планета. Разстоянията и трептенията, честотите са различни и пренасяне на материята през този вид канал е невъзможна. Възможна е само на една пластова направа, т. е. в случая Земя - Земя, Марс за Марс, Венера за Венера.

А възможно ли е да се прехвърля холографски образ -само като изображение, без материя, триизмерно, от една планета на друга?

- Туй е излъчване на честота, трептене, но без уред не може да се стори.

Има ли такъв уред в Галактиката?

- Чия Галактика?

Нашата Галактиката.

- Има.

Освен египетските пирамиди кои са били другите места за Телепортация?

- Тибет, Китай - Старият Северен град, Япония - от вулкана Фудзияма, Перу, Камбоджа, Мексико, Суринам, Мъртвият град в Африка, ЮАР, Кюстендилската крепост -топъл извор. Туй е.

Възли за комуникация ли са това, останали от Атлантите - от Атлантската култура?

- Нали се разбрахме що значи култура - знания, информация. Направи сглобката и сам ще получиш отговор.

Пирамидите имат и друго предназначение - там са погребани хора, чиито знания трябва да се пазят - това вие ни го казахте.

-Да.

Значи освен телепортационни центрове пирамидите имат качеството да пренасят знанията, като ги изпращат на онова ниво в Акашевия запис, където може да се запази в най-чистия вид?

- Информацията се изпраща в най-високото ниво на Латералното пространство, а не в Акашевия запис. Туй е разликата.

Разказвали сте за пирамидата, че тя усилва енергията на излъчвания импулс - това ли е нейната роля?

- Да. Когато душата напуска тялото, тя излиза във вид на спирала, това е завихряне на честотата, която отнася душата. Формата на пирамидата е такава, че позволява душата, носеща информация, още в по-ниско ниво да получи своето съсредоточие на концентрирана честота и като залп да се ускори в ъгъла, т. е. там, където се срещат всичките посоки на пирамидата - точно в самия връх, да даде тласък и да се изстреля на високото ниво, където може тази мъдрост да се съхранява, защото знае се добре, че в тези пирамиди не са погребвани кой да е, а люде, които са били посветени в духовното тайнство на мъдростта.

Тази енергия насочва ли се някъде с помощта на пирамидата, или просто пирамидата се е използвала само като усилвател за напускането на душата от този свят?

- Колкото по-високо е отделянето на душата, защото душа туй значи кълбо от информация, което в даден момент ще бъде нужно за новите материи, които се създават на Земята, и тъй, когато съвкупността от мъдрост е изстреляна на по-високо енергийно ниво, това означава, че тя по-дълго може да бъде консервирана и не разградска като типова мъдрост или, бих казал, още знание. Защото, ако попадне на ниско ниво, тя се разсейва и се съхранява само ядката, ядрото, което внаждайки се в ново тяло, остава само като подкорова мозъчна функция. Не случайно пирамидите са строени на тези чисти места, където енергийното трептение и, ако мога да се изразя, гравитацията, за която ти ме пита в началото, т. е. влиянието на земния магнетизъм и космичните вълни създават коридор, в който проводимостта е най-добра и когато използваме този ъгъл на пирамидата, тогава движението на душата става като вграден залп.

Този мой въпрос е от практическо значение - добре ли е човек да умира в пирамида?

- Ако искаш отговор от мен - ще кажа, че човек под тази пирамида се чувства добре, болката отмира и настъпва голямо спокойствие, което го облекчава и му дава покой. Но да кажа направете го - това не е мое право.

Освен посочените функции на пирамидите възможно ли е било от центровете, които изброихте, да се изпраща информация?

- След като може да се прави другият вид обмен, значи и това е възможно да се стори.

Има ли днес хора, които могат да правят това?

- Опити се правят, но реализация няма. Има единствено туй, което не ме попита - само холографско явление.

Ще се възстановят ли тези знания?

- Ще бъде.

Възможно ли е в тези енергийни точки при неправилно пренасяне в пространството да попаднеш в друго време - да се върнеш в миналото?

- Само във филмите. Машина да се върнеш във времето е невъзможна. Единствено хора, които са надарени с особени сетива, са способни да проникнат в този информационен канал, могат да почерпят информация от него и да ти кажат какъв си бил ти преди и на база това, което си в момента, как може да се прояви твоята енергийна същност по-напред. Това е единствената форма за преминаване във времето, а не ти като физическо тяло да се върнеш в XVIII-ти век.

Има съобщение, че е открита и четвърта пирамида?

- Тя е била засипана от плаващи пясъци. При това движение тя излиза постепенно и тъй се открива за света туй чудо на природата, на живота. Този пясък я е съхранил от многото разрушителни влияния.

Холографско виждане? Така ли виждат висшите същества земните прояви - от всички страни едновременно? Вие как ни виждате?

- Ние ви виждаме отвсякъде, както ти надничаш през прозореца, тъй и ние през теб проглеждаме. Разликата е в това, че ти, поглеждайки през прозореца, съзерцаваш панорамата отвън, но иначе не можеш да разграничиш самото стъкло и неговите съставни клетъчни образувания, които подобно на решетка създават понятието стъкло. Докато ние, освен че виждаме панорамата зад теб, съзираме и изграждащите клетки.

С помощта на Ели ли ни виждате, или сте способни сами да надникнете в нас?

- Виждаме ви, но вие не можете да ни усетите. Виждаме ви, но не сме в състояние да контактуваме с вас пряко, а правим диалога чрез Ели. Ние ви приемаме като излъчваща топлина и светлина, и цвят, който създава материално трептение, в никакъв случай то не е точно копие на образа, който носите вие, а е вашето енергийно излъчване, което вие самите не усещате помежду си.

Какви са цветовете?

- Напомнят цветовете, с които вие рисувате. Туй е вашата аура, вашето излъчване.

За филипинските лекари. Реално ли е тяхното умение? Как успяват да разчленят човешката материя и да проникнат безкръвно в нея? Как успяват да извършат безкръвна операция?

- За да стане това, е нужна много силна енергийна концентрация. В този момент борави не материята, а духът и неговият енергиен зачатък. Тогава той успява да раздели и разграничи клетъчно-светлинната спойка на материята, която трябва да се оперира. И чак сетне изважда заболялата тъкан. Не се усеща дори болка при изваждането на ръката, защото има предварително разграждане на клетъчната структура. Мигът, в който се извади ръката, енергията преустановява момента на разграждане. Живата материя отново получава компактност, за да се слоят, внасят клетка в клетка. Нормалното трептене се възвръща и по този начин полето се изглажда, няма рана, няма кръв, това е!

А кои могат да го правят? Специално обучените хора или само определените, надарените свихе?

- Туй е голяма рядкост и никой не е в състояние да се обучи. Не можеш ти да станеш ученик. Самият учител, той усеща вибрационно, енергийно човека, на когото може да възложи тази опасна дейност, защото подобно умение не е играчка. Тъй е възможно, вместо да излекуваш болката, с удар да унищожиш болния.

След четвъртото измерение има ли други, измерения в Космоса? Има ли и по-висши измерения?

- Съществуват седем измерения- Вие все още не сте навлезли в изучаване на четвърто измерение, а с петото те имат почти еднаква сглобка. Затуй ви казах пето, преминах на шесто и отидох до седмо в пространството далечно.

Какви допълнителни характеристики имат 4-о, 5-о, 6-о и 7-о измерение в сравнение с нашето измерение, което ние познаваме?

- Въпросите са четири, как мога да ти отговоря.

Какви допълнителни характеристики има 4-ото измерение в сравнение с това, което познаваме ние?

- То те обхваща обемно, изцяло и те пренася в пространството по особен начин, т. е. проектира настоящия ти образ като асцедента.

Какви допълнителни характеристики има 5-ото измерение в сравнение с 4-ото или в сравнение с нашето, или това не може да се обясни?

- Четвъртото измерение определя образа такъв, какъвто ние го улавяме.

Възможно ли е 6-ото измерение да е измерението, в което се усеща информацията на някакъв още по-могъщ информационен блок от Акашевите записи?

- Що значи по-могъщ?

В смисъл по-всеобхващащ, по-мошен.

- Не мога да кажа по-обемен, но туй е комбинация от двете по-ниски нива, които, задвижвайки се в компактност, създават звуковия сигнал във Вселената.

7-о измерение ли е Бог?

-Не.

По какво се отличават измеренията? По степен на пространствена сложност?

- Аз смятам, че ти отговорих. От изложените обяснения ти сам можеш да си направиш извода.

Този въпрос прилича на предишния, но има голяма смислова разлика. Променя ли се пространството в 4-о, 5-о, 6-о и 7-о измерение?

- Пространството просто се изпълва с по-голям обем енергийна обосновка.

Променят ли се свойствата на енергията в различните измерения?

- Да.

Възможно ли е преминаването на материален обект в друго измерение? Примерно от 3-о в 4-о или обратно?

- Да. Възможно е.

Може ли да предположим, че Бог е непознаваем, защото Той е в 7-о измерение?

- Задай въпроса още веднъж.

Може ли да предположим, че Бог е непознаваем, за-Щото Той е в 7-о измерение?

- А 5-ото и 6-ото познаваеми ли са за теб?

Не, но се опитвам да прозря в тях, докато за седмото не смея и да мисля. Разбрах отговора, извинете.

- Макар че обърнахме разговора на шега, аз ще ти отговоря така. Не искам ти да сравняваш Бог със система от измерения. Просто не Го вкарвай в своето тълкувание. Той е Той и не може да бъде измерение или система. Той е Цялост. И ако ти добре прозря в моите предишни отговори, там стои разковничето за това що е Бог и аз ще чакам от теб, прочитайки въпросите и моите отговори, да сглобиш във финала на твоята книга досещането що е Бог.

Искам да кажа, че към Бог се отнасям с огромно вътрешно уважение и преклонение. Но задавам тези въпроси, за да можем максимално да приближим читателя до тази необикновено красива и необозрима идея.

- Аз не ти се сърдя, стрема се да помагам и допълвам твоите въпроси. Затуй питай, аз ще те водя и ще ти давам точни отговори. Няма обида помежду ни, нито закачка. Аз те разбирам, но нарочно променям твоя изказ и те насочвам по правилната пътека за това как трябва да се разсъждава.

След смъртта на човек душата му в по-високо измерение ли отива?

- Въпросът ти е неясен, дообоснови се. **Латералното пространство в друго, по-високо измерение ли се намира?**

- Ако се приема като измерение спрямо твоите човешки представи и сравнения - да. То е друго високо измерение.

Познаваеми ли са за човека другите измерения?

-Да.

Но 5-ото вероятно не?

- Има доста пробиви на мисълта в него. но все още нямате точна представа за неговата усложнена конструкция.

Като умен човек няма да ви питам за 6-ото измерение. Ако тези измерения съществуват, съществува ли и успоредно друг живот?

-Да.

НЛО-то от друго измерение ли е, или са просто летящи обекти? Те материални ли са? Или са материални за тяхното си измерение? А за нашето?

- Те имат своята материална сглобка, но уловимото с вашето око е само светлината, защото вашето око е уредът, който вие сте конструирали. Според туй, което ще види вашето око, се улавя само светлината, която не можете да я разградите и хванете материалния зачатък на т. нар. от вас НЛО. Затова и прословутото НЛО е подобно на вашите космични совалки, то е тип совалка, но хуманоидите, пътуващи в тези кораби, не влизат в директен контакт с вас. Те получават информацията по отпечатък зрим, незрим, натрупват информация и отминават. Т. е. на същия принцип, както вие изучавате другите планети.

Възможно ли е те да се материализират в нашето измерение, за да можем да установим с тях контакт зрим и материален? Какво пречи? Има ли някакъв закон, който не го разрешава?

- Законът на страха все още не позволява зрим контакт. Просто те наблюдават и изследват. И вие наблюдавате и отчитате.

А Атлантите имали ли са вече връзка с НЛО?

-Да.

Тези от другото измерение - при тях има ли страх, или страхът е само от наша страна?

- Мога да кажа, че донякъде страх има и у тях, макар че страхът у вас е по-голям, никой не знае каква ще бъде реакцията на другия в даден момент.

Тук отново ще се получи прескачане, тъй като това е въпрос към друга тема. Дружелюбно настроени ли са хуманоидите от НЛО към нашата цивилизация?

- Както между вас има добри и лоши човеци, тъй навсякъде във всемира съществува този дуализъм. Но вие възприемате хуманоидите от НЛО като зли същества, които идват с намерения да унищожат вашата земя. Това не е истина. Всеки търси новото. Това е стремеж да откриеш, да

научиш, а не да затриеш, те не идват тук, за да носят и всяват смърт.

Ще установим ли с тях контакт в близко бъдеще?

- Контакт е осъществяван и ще се осъществява, но вие умирате от страх, щом се допрете до такъв контакт. Предпочитате да го скриете, засекретите, унищожите, отколкото да обявите, че се е състоял. Но ще дойде време, когато ще има показност на контакта, видообмен, информация за това, което става между планетите в Космоса.

Вие ни бяхте казали, че Атлантите са осъществявали контакт с НЛО.

- Да.

Предполагам, че този контакт е бил телепатичен, защото сте ни казвали, че Атлантите са използвали телепатия за съобщения помежду си. Вярно ли е това предположение?

- Телепатичен контакт е възможен за разговор между двете същества тук, на Земята, но туй не значи, че си способен да направиш пробив в пространството и телепатично да контактуваш с дълбокия Космос, защото разстоянието, което разделя планетите, е огромно, то унищожава проекцията на мисълта. Тя не може да навлезе в най-дълбокото пространство и да стигне до близката планета, знаеш, че всяка планета с разумен живот отстои от вас на хиляди и милиони светлинни години.

А тук, на Земята, контактът на Атлантите и тези хуманоиди от НЛО телепатичен ли е бил?

- За туй отговор ти дадох.

Защо Атлантите не са се боели от космическите пришълци, а ние се страхуваме? Мен лично ме е страх. Може би те са били по-духовни от нас?

- На този въпрос отговорът е двупосочен, защото и при вас сега има хора, които ги е страх, и други, които не ги е страх, но това не е признак на нисък интелект, а на вътрешна духовна необходимост за среща с непознатото. Когато в себе си надживееш страха от смъртта, понеже непознатото подсъзнателно носи информация за смърт, тогава ти няма да изпитваш страх да се срещаш с непознатото.

Полезен ли ще бъде този контакт за човечеството, или той ще има само емоционален смисъл?

- Всяко ново нещо носи нова информация. То те обогатява. Аз казах, че е нужна информация и мъдрост, а емоцията е чисто материално изживяване на плътта. И докато вие не успеете да се изчистите от своята емоция, твърде трудно можете да осъществите един глобален контакт.

Зависи ли този контакт от вас - учителите?

- Ние не направляваме времето и идеите. Те имат своята закономерност. Ние ви помагаме да оцелявате във времето, туй е разликата.

На Царичина Ели „видя“ хуманоидите и те по нейното описание приличаха на нас, хората на Земята. В такъв вид ли са, или това е било само в нейната представа?

- Има подобни като вас същества. Вие не сте единствени във Вселената с този си физически вид и структура.

23.11.1999 г.

Да се върнем отново към пирамидите. Съществува ли някаква връзка между египетските пирамиди и пирамидите в Азия и каква е тя?

- Взаимна връзка съществува и ако ти ги наложиш върху земното кълбо, що суша се нарича, ще се установи къде се абсорбира енергията. Това са силно енергийни точки, чрез които става обменът между Земята и Космоса. Мога да ти кажа още, че на трите места около пирамидите има твърде голямо празно пространство, което е нужно, за да бъде още по-силно изразена концентрацията на енергия. Също това са точки, които добре се наблюдават от Космоса. Те никога не изчезват. Те са ориентир както фарът за корабите в морето.

За кого са ориентир в космическото пространство?

- За нас са ориентир. За космонавтите ви са ориентир. За живите същества, които спохождат вашата земя, също са ориентир.

Можем ли да приемем, че в пирамидите е заключен . някакъв космически принцип? - Да-Какъв космически принцип е заключен в пирамидите?

- Принципът на движение през времето и пространството. Чрез енергийно пренасяне в

различните точкови направления.

Форма на движение ли е пирамидата? Естествените форми на движение са правата линия и кръгът. Може ли да приемем, че пирамидата е вид спирала?

- Да, това е спираловидно завихряне на енергията. Спираловидно движение на енергията.

Можем ли да приемем, че пирамидата е акумулатор на енергия?

- Нейната форма е пригодена така, че тя да съхранява и запазва енергията. Тя е конструирана да съхранява чистата вакуумна енергия. Но тя е създадена и така, че херметично затворената енергия създава вакуумен натиск върху положеното в центъра енергийно материално тяло, за да може то лесно да се освободи и по спираловидния път да бъде изтласкано през ъгъла, който пирамидата образува в центъра. Не случайно тялото се поставя винаги в центъра на пирамидата. Напоследък вие също използвате принципа на пирамидата, която съхранява биологичен материален обект и го държи във времето, без да има разлагане. Малката пирамида е на същия принцип като действителната голяма пирамида.

**Искам да задам един напълно интуитивен въпрос. Можем ли да приемем, че пирамидата в някакъв смисъл замества черната дупка. Т. е. че ни помага да отминем в от-
въдното, без да преминем през ада?**

- Не. Тя ти помага да се даде по-бърз тласък на енергийния потенциал, тя по-бързо придвижва енергийната топка, която излиза от тялото. И ако мога да използвам съвременната дума - изстрелва душата в посока към този канал, или както ние го нарекохме „черната дупка“. Тогава душите не губят време в хаотично движение, а праволинейно се изтласкват и се центрират еднопосочно. Както вече знаеш, всеки индивид натрупва отрицателни, материални наноси през живота си. Може и малко да са те, но имат своя енергиен товар, който трябва да се изчисти. Затова е задължително преминаването на душите през канала, през черната дупка.

На Марс бе забелязано гигантско образуване във форма на пирамида. Има ли това скално образуване изкуствен произход по подобие на египетските пирамиди?

- Да.

Кой е построил това гигантско образуване, защото, доколкото помня, то е десетки пъти по-голямо от египетските пирамиди?

- Построена е от подобни вам същества. Вече казах за какво служи пирамидата, следователно тя е била необходима като конструкция и направа. Но това не значи, че пирамиди съществуват само на тези две планети.

Можем ли да предположим, че на всяка планета от Слънчевата система има изградени подобни изкуствени съоръжения?

- На всяка голяма планета, която има даденост за човешко съществуване, т. е. да е възможен животът, има такъв вид пирамиди.

Съществува предположение, че на потъналият остров

Атлантида е имало някаква бяла пирамида. Вярно ли е това?

- Не може да се приема, че Атлантида е потънал континент. Атлантида е цивилизация. Това трябва да се знае. А че в океанските води са потънали различни земни съоръжения, това е истина.

Вие отговорихте на следващия ми въпрос - съществувала ли е реално Атлантида като физически континент?

- Водата и сушата непрекъснато променят своя релеф, своето съотношение. Това са процеси, които се извършват в течение на много, много години, а влиянието на Космоса върху движението на водата на вашата планета е огромно и решаващо. Водата руши, но и създава суша. Така се променя размерът и видността на континентите. Вие сте добре запознати теоретично с това, за което говоря. Така че за континент Атлантида не може и да става дума.

Говори се за цивилизацията, че Атлантида, е живяла върху земна площ, която се е изменила с времето. Къде се е намирала тази цивилизация, географски погледнато?

- Надясно от континента Африка. Ето това е континентът Африка⁷ Това е издатъкът на континента и от него, ако прокараваш линия, леко завъртяна, се получава прав ъгъл. Една част от сушата е потънала дълбоко в океана, а другата дава граничност на континента под права линия. Пак посочвам това е издатината на Африка и от нея се тегли линия надолу, след което се изправя чертата и се тръгва под прав ъгъл. Самият ъгъл, това пространство е вода, а остатък от сушата е

⁷ По наши груби предположения Атлантида се е намирала на изток и на север от днешна Африка.

правата черта, която граничи с океана и дава началото на новия континент. Искате ли още един път последно да покажа? Граничната зона между двата океана. Там трябва да се открият твърде много доказателства на дъното на океана.

Можем ли да предположим, че Атлантската цивилизация е била високо развита? Може ли да се съизмери духовно със съвременната цивилизация?

- Раздели въпроса.

Можем ли да предположим, че Атлантската цивилизация е била високо развита?

- Да, на много по-високо ниво от това, което сте достигнали сега.

Това е изключително интересно. Атлантите познавали ли са електричеството?

- Да, но светлината, или както ти каза електричеството, е била конструирана по друг начин. Подобно откритие е направил и Никола Тесла, за което не случайно е бил убит и лабораторията му е била изгорена. Потърси информация и ще я намериш.

Тесла е открил радиото. Искате да кажете, че Атлантите са познавали радиото, движението на електромагнитните вълни, и са могли да ги управляват и използват, да получават образи, слово...?

- Те са имали и много по-сложни умения. Но всичко, което е изобретил Тесла, не точно изобретил (защото вече знаете, че информацията никога не се губи, тя се съхранява и препредава, зависи от източника, който поема и трансформира информацията) Така и Тесла е направил своите преоткрити открития, но те не са били възприети за времето, в което той е живял. Затова е бил унищожен. Затова е било унищожено и всичко, което той е приел като информация в своята лаборатория.

Никола Тесла е достигнал до откритие, при което светлината се получава по друг начин? Вие казахте, че Атлантите са получавали светлина по друг начин?

- Да, като се впрегне природната енергия, концентрирано излъчена като тип светлина. Тя е много по, коя ли дума да използвам, по-икономична, по-силна и по-лесно усвояема. Без да създава вреда за околната среда, което сега вие твърде злостно правите.

Познавали ли са компютрите Атлантите? Имали ли са такива информационни центрове? Могли ли са да боравят с информацията по начин, по който съвременното общество борави?

- Това е постижение на техниката, вие я усъвършенствате, за да може по-лесно да комуникирате, но на духовно ниво сте твърде назад от състоянието, в което са били Атлантите. Когато има едно високо духовно развитие, комуникацията се осъществява много лесно чрез самите хора. Комуникацията е била по-сложна, но се е извършвала опростено, телепатично. Това, което вие създавате, е технически на много по-високо ниво, но същевременно то има своята закостенялост, която не ви позволява духовно да контактувате помежду си, а ви ограничава в клетъчно, затворено пространство. И то убива вашия сензитив за духовна комуникация. Разбираш ли къде е разликата?

Успявали ли са Атлантите да преодоляват гравитацията?

-Да.

Създавали ли са уреди за летене, могли ли са да летят? Ето аз как си представям нещата: в Космоса човек може да навлезе или чрез космически кораб, или чрез себе си. Успявали ли са те да се „къпят“ в морето Космос, както ние се къпем в земното море? Да попадат там чрез сетивата си, чрез себе си?

- Чрез сетивата си, но това не значи, че можеш да попаднеш в дълбокия Космос. Само в рамките на възможното, където става енергийният обмен, само дотам. Отгоре, там, където започва натискът на гравитационното налягане, е невъзможно да го пробиеш дори и с мисълта си. Натискът е много силен и той може да те унищожи.

Имали ли са космически кораби, с които да преодолеят гравитацията?

-Да.

Има ли връзка между Атлантите и двуполовия човек?

-Да.

Искате да кажете, че от всички мутирали същества на Земята те са останали най-близко до цивилизацията от Фаетон, че те са мутирали най-успешно, че са запазили своята духовност. Величието си на почти съвършени същества?

- Когато ти сливаш в себе си двете същности на Ин и Ян, тогава ще си най-близко до

духовното космично цяло. И именно тогава ти ще бъдеш по-силен, по-можеш, най-добре реализираш се и най-лесно пригаждаш се към условията на живот. Когато в себе си носиш Ин и Ян едновременно, ти носиш в себе си новото. Носиш творческото начало, което не случайно се наблюдава и сега. С това не желая да стимулирам суетата на дадени групи от хора, които се гордеят със своята изключителност, защото все пак има разлика. Между вас са малко тези, които напомнят за първите хора-заселници или за Атлантите. И те си проличават. Винаги можеш да ги отсееш от плявата.

Защо, бидейки толкова мощна духовна цивилизация, Атлантите не овладяват целия свят? Защо са останали на ограничено място в земното пространство?

- Защото винаги в земния свят съществува добро и зло. Не може да има само добро или само лошо. Така както са били високоразвита духовна култура, все пак и там е имало черна прокрадваща се мисъл, която в даден момент е взела превес. И този превес е довел до едно не бих казал цялостно унищожаване, а до частична катастрофа, защото все пак планетата не е била разрушена, а само е променена част от нейната суша.

Защо загива Атлантида - от голяма природна катастрофа, от междучовешки конфликт, подобен на съвременната ядрена война, или поради генетично и морално изхабяване на цивилизацията?

- Конфликтът, който създава условията за разруха, е водещ. Както ръждата унищожава и най-добрия метал, така и неразбирателството създава винаги разруха, когато съществува в една общност, в една група, в едни чисто човешки взаимоотношения, погледнато в малък или голям мащаб.

Значи ние можем да приемем, че се е случил някакъв особено значим човешки конфликт, подобен на съвременната ядрена война?

- Да.

Това ли е Потопът, описан в Библията?

- Ако използваме символиката - да.

Фактически Атлантите по някакъв особен начин се унищожават и променят, предопределят цялостното развитие на сетнешната цивилизация?

- В самата Библия, ако тя добре се проследи, също се говори именно за такъв конфликт, за такова разрушаване, което е довело до масова човешка гибел - Содом и Гомор.

Тези символи сме ги наследили от Атлантида?

- Човешката памет има способността да помни и предава.

Кога загива Атлантида? Платон, който пръв споменава Атлантида, говори за десетина хиляди години преди неговото съществуване. Това ли е горе-долу времето, в което загива Атлантида? Или може би тогава времето се е изчислявало по друг начин?

- Така е по-добре да се каже, защото време при нас няма и не мога по вашите представи да определя кога точно се е случило това катастрофално събитие. Но то е твърде назад, назад, назад и дълбоко във времето, в пространството.

Душите на Атлантида прераждат ли се до днес, или са прекъснали кармичното си развитие?

- Кому е нужен отговор на този въпрос? Много ни е интересно, че всеки от вас иска да знае своите предишни животи и бива поласкан, ако разбере, че е бил цар, принцеса или велика личност. Вие трябва просто да живеете в материята, която сте. Да се стремите да отидете напред в утрешния и бъдещия ден. Да се реализирате като такива хора, каквито майка ви е родила. Защото всяка материя има своето духовно отъждествяване, а то е носител на информация, която обогатява вашата душевна същност. Вие трябва да бъдете това, което сте сега. Да се стремите към това, което ще бъдете утре, а не да почивате на лаврите от минали животи. Оставете тази информация само за вашата Родова Памет.

Аз лично не изпитвам никакво любопитство да разбера предишните или бъдещите си животи. Казвам го честно. Попитах, защото, ако душите на Атлантите се прераждат и до днес, това означава, че е запазена огромна информация. В този смисъл зададох въпроса.

- Да. Те се прераждат и до днес. Информацията в пространството никога не се губи. Тя винаги намира материя, за да се реализира.

Да минем към друга тема, която, мисля, ще е интересна за нашите читатели. Що за

феномен е Бермудският триъгълник?

- Това е мощно магнетизирано поле, което създава около себе си кръг и силен вакуум. Т. е. магнитното поле е като пояс, който е затворен. Получава се кръг и този кръг създава много силно енергетизиран вакуум. Когато в този кръг попадне каквото и да било тяло, то просто се всмуква и изчезва. Но този вакуум и този кръг не съществуват постоянно. Той се създава само в определени дни на годината, които се влияят от планетарното подреждане и слънчевата активност. Не може да се определи точната цикличност, но тя се възбужда според влиянието на планетите и слънчевата активност, които не са еднакви в различните дни на вашето летоброене. Те винаги са променливи.

Бяхте казали, че Бермудският триъгълник е черна дупка?

- Да.

Получихме интересно и важно допълнение. По законите на физиката всяка черна дупка действа на окръжаващия свят като мощна прахосмукачка. Тя би трябвало да всмуква непрекъснато материя и този процес да е необратим. Но вие казахте, че черната дупка се задейства в определен момент.

- Представи си два магнита, като разделени части те приемат само отделни залепващи се предмети, но не създават помежду си вакуум, който да унищожава. Когато полюсите се съберат, а кръгът се затвори и активира, тогава именно се създава вакуумът, за който говоря. Значи необходимо е влиянието на планетите, за да доближат полюсите и на слънчевата активност, за да активират енергийното поле. Разбра ли?

Мога да си представя, че Бермудският триъгълник е форма на опитомена черна дупка. Опитомена, казвам го като метафора. Това е черна дупка, която действа, а след това престава да действа в зависимост от физичните закони. Само в определен географски район ли се появява тази черна дупка, или се измества?

- Появява се единствено в зоната на Бермудския триъгълник.

Живата материя ли се всмуква в нея? Известни са например случаи, когато яхтата остава, а хората в нея изчезват.

- В зависимост от активизирането на пръстена. От него зависи дали ще бъде изсмукано като цяло това, което попада в периметъра на дупката или явлението ще бъде частично. Но когато има частичност тялото бива изсмукано надолу към водата, а когато вакуумът е пълен, тогава всмукването е към дълбокия Космос.

Може ли да приемем, че Бермудският триъгълник е адът?

- Не.

Тогава категорично можем да кажем, че „адът“ е черна дупка, която се намира извън нашата планета, но осъществява пътя на душите от Земята към Космоса. Има ли други точки на Земята, които наподобяват Бермудския триъгълник?

- Не.

Какво представлява Тунгуският метеорит? Сблъсък на Земята с гигантски метеорит, сблъсък с комета или с изкуствен космически обект, с космически кораб?

- С къс от разпаднала се планета, който къс е твърде малък за пространството, но за вашата Земя е твърде голям. Затуй кратерът, който е направил, е с големи размери. Излъчването, което се улавя, е на базата, че материята е с друга идентичност на плътна спойка, която има много голяма радиоактивност.

Тук има нещо, което не мога да разбера, защото взривната вълна на Тунгуския метеорит няколко пъти обикаля Земята. Очевидно е отделена колосална енергия. В същото време кратерът, оставен от Тунгуския метеорит, е безнадеждно малък. При такъв сблъсък би трябвало да се получи огромен кратер. Нещо повече - запазва се тайгата наоколо.

- При цялото това завъртане късът губи своята топлинност. А когато той не е толкова топлинно зареден, той не носи катастрофата, за която ти ме питаш. Той пак нанася поражение, но то е различно. Но разбери, той има радиоактивност, която не може да не е засечена. И тази радиоактивност се излъчва от самата материална структура. Кажете ми, има ли живо същество, което да живее до този къс сега?

Защо при тази чудовищна енергия от сблъсъка тайгата наоколо не се запалва?

- Аз казах защо.

Удивително е, че при направените изследвания в епицентъра на взрива не са открити

никакви материални следи от Тунгуския метеорит, нито следи от радиация. Радиацията там е в границите на нормалното. Ако приемем, че този къс е бил забавен, би трябвало да има материални следи.

- Това го казваш ти. Но знаеш ли нещо за секретните проучвания. Съобщена ли е истината какво е направено и открито и какво е станало с хората. Ти съдиш по информацията, която се появява в официалната преса. Секретните информации в която и да е страна винаги биват преправяни, изопачавани и им се дава такава публичност, която а лира самата истина. Повече искаш ли?

Наистина съдя само по официалната информация пресата. Зная, че е имало 4-5 сериозни опита да се проучи Тунгуският метеорит. Единият е на руски учен, който обаче не е притежавал гайгер-мюлеров брояч. Наблюдават с мутационни процеси в тайгата. Възможно е да има пълни проучвания на съветски учени, но те да са скрити и засекретени.

- Значи дойдохме до това, което аз ти дадох като информация.

Ние знаем, че между Марс и Юпитер е имало планета със строго определена орбита, която се е взривила по някакви неясни за нас причини. Може ли да приемем, че Тунгуският метеорит е бил къс от тази планета, от астероидния пояс?

- Да, тази планета е съществувала и е унищожена и все още има такива късове в орбиталното ѝ пространство.

Много ви благодаря за тази вечер, надявам се отново да бъдем заедно.

- Планетата между Марс и Юпитер е унищожена не от човек, а от космически сблъсък.

02.11.1999 г.

Добър вечер. Благодаря ви, че сме заедно. Вярно ли е, че Стоунхендж освен светилище е и обсерватория?

- Да. Но за какво да ти говоря когато по въпроса има много информация и ако я повторя, това няма да бъде убедително доказателство за истинността на контакта. Питай неща, които носят твърде малко информация.

Информацията за Стоунхендж е недостатъчна и е несигурна. Ето имам такъв въпрос: вярно ли е, че освен обсерватория Стоунхендж е и своеобразен компютър, с помощта на който са се правели прецизни и сложни изчисления?

Той е обсерватория. А имайки предвид за какво служат звездите, ти можеш сам да си отговориш. Защото астрономията и астрологията са най-древното тайнство, което са знаели мъдреците и чрез него са вещаели. Затуй може да се приеме, че Стоунхендж е един своеобразен компютър, но не бива той да се свързва с компютъра, който съществува в момента.

Между нас има астролог. Използван ли е Стоунхендж и за астрологични изчисления?

- Те са свързани неща. И ако един добър астроном не се занимава и с астрология, той просто не е астроном, защото едното винаги се следва от другото. Те са като Ин и Ян които осмисля и сглобява човекът. Така е, животът на Космоса в макровид и животът на Космоса в микросвят, т. е. светът на човека, взаимно се преплитат, а астрологията се занимава точно с това. Разбра ли що имах предвид?

Искам да задам един важен за мен въпрос. Ние много говорихме за двуполовите същества, дошли от Фаетон, като основа на зародилия се човешки вид. Стоунхендж има ли връзка с двуполовите същества?

- Да.

Можем ли да предположим, че точно двуполовите същества преди мутацията им са опазили и предали тези невероятни знания?

- Това е самата истина, за която непрестанно излиза информация. Не може да се приеме, че едно местно племе е в състояние да осмисли толкова голям обем знания, без то да е живяло дълго. Знанията се натрупват бавно през годините и вековете, през които всяка душа преминава по своя кармичен път и непрестанно се обогатява. И ако се определи точно времето, ще се разбере, че Стоунхендж не е случайност, а е наложена или по-точно положена информация от друг вид материя.

Значи ли това, че двуполовите същества са живели паралелно с други племена, които са били еднородни и по-низши като съзнание?

- Ако ти питаш за тази планета - друг живот тук не съществувал. Първите хора са тези, за които имате вече достатъчно информация. А аз ти отговорих, че ако животът възникнал тук, на Земята, не е възможно за такъв кратък интервал от време да се натрупа толкова внушително по обем знание. Явно ти не разбра моя отговор, затова ме провокира.

Вярно ли е, че фигурите на платото Наска имат изкуствен произход?

- Ако се приеме, че тези фигури имат изкуствен произход, то тогава и Стоунхендж има изкуствен произход.

От човек ли са направени тези странни фигури на платото Наска?

- Това са нарочно изградени фигури. Предназначението им се доближава до това на пирамидите. Те също имат своята стойност като информация, а тя е нужна на Земята и Космоса като цяло.

Може ли да приемем, че те са чисто религиозни символи, или са някакъв изкуствен фар за космически кораби, които са кацали на Земята?

- Да, говорим за фар.

Ако е така, защо една развита цивилизация се е нуждала от толкова несигурни визуални средства за маркиране?

- Защо смяташ, че те са несигурни?

При мъгла, облаци или други атмосферни обстоятелства те не се виждат.

- Мъглата е твърде близо до Земята. А когато се намираш в дълбокото космично пространство, там няма мъгла и облак, а несвършваща прозирност, която дава точно ориентира за енергийността на точката. Фигурите са построени на енергийно място, което излъчва импулс, а той се улавя от дълбокото пространство. Е, истината ти казах. Ти не трябва да си представяш лампа, която свети и изгасна, а енергийно импулсово излъчване, което никога не изгаря, съществува постоянно и се захранва от обмяна между Земята и Слънцето.

Имат ли връзка фигурите на Наска с двуполовия човек, за който ние имаме много важна информация, подадена от вас?

- Ти ме пита и аз ти казах - да.

Аз питах за Стоунхендж. Това доказва, че чудесата на света са свързани с интелектуалния потенциал на този двуполов човек.

- Да.

Кой е нарисувал фигурите на Наска? Това са по-късни племена или...

- Не бих казал по-късни племена. Просто тези хора или тип човеци са дошли на Земята със своя обем знания и по някакъв свой своеобразен начин са се опитали да вложат и запазят тази информация, която са донесли със себе си. Но структурната промяна на Земята, за която вече говорих, промяната в съотношението вода и суша е заличила доста от информацията, която е била оставена от тях чрез шриха на ръката, чрез рисунки.

Можем ли да приемем, че фигурите, нарисувани на Наска, и в момента са действаща енергийна система, която би могла да бъде разпозната от Космоса?

- Вече казах, че туй е сигнал, който никога не се губи. Лампата на фара може да изгори, но енергията, която излъчват тези фигури, никога не изчезва, защото това не е лампа, а енергия, обменена между Земята и Слънцето.

Случайни ли са тези фигури, или преднамерено са нарисувани да изглеждат точно така?

- Самите фигури носят информация, която, ако се под-чложи на компютърна обработка, ще се получи текст.

Точно формата на рисунката ли увеличава енергетизма?

- Самото място, където те са положени, носи и излъчва енергия, а формата им - това е символика, която говори по друг начин. Трети път го казах.

Този текст послание към човечеството ли е, или той послание към тези, които са използвали фара, за да се приземят на Земята?

- Това е послание за живота на Земята. За съхранение то на Земята. За използването на енергията в тези енергийни центрове. Но всеки център има своето точно предназначение и обусловка чрез шифровите знаци, които съдържат информацията за това какво именно се намира и може да се използва в този енергиен обсег.

С каква техника са направени знаците?

- Техниката няма нищо общо с това, което вие днес разбирате под технически умения, и описанието ѝ ще прозвучи твърде наивно, ако правилно използвам думата.

Една от великите тайни на човечеството е Александрийската библиотека. Може ли да приемем, че цялото древно знание е трябвало да бъде унищожено, за да бъде всъщност скрито от очите на невежите? Т. е. можем ли да приемем, че запалването на Александрийската библиотека не е случайно, а е плод на желанието да се укрие езотеричното учение, което е било опасно за развитието на несъвършения още човек?

- Туй последното, което каза, то е най-добрата истина. Т. е. било е необходимо да се скрие езотеричното учение, за да не попадне в могъщи и зли ръце, които, впрягайки своята мисъл, са могли да причинят много разрушения. Вие вече сте се убедили, че случайна случайност няма.

Може ли сега това познание да се възстанови в контакт като нашия?

- Информацията се подава на малки отрязъци, защото не може да бъде обработена от вашите мозъци, за да бъде възприета и осмислена в нейната цялост. Това са неща, които са твърде неясни и безинтересни за общата маса от люде и трябва да мине още време, докато узреете морално и умствено за тях. Постепенно ще ви бъде подавана все нова и нова информация.

Ако приемем, че тези стотици хиляди свитъци, които са се пазели в Александрийската библиотека, са пъзел, който наславя една картина на всеобщото човешко знание, ще бъде ли възстановен този пъзел? Ще бъде ли върнато на човечеството богатството на тази картина?

-Знанието ще се възстанови, но след много време. Т. е. ександрийската библиотека е изгоряла, защото е било установено, че човекът още не е узрял за информацията, която е била дадена и съхранена, и той трябва да израства още дълго време, докато достигне своята духовна и морална зрялост. Вие сами определяте развитието си така: бебе, дете, младеж, зряла възраст и старец. Ще кажа, че мъдростта идва със старостта. Значи трябва още много да работите докато стигнете до мъдростта, която ще ви отвори напълно вратата за голямото тайнство на познанието.

Остатъците на Атлантската култура ще спомогнат ли за това?

- Атлантската култура е само една малка незначителна част от всеобщото познание. Въпросът беше за голямото Тайнство и аз отговорих.

Провокирано ли е унищожението на Александрийската библиотека и имало ли е то връзка с двуполовия човек? Може би там са се съхранявали знания за двуполовия човек, които е трябвало да бъдат унищожени?

- Там е било съхранено цялото знание, за което ти разказах. Но не двуполовият човек (първият тип човек, заселил се на тази планета) е подпалил библиотеката, а тя е била опожарена от тип двуполов като съзнание човек, т. е. от хомосексуалист.

Предполагам, че този ужасяващ антихуманен акт му е бил внушен?

-Да.

Използвана ли е слабостта на неговата психика?

- Не може да се каже слабост на неговата психика, защото той се е смятал за посветен и че свиеше му е наредено да УНИЩОЖИ познанието.

Тази колосална интелектуална загуба спряла ли е развитието на човечеството или обратно - поощрила го е някакъв начин? Поощрила го е отново да търси и намира истини, които са били загубени в Александрийската библиотека?

- Тя го е върнала назад, но същевременно му е дала правото той да осъзнае своя живот, да осъзнае своята мисъл, да осъзнае своята борба, чрез която се ражда мъдростта. Ако няма борба, ако няма стремеж към все по-добро и все по-развито умствено ниво на самия тип мозъчна нагласа, мъдростта няма да бъде постигната. Всеки един човек и в общност новото човечество, що се наричат Земяни, трябва да се одухотворява чрез извисяване и падение, чрез добро и лошо, чрез радост и скръб, чрез живота и убийството. Но винаги да се стремят напред и нагоре към познанието. Всяко едно от тези дела, що сега ги изброих, влияят и обострят вашите сензитиви и пораждат нови идеи как да се реализираш в следващия ден, за да бъдеш по и наш Пожарът на библиотеката е нещо като вид дарение за човека. Защото, ако тази информация беше съхранена, тогава вие щяхте да получите всичко наготово и досега навярно щяхте да сте се самоунищожили. Бързо готовото и лесно знание попада в лошите ръце и впрягайки го в лоша мисъл, може да се направи голяма поразия. Значи човекът тогава не е бил узрял за мъдростта, която е била съхранена в тези писмена.

Затуй те са унищожени. За да научиш това, което символично е предадено в рисунка на Енох - коня и окото.

Можем ли да приемем, че болестите са част от кармичните поуки, които преживява всеки от нас?

- Болестта е болка. Когато ти усещаш болка, тогава съзнанието ти се променя и започваш да гледаш по друг начин на живота. Следователно болката винаги облагородява твоето съзнание. Не бива болестта да се приема като отрицателна кармична даденост. Болката или болестта ти позволяват да се поучиш. Ако ти никога не изпитваш болка и си зает единствено от своя егоистичен проблем, ти никога няма да се замислиш за хората, които страдат около теб. Възможно е думите ми да не ти харесват, но тайничко в себе си, ще се съгласиш с мен.

Съществува ли пряка връзка между кармата на човека и болестите, които го застигат през живота? Предопределени ли са моите болести според кармата ми?

- За кармата ние вече говорихме. Карма от планетарен характер, с която да е предопределена и наказана душата. Има материална кармична обоснованост, която се натрупва чрез своите генетични носители. А това са твоите родители. Ако техният генезис е нарушен, тогава и при теб се получава нарушение. Но ти не трябва да го свързваш с някаква предопределена кармична постройка на душата, което ти обясних и в предишните разговори. Трябва да правиш деление и разлика между едното и другото.

Изобщо възможно ли е душата да боледува?

- Душата идва, за да се обучава. Тялото боледува. Душата получава информация. А всяка информация за нея е едно допълнително обогатяване, което се пресява щом премине през тунела и се появи в Латералното пространство, разбери!

Болестта чисто физиологическо явление ли е, или тя е преди всичко неблагоприятна промяна в биополето на човека? Дали първопричината за болестта е промяната на биополето на човека, или това са физиологически и химически процеси, които се нарушават в организма?

- Тези процеси са взаимно свързани. Не можеш примитивно да ги разграничиш, защото добре знаеш, че материята е вид забавена светлина. Значи тя има своето енергийно трептение, има ритъм. Когато твоят биоритъм или енергия е нарушена, се получава съответното нарушение и в самото трептение, получава се дисбаланс на енергийните полета, които променят структурата на материята и по този начин се поражда болестта, а болестта е и болка, която се усеща единствено чрез мозъчната структура. Мозъкът е цялостният информатор на болковите усещания

Ще задам много прост въпрос, който безкрайно интересува хората. Какво трябва да прави човек, за да бъде здрав?

- Да не мисли единствено и само за себе си. Да мисли за всички около себе си. Да прави добро не на себе си, а на всички около себе си. Човекът е сложно, противоречиво и несвършено същество, той носи в себе си и положителното, и отрицателното ядро. Но когато ти се стремиш да правиш добро, тогава потискаш отрицателната мисъл, която е в теб, и това е достатъчно, за да създаваш една хармония в своето тяло, която да контролира биоритъма. И така по-дълго ще съществуваш.

Можем ли да приемем, че състраданието към всяко живо същество е основно чувство, което трябва да възпитаваме в себе си?

- Не състрадание, а обич и добронамереност. Безценното чувство, че човекът е част от тебе и ти си част от него, че сте едно цяло от общността. Защото състраданието невинаги е изцяло добронамерено чувство. То не носи само положителен характер. В него може да се съдържа и отрицателна нагласа.

Спазвайки вашите напътствия, възможно ли е чрез своето житейско поведение да избегна някоя тежка кармична болест?

- Кармична болест. Аз смятам, че за кармата ти отговорих. Ако зададеш въпроса по друг начин, може би ще получиш отговор.

А миазмът?

- Миазмът не е кармично нарушение, а генетично, което е твърде различно.

Възможно ли е човек да избегне тежка болест, на която е обречен, да приемем генетично, ако той...

- Може със своята силна мисъл да победиш генетична информация, ала това е много трудно за обикновения индивид. Не е грешно всеки да опита. Но тогава трябва да победиш своето "Аз" А поне на този етап на развитие човешкият "Аз" много силен. И той почти винаги надделява, пречи ти да надмогнеш генезиса. Обратното го правят малцина.

Предопределено ли е от какво ще умре човек?

- Това се получава според стечението и влиянието на планетите, които могат да окажат отрицателно или положително въздействие, да приближават енергии тип капсула около определен индивид, което е в състояние да го въведе в много неприятни ситуации. Но те винаги могат да бъдат избегнати. Няма точно правило. Въздействието се променя според собствената ви енергийна структура на плюс и минус в момента, която може да повлияе и да разруши тази планетарна капсула около определен индивид, т. е. да отложи смъртта ти.

Насилствената смърт поддава ли се на тази закономерност?

- Едно и също е дали смъртта ще бъде насилствена или не, дали ще е насилствена, това е едно и също поле.

Извършеното добро удължава ли живота, или това е един плюс, с който душата напуска земния си път?

- Всеки живот носи своята информация. И колкото по-голяма е тази информация, толкова по-полезна е за душата, за нейното развитие. А колкото повече са добрините, те винаги увеличават позитивно обема информация на душата и я изтласкват на по-високо ниво. Но трябва точно да се разбира що значи добро и що значи добра информация, която влиза в информационната структура на душата. Това, че помагаш на даден бедняк, купуваш му хляб, даваш му дрехи или пари, почистваш къщата на инвалида, който е на легло, туй е добрина, но не е информация на високо ниво. И тук ще прибавя това, което чух във вашия разговор за момичето в манастира. То няма да си откупи издигане във високо ниво, защото не получава достатъчно информация. То смята, че служи на Бога, но всъщност го използват и унижават в името на Бога. То не му служи чрез своето учение и познание, чрез даряване на мъдрост и знание, а само чрез поклонение и привеждане до земята. Затова казах, че трябва се прави разграничаване между добрините и техния дълбок смисъл.

Това, което казахте, е страшно интересно, тук напипахме нещо много важно. Струва ми се, че най-много информация носи дуалността, съчетанието между доброто и злото, защото злото също носи важна информация. И тази информация навярно е необходима. Тя също е натрупване на опитности.

- Злото се стреми да подпомогне твоето оцеляване, дава ти възможност да се извисиш и да докажеш, че доброто е по-силно от злото. Когато познаваш единствено доброто, а злото не съществува, тогава как би могъл да различиш и опознаеш доброто? Ти нямаш база за сравнение.

Струва ми се, че най-тънката, най-деликатната и хитра игра на злото е точно в това, че то поддържа Аза. Поддържа илюзията за значимостта на всяка индивидуалност, на всеки един от нас.

- Само когато надживееш своя „Аз“ и погледнеш с други очи на хората около теб, ти и в тях ще откриеш надменния им „Аз“ или злината и ще се помъчиш да ги убедиш в съществуването на тази злина, да ги изведеш от нея, за да се усъвършенстват и те като теб в доброто.

Може ли чрез злото да се победи злото на философския принцип, че две отрицания са едно потвърждение?

-Не!

Насилието винаги поражда насилие. Тогава искам по друг начин да задам въпроса.

- Ако ти искаш да поучиш този, който ти причинява насилие, обърни се от другата страна и го предизвикай отново да те нарани. Тогава той може би ще се замисли и ако ти причини повторно страдание, в него ще заработи мисълта, че навярно е сторил злина. А когато в мозъка се зароди тази мисъл, тя постепенно започва да работи и променя човека. Затова на насилието или удара не отговаряй с удар, само се обърни и кажи: „Удари отново!“

Човешката история е точно обратният пример.

- Припомни си целия ни разговор. Смятам, че казах много.

Наистина Христос е отвръщал на злото и насилието с добро. Извършеното добро прави ли живота по-качествен?

-Да.

Значи извършеното добро няма да удължи нашия живот, но ще го направи по-красив, по-истински и по-качествен? Или по-лесен?

- Що значи лесен?

Без проблемите за преодоляване на злото.

- На този въпрос отговорих. Ако няма зло, тогава няма и добро, защото си лишен от основа за сравнение. Когато в колата не сипеш бензин, няма да се задвижи самият мотор и тя ще остане на място. Тук е същото. Ако отсъства злото, тоест бензинът, няма да заработи доброто, защото ти му отнемаш началната фаза и тласък, с който то да може да се реализира.

Няколко много простички въпроса. Наричат рака чумата на двадесетия век. Ще бъде ли открито в скоро време лекарство срещу рака?

- То е открито.

Знае ли се човекът, който го е открил? Ханеман?

- Да, хомеопатията е панацеята на новото време, но лекарството срещу рака е открито от българин, за когото се говори.

Каква зла сила принуждава някои клетки в организма да се размножават безконтролно? Организмът е една стройна система. В него има хармония, усещане за вътрешен ред.

- Постройката на твоята мисъл, за която вече ти казах, разрушава хармонията в организма. Когато има баланс на енергиите, тогава по-трудно може да се породи болестта. Или когато се разболееш въз основа на този дисбаланс търсиш неговия причинител, за да го уловиш, овладееш и така да изолираш самата болест от тялото си. Това именно е новата медицина - хомеопатията. Медицината за човека или още както е наречена, „нежната медицина“, която помага и отваря душата ти, за да можеш сам да разбереш какво те гнети и кое е това, което ти е създавало телесни дискомфорт. А не чрез слушалки, безмилостно силни лекарства и скалпел ти драстично да се намесваш в тялото и така да го унищожиш. Защото, когато драстично се наруши целостта на структурата, която е направена толкова фино хармонията в организма никога не се възстановява отново, а получава друга форма, която е изродена от първоначалието.

Какво лекува хомеопатичното лекарство? - То лекува някакви загубени или нарушени енергийни връзки в организма, биополето на човека или по-скоро химическите процеси?

- Те са свързани взаимно. Когато е нарушен енергийният баланс на тялото, енергията съответно се отразява най-вече на мозъчната структура. А мозъкът е този, който контролира всеки един орган от тялото и в частност хипофизата, която е най-финото вибрационно поле. Когато човек изпадне в стресово състояние, то оказва влияние именно в този пункт от мозъчната структура, която съответно провокира цялата ендокринна система. От своя страна това създава по-голяма киселинност в целия организъм или както ти каза, протичат химични реакции, защото киселинността е тип химична реакция. Когато се засилва тази киселинност, тя започва да разяжда лигавицата или клетъчната структура на дадена част от материята и така се заражда болестта. Ако ти, връщайки се назад, разбереш кой е причинителят на стреса в хипофизата, който създава информация за по-голяма киселинност на тялото, тогава лесно можеш да овладееш болестта. Но туй е твърде сложна система и методика, която трудно се възприема от вашето съвремие и най-вече от медиците, които са затворени само в своите книги и не ги интересува нищо извън техните знания за форма, структура и енергиен баланс на органа.

Отдавна имам вътрешно предчувствие, че понякога в природата най-слабото е най-силно. Може ли да приемем, че на този принцип е изградено хомеопатичното лекарство? Че най-малкото, слабото, незабележимото може би е най-важното, най-силното, което ни заобикаля. Възможно ли е това да бъде научен принцип?

- Най-малкото, ако се приеме като обем, частица поета информация или тип лекарство. Но иначе то е най-голямото като енергиен носител. Тук трябва да се прави разграничение. Ала може да се каже и така, че най-близкото и най-незабележимото до теб е най-голямото и най-важното, което може да ти донесе лечебния ефект.

Ще бъде ли скоро открито лекарство срещу спина? Има ли връзка между лекарството срещу спина и лекарството срещу рака?

- Откривателят е един и същи човек, защото принципът, върху който е изградил своето лекарство, е общ и е твърде точен. В него се засяга проблемът за синтеза или ядрената структура на

лимфната течност, която е в основата и на двете заболявания.

Ако назовем името на този човек и това най-вероятно е д-р Жабилов, ще бъде ли добре за нашите читатели. Защо да не им го кажем?

-Да.

Благодаря ви, че тази вечер бяхте с нас. Да се надяваме, че ще се видим пак.

- Неговото лечение се основава на верен принцип, не бих го сравнил точно с хомеопатията, но той взема от болната течност, от нея прави серум и отново я имплантира Това е един вид автоваксина. Така той създава антитела които да се борят с болестта. Неговият принцип има нгщ⁰ общо с това, което хомеопатите използват като лечение, но все пак между двата подхода се забелязва определена разлика.

Накрая ви моля да ни обясните понятието „перпету-ум-мобиле“, което споменахте няколко пъти. За нас това е вечният двигател, който се движи, без да се прибавя или отнема енергия. Съществува ли реално той?

- Да. Ще ви дам най-простия и близък до вас пример. Енергията в човешкото тяло се движи фуниевобразно във вид на спирала. Тя се завихря от първата до последната чакра (както вие го наричате) и така се получава обменът на големия към малкия кръг и от малкия към големия кръг, което означава живот и смърт, смърт и живот.

Това ли е вечният двигател, към който толкова настойчиво се стремим?

- Да! Няма един живот, а съществува обща вечност на живот, в която постоянно влизаш и излизаш, за да си починеш. Разбери и друго, няма карма, а общ житейски опит, запомни! Идеята за карма само обременява и утежнява вашето съзнание, защото вие вярвате, че носите тежоба, вина от предишния си живот. Трябва да очистите съзнанието си от тежината на кармата, която толкова безсмислено ви занимава. Всеки е длъжен да изживее, което му се полага по спиралата на своя собствен живот и движение, проектирано в пространството. Не е важно нашето „аз“, а вашето вникване в изказаното от нас, дали правилно сте ни разбрали и желаете да се промените. Ние сме ние, а вие сте били и трябва да бъдете други!

Още веднъж благодаря.

В множеството контакти, които имахме с Учителите от Акаша, преизпълнени с любопитство, със смирение и сигурни в своето невежество, ние непрестанно задавахме въпроса: „Какво е Бог?“ Правехме го с ясното съзнание, че отговорът на този въпрос е безсмислен, тъй като ние, хората, нямаме нито сетива, нито нужните духовни опитности, за да обозрем Целостта, а още по-малко да прозрем и разгадаем смисъла на Неговите безкрайни проявления. Учителите от Акаша ни отговаряха съдържано, очевидно те по-добре от нас осъзнават огромната пропаст между човешките интелектуални възможности и съкровенията безграничност на познанието на Бога. Най-сетне в един от последните разговори те настояха да препрочетем внимателно книгата и да споделим с читателя собственото си досещане на това толкова вълнуващо и изплъзващо се познание. Ние разбираме, че Бог е отговорът не на един, а на всички въпроси, но поощрени от нашите събеседници и от наученото от тях, ние се осмелихме да предложим личното си откровение.

Бог е еманация, единение на вселенската информация, енергия и светлина. Той съдържа в себе си всичко, дори и нищото. Бог е навсякъде във Вселената и тя е в Него. Той е безкраен и неделим. Бог е непрекъснат, цялостен и в Своята съвършена пустинност е непознаваем. Той е движение дори когато нещата са в покой. Бог е непрестанното пораждане, преливане и обогатяване на проявеното и непроявеното. Той е първо Мъдрост и после Сътворение. Бог е вечният живот. Бог не наказва. Бог учи. И все пак, ако можеш да Го назовеш, това не е Той!

„ОТКРОВЕНИЕ“? -

ДА, НО ПРЕДИ ВСИЧКО ТО БЕ ИСТИНА, ТО СЕ СЛУЧИ ПРЕД ОЧИТЕ МИ...

Илия Логинов споделя пред сп. „Съвременник“

Всичко започна в началото на месец юни 1990 година Бяхме пили кафе с колеги в градината пред Народния театър, току-що се бях прибрал в кабинета си, когато телефонът иззвъня. Търсеше ме Ели (моята съпруга), гласът ѝ беше особено напрегнат, каза ми, че ме е „видяла“ в кафенето, описа ми колегите и колежките, с които си бяхме позволили кратка почивка, подробностите бяха удивително точни. Стана ми интересно и ме набра яд. Реших да проверя доколко е възможно да ме

„вижда" от разстояние и я помолих да опише кабинета ми (пропуснах да поясня, че служа в Министерството на отбраната и никога не съм си позволявал да разказвам у дома за моята работна стая). И тя започна - бюрата, столовете, касите, стелажите, радиото, телевизора, назоваваше техния брой и точното им разположение. Ехидно чаках да сгреша и да се изсмея, но когато тя спомена, че седа с крака, качени върху бюрото, аз инстинктивно се изправих. Ели наистина ме „виждаше", почувствах се объркан и уплашен.

От няколко дни тя споделяше, че с нея става нещо непонятно, че ако вземе молив или химикалка, те „оживяват" в ръцете ѝ, задвижват се, без тя да знае какво ще изпише в следващия миг. Не обръщах особено внимание, отдавах го на умората и скуката, от две години Ели беше в отпуск по майчинство, беше се изнервила в постоянното присъствие на палавите ни синове. Когато обаче тя разпозна в детайли моя кабинет и се уверих, че е способна да ме наблюдава от разстояние да следи действията ми, изпитах страх за себе си и за нея, повярвах, че с „тези неща" шега не бива.

Постепенно ние свикнахме с необяснимото, но реално „нещо", което нахлу така внезапно в живота ни, и дори се забавлявахме с „него". У нас започнаха да идват познати и непознати и да питат, да питат за всичко, за своите човешки проблеми и нещастия, за бъдещето си и за миналото си. Някои от нашите приятели направо се изплашиха, други не скриваха своето любопитство, трети се съмняваха, четвърти приеха нещата на сериозно и вярваха в нейните предсказания и съвети. Ели бе превърната в Касандра пророчица. Това постоянно внимание, несекваща върволица от хора в дома ни, ме притесни. Реших, че трябва да се обърна към хора, които да обяснят и „узаконят" необикновените способности на Ели.

Беше през ноември 1990 година, когато се срещнахме с председателя на асоциация „Феномени" г-н Стамен Стаменов. Разказах му какво се случи в нашето семейство. Той ме изслуша внимателно и обеща да се обади на следващия ден, но не го направи. Едва на третия ден, когато вече не го очаквах, той ми позвъни, помоли ме да сляза на пропуски, бил с някакви хора. Запозна ме с малко момиченце, с Даниела, която се бе „сприятелила" с много популярния тогава полтъргайст „Кики", и с нейните високомерни в началото родители. Приех уговорката им, че ще ни гостуват за не повече от петнайсет минути. У дома заварихме наша позната - журналистка от Българска телевизия - Ата Сърайдарова. Тя и Ели пиеха кафе. Аз представих гостите. Разговорът беше необикновено интересен, водеше се между „химикалката" на Ели и Кики, който отговаряше с особено припукване, наподобяващо електронен звук. Диалогът между „тях" бе не само разумен, но ме преизпълни с любопитство. Трябваше да изляза от дома и да купя салам (по това време хранителните продукти бяха дефицит, а нашият съсед ме бе предупредил, че в близкия магазин са пуснали колбаси). Забавих се повече от час, но когато се върнах, всички ме посрещнаха със светнали очи и повишено настроение. Родителите на Даниела вече не бързаха да си тръгват, високомерието им се беше стопило и на негово място забелязах силна почуда. На сбогуване Стамен Стаменов ми каза, че след няколко дни очаква в София един от своите многообещаващи сътрудници - сериозен екстрасенс, и че настоява този човек също да се запознае с Ели.

След два дни ми се обади г-н Димитър Сираков и поясни, че той е сподвижникът на Стаменов и че с удоволствие ще се срещне със съпругата ми. Изглежда, Стаменов му бе говорил с възхищение за Ели, защото Сираков не спираше да ме подпитва как и кога е започнало всичко, какво изпитва Ели, докато контактува с „нещото", как се казва това „нещо" - въпросите му заваляха и така неусетно стигнахме у дома. Срещата с него също мина безкрайно интересно. На сбогуване той изрази възторга си и сподели, че по-добър контактър от Ели не е срещал.

След седмица, когато, зает с ежедневието си, бях забравил за последната среща, телефонът ми иззвъня и непознат глас попита: „Вие ли сте съпругът на Елисавета Логинова?" „Да" - отвърнах раздразнен, докато се чудех кой от министерството има право да ми зададе този непривичен въпрос. Мъжът се представи - беше началникът на научния отдел към оперативното управление. Нареди ми веднага да отида в кабинета му. Почувствах се неловко, притесних се.

В кабинета му заварих трима офицери и един цивилен. Едва при ръкуването си с тях аз разпознах в цивилния мъж Димитър Сираков. В кратък разговор те изразиха желанието на началника на Генералния щаб да се срещне веднага с Ели, той предлагаше да изпрати личната си кола, за да я доведат. Всичко стана бързо и нереално, като насън. Знаех, че съм военен и че трябва да изпълня „молбата" на най-големия си началник, същевременно се боях, че това може да навреди на службата или на семейството ми. Звъннах на Ели. Усетих уплаха в нейния глас. Предложих ѝ тя

сама да направи своя избор, казах ѝ, че ще го приема дори и с риск да ме уволнят. Все още не подозирах как от този ден насетне животът ни ще се промени, какви невероятни възторзи, съмнения и направо фантастични неща ще изживеем. И досега си задавам парещия въпрос: защо аз?; защо тя?; кои сме ние? А ние сме обикновени хора със своите човешки прекеждия, грижи и надежди. Така започна одисеята „Царичина“..-

Началникът на Генералния щаб генерал-полковник Раднъо Минчев назначи екип от офицери, които да проучат съвместно с още трима екстрасенси - Димитър Сираков, Дора Петрова и Марина Наплатанова - местността, където те очакваха, че се намира безценното материално доказателство за първия човек, живял на земята, който по-късно помежду си нарекохме Ной. Уговорката между началника на ГЩ и моята съпруга Ели бе тя да не участва пряко в издирването, защото нямаше кой да гледа малкия ни син. Договориха се един-два пъти седмично тя да се консултира с „нещото“ (имах предвид „гласовете“, с които вече бе осъществила контакт) и така да се сверяват резултатите, получени от екипа. По думите на проф. полковник Наплатанов, само дъщеря му Марина и Ели били одарени с реалните способности да получават информация направо от „небитието“, останалите двама екстрасенси притежавали сензорни способности, но нямали качествата на контактъори. Тази огромна отговорност, която така изведнъж се стовари върху нас, ни угнети, защото не бяхме сигурни, че моята съпруга ще се справи. Още на третия ден обаче високомерният и амбициозен професор Наплатанов и дъщеря му Марина се отказаха от задълженията си, понеже бе отнето правото на полковника да бъде ръководител на екипа, и на негово място бе назначен генерал Динев, началникът на Химически войски.

И така на 6.XII.1990 година започна проучването на местността, където се очакваше да намерим скелета на „първия“ човек, на Ной. По заслуга на Марина Наплатанова екипът вече се бе спрял на Царичина, бе „открил“ мястото и бе започнал изкопните работи. Вечерта на 7.XII.1990 година ни навести Димитър Сираков за консултация с Ели. За мое голямо учудване тя направи професионална топографска скица и уточни мястото, според нея изкопните работи не се извършваха там, където трябва. По-късно научих от г-н Сираков, че екипът наистина стигнал до задънена улица и у него се появили сериозни съмнения за погрешността на избраното място.

Успокоението, че Ели „дистанционно“ ще направлява работата по изкопа, трая само седем дни. Точно на рождения ѝ ден - 13 декември, началникът на ГЩ помоли да посетим заедно Царичина за два часа. Екипът непрекъснато се сблъсквал със странни „неща“, хората се усещали неуверени и разколебани. По пътя говорихме с Ели дали тя е достатъчно сигурна в себе си и дали реално осъзнава отговорността, с която се е нагърбила. Когато стигнахме до табелата „Добре дошли в с. Царичина“, зърнахме военните коли на площада и багера на мястото, което по-късно иронично нарекоха „Дупката“, усетих как съпругата ми се озари, нещо в нея трепна и сякаш я промени. Посрещна ни целият екип, с който се бяхме срещали в кабинета на генерал Минчев. Моята плаха съпруга бе обградена от висши офицери и екстрасенси с доказани качества, а всички те очакваха тя да влезе в контакт с „неизвестното“ и „непознатото“, да потвърди или отрече постигнатото. Когато получиха положителен отговор, че усилията им не отиват напразно, настроението на хората се повиши неимоверно. Разказаха ни как стрелата на чисто новия багер се движела само в едната посока (в другата посока тя буквално блокирала), как багеристът (той нямаше понятие какво копае), изпитвал странното и мъчително усещане, че ръцете му изпълняват чужди команди против неговата воля, а когато в изкопа се появил земен слой, приличен на сводест градеж, неговата безпричинно спряла и нищо не било в състояние да заработи отново.

Така в продължение на две седмици всеки божи ден с Ели отскачахме за по три-четири часа в Царичина. До Нова година (1991) бяхме принудени вече да оставаме по на обекта. В края на април или началото на май ръководителят генерал Динев предложи, а екипът гласува и прие по икономически причини ние с Ели да се „заселим“ изцяло в Царичина. Длъжен съм да спомена, че се извършваше непосилен миньорски труд, и то от хора военни, свикнали да работят зад бюра и катедри. Ентузиазмът от сблъсък с необикновеното, контактът с неизвестното, мисълта за участие в нещо грандиозно и непознато, откривателското чувство - всичко това, а може би и нещо друго вливаше у нас сили и ние не изпитвахме умора. Изнервяше ни, нахъсваше ни и ни потискаше единствено постоянното очакване на крайния резултат. Но за одисеята в Царичина, за това незавършило пътуване в дълбините на времето може да се напише цяла книга...

През тези две трудни години Ели се промени и, мисля си за добро. Тя премина през една

жестока школа, която всеки ден я обогатяваше, каляваше характера ѝ, развиваше необикновените ѝ умения на човек, който е в състояние да се свързва с „други светове“. Тайно се бях зарекъл, че ако забележа нещо „ненормално“ у нея, някакво психическо отклонение, наченки на депресия, каквото и да ми струва - ще опитам да я спра, ще ѝ забраня да се занимава с тези неща. Преди всичко за мен тя беше моята съпруга, майка на децата ни. От плахо и неуверено момиче, израснало в големия град, свикнало на всички удобства, в Царичина тя се оказа в условията на водач в непознатото и необяснимото, понасяше стоически лишенията от сън, хранеше се с войнишка чорба, бе заобиколена само от мъже, калени и твърди, трябваше да се примири с ненормалните хигиенни условия, тя буквално нямаше къде да се измие, и най-страшното, бе принудена да живее далеч от децата си. Освен всичко тя преживяваше сложни вътрешни съмнения, трудната психологическа борба със себе си дали предава правилно информацията, която преминаваше през нея без „личната“ ѝ намеса. Отговорността бе смазваща, а крайният резултат се губеше нейде пред нас във времето...

Когато започнахме работа на Царичина, екипът се състоеше от тринадесет души и генерал Минчев, а когато завършихме, бяхме седем човека: генерал Динев, полковник Кънев, подполковник Юруков, майор Балев, Ели и аз, плюс новият член на екипа капитан Янков. Поради едни или други причини останалите отпаднаха. Всички тези хора, претоварени с груб, физически труд, се промениха, израснаха духовно. Това бяха години на тежка икономическа криза, която засягаше нашите семейства и цяла България. Ние работехме почти безвъзмездно и всеотдайно за едно откритие, за което бяхме уверени, че ще промени коренно светогледа на хората. Вярвахме (вярвам го и сега), че ще открием скелета на първия човек, населявал Земята, на онова високо разумно и двуполово същество, от което е зачената нашата цивилизация. Материалните затруднения, битовият недоимък, който спъваше усилията ни, за нас нямаша значение.

Странните, необичайните явления, които постепенно съпътстваха прокопаването на обекта, са факт, но аз нямам обяснение за тях по простата причина, че нямам база за сравнение. В близост до нас кацна „истинско“ НЛО, посетиха ни извънземни, които взеха проба от „дупката“. Начинът, по който Ели „обработваше“ твърдите землисти пластове (преди нейната намеса те разтопяваха шилото на къртача, а след това същото шило „влизаше“ в същите скални образувания като в масло); „енергийният стопер“ в средата на тунела, който не позволяваше на външни хора да преминат, невероятната способност на Ели да определи къде да перфорираме изпречилите ни се скали и колко грама взривно вещество да вложим; съпътстващите НЛО явления на обекта... всичко това бе до болка реално и ние го преживяхме.

През януари 1991 година Ели получи информация да запомним 19.ІІІ като доказателство, че „те“ съществуват и ни напътстват в нашата работа. Никак не успяхме да разтълкуваме смисъла на тези две числа. Но точно на 19. ІІІ.1991 когато в обекта за първи път трябваше да влезе капитан Янков (до този момент той не бе допускан вътре), майор Балев трябваше да го изнесе на ръце. С удивление разбрахме че на прехода между тунелите „Х“ и „V“ капитанът на три пъти се бе опитвал да мине след майор Балев и три пъти буквално се бе сблъсквал с невидима преграда, с абсолютно прозрачна, но плътна стена. Той се бе удрял в нея и падал. Янков беше не на шега изплашен и преживя нервен шок. Попитах го какво точно е усетил, какво е видял. Ужасен, той ми обясни, че се е удрял в нещо твърдо и непреодолимо и това празно „нещо“ безпричинно го е отхвърляло назад. Когато третия път отново се строполил на земята и затворил очи, в гледците му проблеснало енергийно топче и то подскачало като пинг-понг. Предложих му да доведе Ели, но той категорично ме спря: „Не, не, за нищо на света! Не искам да я виждам. Страх ме е.“ В действителност този офицер не знаеше какво точно правим в Царичина, кой ни ръководи и какво търсим, работата му бе пиротехническа. Екипът се събра и генерал Динев поиска обяснение от „нещото“ чрез Ели. Отговориха ни, че преди два месеца ние сме били предупредени за датата 19.3 (тези необяснени от нас числа се оказаха просто датата, на която ни бе обещано да получим недвусмислено доказателство за „тяхното“ съществуване). Разясниха ни още, че това е „енергиен стопер“ за хора, които по някаква причина не трябва да попадат в обекта, и този стопер ще действа не само на едно място. По-късно, когато в тунела трябваше да слязат офицери и войници (те помагаха да се изнесе изкопаната пръст), ние, членовете на екипа, заставахме на тези определени места, за да отблокираме „стоперите“. „Нещото“ безпогрешно познаваше нашите биологични или енергийни характеристики.

Струва ми се, че беше 9 юни. Беше красива и мека привечер, слънцето бе пред зник, по небето нямаше облаче, около нас бе тихо и спокойно. Седяхме и вечеряхме в един от военните

фургони-канцеларии, когато долових неспокойствието на Ели. Попитах я какво ѝ е, но тя не можеше да обясни, чувствала как крайниците ѝ омекват, измъчвали я внезапни болки в тила, обляла я силна топлина, самата тя се усещала като огнено кълбо. Някой до мен се обади: „Какво става с тези кучета? Те лаят като побъркани.“ Подадох дневника и химикалката на Ели, предположих, че „те“ искат контакт с нас. Навън лаят на кучетата стана зловещ и нетърпим. Ели взе химикалката и ръката ѝ бързо се задвижи по листа. Изписа се информация за кацането на космически кораб на 20 километра от нас в източна посока и за това, че ще влезем в контакт с него. В този миг сериозният генерал Динев отвори вратата на фургона, влезе при нас и всички видяхме усмивката на лицето му. „Каца кораб“ - каза възторжено той, но ние вече го знаехме. Генералът ни помоли да не всяваме паника сред войската, която отговаряше за охраната на обекта. Излязохме, но корабът вече се беше приземил. По думите на генерала НЛО-то било обгърнато в облак като от дим и от него излизали светлини, подобни на светлините на синя полицейска лампа. Зърнахме силните струи някак мистична светлина зад хълма на изток и се върнахме във фургона. Докато наблюдавахме НЛО-то, Ели бе успяла да „види и разгледа“ пришълците. Приличали на нас, но плътно по тялото си носели „особени“ костюми, на гърдите си имали изобразено слънце. За да добием представа за тях, тя ги скицира върху листа. Шестте кучета на обекта не спираха неистово да лаят, лаеха и всички кучета в селото. Предводителят на космическия кораб поиска да им осигурим безпрепятствен достъп до обекта, „каза“ на Ели, че могат да проникнат в тунела и сами, но молят за разрешение като доказателство, че изпълняваме съвместна задача, че мисията ни е обща. Пожелаха от нас да не оставяме свидетели, да приберем всичките си хора по фургоните, за да се избегне визуалният контакт, който е опасен за нас и може да ни травмира, да ни доведе до психическо разстройство. Под формата на учение (все пак трябваше да измислим нещо) „скрихме“ войниците. Макар и преизпълнени с любопитство, превъзбудени, ние също влязохме във фургоните. Съобщихме, че сме готови. Когато ръката на Ели изписа на листа: „Ние сме при вас“, кучетата отвън изведнъж млъкнаха като по команда. Настъпи гробна тишина. „Те“ останаха в обекта около час. После ни съобщиха, че на следващия ден ще намерим доказателства за престоя им в тунела (сутринта наистина установихме, че някой е вземал проби от زمینните пластове) и че след десет минути можем безопасно да излезем. Навън всички кучета се бяха събрали и сгушили под нашия фургон, а реакциите им бяха показателни. Щом ни зърнаха, те тръгнаха към нас, люлееха се и падаха, сякаш бяха пияни, усетихме страх, животински страх в очите им. Отидохме да погледнем кораба, чиито светлини сега бяха още по-ярки и някак тържествени. Вече беше нощ. Постояхме в съзерцание на това приказно сияние, после споделяхме дълго, настроението ни бе приповдигнато.

В Царичина често използвахме професионалните умения на инженери, сапъори и пиротехници. Понякога в тунела попадахме на скали, които трябваше да се взривяват. Учените мъже оглеждаха скалното образувание, препоръчваха ни къде да поставим перфорациите (шест или повече на брой), на каква дълбочина да ги пробием и колко взрив да вложим в тях (например два-три килограма). Гърмяхме. Скалата пред нас страховито се разтрисаше, но не се разрушаваше. Постоянната несигурност в резултата на това, общо взето, опасно начинание ни изнервяше. Без никога да се е занимавала с пиротехника (това е сложна и отговорна наука), Ели влизахе при нас в тунела, „обработваше“ енергийно скалата, сетне получаваше указания от „тях“ точно къде да се перфорират две малки дупчици и в тях да се вложат два грама (!!!) взрив. Без дори да потрепери, скалата рухваше и „сваляше“ заедно със себе си целия земен пласт.

Или друг факт - един път седмично хората от екипа се прибираха по домовете си и тогава на обекта оставаха двама дежурни. По време на такова дежурство привечер, както си седях на масата под дъба, изведнъж чух шум като от удар. Вдигнах поглед. Макар че бе тихо и безветрено, видях как осемте жици, излизащи от трафопоста до обекта, се клатеха сякаш в тях се е блъснал обемист материален предмет. От жиците се разпръскваха стружки както при заваряването на метал. Зрелището бе напълно неправдоподобно и необяснимо...

Още много чудеса могат да се разкажат за Царичина, но за това е нужно време. През 1991 г. у Димитър Сираков се появиха съмнения относно верността на информацията, която Ели препредаваше на екипа. Според мен това бе донякъде професионална ревност, защото той не можеше да ѝ помогне с нищо, а тя много разчиташе на него като световноизвестен и доказал себе си екстрасенс. Той само повтаряше след нея: „Така е, както казва Ели и тези, които предават чрез нея.“ Цялата отговорност падаше върху една жена, изпълнена със своите стракове и терзания. По това

време работехме под земята на дълбочина 90 метра денивелация и 170 метра дължина на тунела, а в тунела не бе използвана и нямаше нито една подпора. Една сутрин Митко сподели пред целия екип, че насън е разговарял с баба Ванга и тя му е казала: „Тунелът ще се срути и хората ще загинат.” Това беше сериозна психоатака към всички нас, генерал Динев остро се скара на Митко, че си измисля небивалици, но лицата на момчетата помръкнаха, освен с физическата умора сега трябваше да се борим и със страха. Ели го прие болезнено, настръхна. Самата тя пожела да се срещнем с баба Ванга и така да проверим истинността на информацията, която тя получаваше като единствен източник. Навръх Петровден ние наистина се срещнахме с Пророчицата, целият разговор е записан на магнетофон.

Първоначално за Рупите заминаха генерал Динев, полковник Кънев, Ели и Димитър Сираков. Баба Ванга била много сърдита на Митко и му се накарала за това, че цяла нощ я нощ я е безпокоил. Тя не била предричала нищо катастрофално. Поискала след седмица да ѝ занесем пръст от тунела докдето сме стигнали, и тогава щяла да ни каже повече за мистерията в Царичина и за самите нас. Второто посещение при великата ни Пророчица ще предам лично, защото присъствах и аз. В Рупите бе пълно с народ, но около къщата на баба Ванга нямаше никой и това ни удиви. Разбрахме, че тя е в особен транс, при който силите ѝ бързо се изчерпват, и че днес няма да приема никого. Все пак решихме да опитаме и пред къщичката ѝ се срещнахме с нейния племенник. Той беше известен за нашето посещение, покани ни да седнем и отиде да я попита дали ще е в състояние да ни изслуша. Племенникът ѝ бързо се върна, спомена, че тя ни е очаквала, и въпреки неразположението си е наредила при нея да влезе Любчо (генерал Динев). След минута племенникът ѝ повика Ели. Баба Ванга научила, че тя носи и свои рисунки (Ели вече рисуваше), а на някои от тях Пророчицата разпознала себе си. Много се учудила. Двамата се бавиха при нея около четиридесет минути. Когато излязоха, погледът на Ели бе озарен от радост и доволство. Всеизвестно е, че Пророчицата недолюбваше екстрасенсите, но с Ели била ласкава и внимателна. Разпитала я за рисунките, в които Ели несъзнателно е запечатала нейния лик и откъде са ѝ „продиктувани”. Попитала на колко години е съпругата ми и вметнала да не бърза - имала още шест години пред себе си (какво означава това, ние и днес не знаем). Крайно интересно се развил и разговорът им за Царичина. Генерал Динев ѝ подал торбичката с пръст от 99-ия метър (по наше изчисление тогава бяхме стигнали тази дълбочина) и тя възкликнала: „Вие сте на сто метра. Защо ви е, люде, тази маймуна - ни маж, ни жена...” Описала местността в Царичина с невероятни подробности и както я вижда - тунела и завоите в него, вътрешния му градеж. Заявила твърдо, че никой от нас няма да загине, но трябва да внимаваме, че вижда в „дупката” сакралния скелет, че ще стигнем до него, но ни чака още много упорита работа.

По-късно, като слушах магнетофонния запис от тази съдбовна среща, долових облекчението и вътрешното озарение на Ели. Дълго време отговорността за достоверната информация, тежестта за безопасността на хората лежеше единствено върху нейните крехки плещи. Авторитетът на баба Ванга, нейната човешка добронамереност и съчувствие зачеркнаха окончателно съмненията и тайния, гризещ ни страх, който ни измъчваше.

На „Царичина” Ели остави две трудни, изпълнени с тревоги, с отшелничество и с обременителна отговорност години, но именно там тя доосъзна и усъвършенства своите необикновени качества. Дотогава контактът ѝ с „нещото”, с неизвестното беше само писмен, но там тя се научи и да „говори” с него. В началото тя „вещаеше” със студен, метален глас. Впоследствие гласът се „стопли”, заприлича на нейния и вече трудно можех да разгранича кога говори тя и кога препредава „чуждите” мисли и внушения. В един период от време тя общуваше с нас в рими. Дори на децата у дома се караше в рима. Навярно това бе необходимо, за да се пречупи езикът ѝ и да свикне с особения словоред на препредаваната информация. Защото това, което произнасяше със собствените си устни от „отвъдното”, беше със странна подредба на думите и звучеше на прабългарски. Тя започна да записва стихове и музика, да рисува. Направи самостоятелна изложба, която бе приета с необикновен интерес, защото рисунките ѝ са теософски и изразяват определена философия. Често те са придружени с вложени в тях писмени послания, в които е кодирана информация за нашето битие.

„Йероглифите” се оказаха шифровано писмо, част от което се опитахме и успяхме да разчетем след „Царичина” с екип от хора, различни по професия и възможности, но заредени с непреклонното желание да открият истината. Ели придоби и умението да сканира човешкото тяло,

което все още не може да прави нито една машина, измислена от науката. Тя рисува човека, скелетната му структура, органовата подредба и след това уголемява всеки отделно взет орган, който проявява анормално енергийно трептене и ЕКГ. Така уточнява причините за заболяването, следствията от тях и назначава лечение (най-често с помощта на народната медицина) - с билки, със сокове, с биоенергия и гимнастика.

Когато под давлением на някои псевдоучени запечатвахме обекта в Царичина (30.XI.1992 г.), очите на всички от екипа бяха пълни със сълзи. Знаехме, че това е временно, но болеше. Писанията, словесната помия, която се изсипа върху нас и най-вече върху Ели, ни научиха, че ако работиш честно и всеотдайно, с много лишения и вътрешни терзания за една кауза, за истина, обикновено срещаш презрение и неразбиране.

Но истината трябва да се докаже и борбата ни за нея продължава и сега. Бе сформирана фондация с идеална цел „Дуло“. Занимаваме се с изследователска дейност и с разшифроването на текстовете, „продиктувани“ на Ели в Царичина. Техният превод ще хвърли светлина върху произхода на човечеството, върху неговото минало, настояще и бъдеще. За това как се срещнахме, работихме и продължаваме упорито да се трудим над тези текстове, ще разкаже Мария Ножарова.

Искам да завърша с дълбокото си убеждение, че ние не сме произлезли от маймуната и не сме сами във Вселената.

БИ ЛИ МОГЛО ДА СЕ НАРЕЧЕ „ОТКРОВЕНИЕ“?

Мария Ножарова споделя пред сп. „Съвременник“

Когато баща ми навърши 93 години, възкликна: „Не усетих кога се изнизаха толкова бързо и как доживях внуците ми да посрещат внуци!“ А животът му беше непосилно отруден и свидетелствата за делата му потънаха сред архивите в Политехническият музей.

Запазих името му и след брака си, но дните на моите 68 години се изнизват тежко, бавно, напрегнато и докато ги изгледам, миг след миг стъклата на очилата ми се подмениха с девет диоптъра. От художествената ми професия остават скромни следи, реализирани в траен материал, още тук-там публикувани познания и мисли, а неуловимото, което и времето не може да отчете, е умението ми да роня късчета душевност и да ги поднасям, понякога и безразборно, на всеки, който ме погледне със сълзи в очи.

В хладните дни на 1992 година ме запознаха със сродна душа - Елисавета Логинова - младо, крехко същество на 33 години, родила две мъжки рожби, прекарала две години в завоите на „Царичината дупка“ с надежда да се домогне до търсеното „неизвестно“. В момента на запознанството тя беше унила, с мисълта на незавършеното дело, защото бе запечатан и заличен входът на „Царичината дупка“. До нея прихлупена лежеше папка с изрезки от вестници, набрали десетина сантиметра височина, грижливо събрани и прошнуровани от съпругът ѝ - Илия Логинов - участник в прокопаването на тунела. В писанията на тази папка се гърчат хули, подигравки, рой нецензурни думи в гаменски стил и недостоверни твърдения на дипломирани журналисти и учени. В друга папка бяха събрани ксероксни копия на листове от тетрадки - изписани от горе до долу с йероглифни знаци, наподобяващи поне на седем-осем вида непознати писмености. Това не може да се опише с думи. Би трябвало да се види. През царичинския период Ели бе изписвала ежедневно тези странни редове, придружени с рисунки, чертежи, нещо като формули. Тя бе изписала около 800 подобни страници, засекретени по-късно във военното ведомство. За разчитането им е била потърсена помощта на специалисти по езикознание. С тази цел се е пътувало и до Израел. Заклученията на някои именити израелски езиковеди и специалисти са били необнадеждаващи, изписаните от Елисавета Логинова „знаци“ само напомнят писмености, без да са такива. Изключение правят някои йероглифни елементи, които наподобяват символи, изписани върху китайски жречески кости. Върху това предизвикателство би могло да се работи, ако се осигури подходящо финансиране.

Ели Логинова ми предостави единични копия от своите различни писмености.

В дъждовната мразовита нощ, когато слязох от последния трамвай и заставах мокра пред входната врата на дома си, аз вече бях усетила обричането си, че ще тръгна по дирята на загадъчното перо и че рано или късно то ще заговори... Аз съм професионален художник. Бях удивена от многообразието и графичната изтънченост на тези символи, нещо ме задуши, със

сърцето си усетих, че не може да става въпрос за шарлатания или неумели екстрасенски приумици.

От този ден, когато говоря от името на своето „Аз“, то става събирателно на част от мене като професия и интелект и след това се съчетава с духовната подкрепа на приятели или книги, случайни срещи и запознанства, които ми съдействаха да се добера до търсения материал. Всяка нова находка я споделях с Ели и заедно търсихме истинността на отговора.

Добри приятели ми осигуриха тихо, спокойно кътче в музикалния отдел на Народната библиотека „Св. св. Кирил и Методий“. Подбрах десетки книги с писмености и руни от различни епохи. Четири месеца се вирах да открия някакво подобие на „уловеното“, но в много от тях се намираха едва по три-четири знака, които съвпадаха със записаното от нея. Все по-често погледът ми се вираше в редовете на една 126-а страница, докато накрая тъкмо над нея „прогледнах“. Там на ред 4, знак 15 съзрях, че един от буквените знаци е съчетан от три по-прости елемента „г“, „П“ и „1“. Перото отчетливо е прекъсвало при изписването на всеки отделен елемент. Не разбрах в момента какво беше това - съзерцание, просветление или хрумване както при „Колумбовото яйце“. С други думи, озари ме прозрението, че знаците са съставени от отделни елементи. Вече не беше проблем всеки знак да се разбие на съставните си части. Движението на перото ме насочваше безпогрешно. В същото време древните писмености, в които се вглеждах, изобилстваха от графични елементи, които съвпадаха с разчленения знак.

Нова изненада за мен бе, че много от писмените символи от цял свят имат еднакъв графичен израз и фонетично звучене - нещо като едно „есперанто“ от древността.

От десетки образци ксероксиран материал избрах 25 писмености, впоследствие допълних още 9. Аз не разполагам с богатството на езиковедските познания, а само с културния екзистенц минимум от изучаването на няколко езика и познанията ми като художник, преподаващ много години история на изкуството със задълбочен интерес към древността. Фактът беше налице - това не са драсканици, а писмени символи, но кой ще ги разчете? Египтолози, познавачи на клинописно писмо, руни, санскрит, китайски и японски йероглифи? И кой ще плаща за труда и квалификацията им, като познаваме възможностите на нашата измъчена България?

Често звучат в ушите ми думите на погиналия ми съпруг, режисьора Иван Попов (от петнадесет години го няма): „На всяко нещо трябва да се отдели толкова време, колкото ще бъде необходимо то да се реализира.“

И времето започна да тече...

Мъчителното е, че в живота ми текат много успоредни потоци от време. А календарното време неуморимо отброява своите двадесет и четири часа.

В тези двадесет и четири часа се вредиха и трудните мигове за разчитане на писмената - разчленявах сборните знаци поединично и търсех техни графични подобия и фонетично звучене в избраните 34 писмености. Така се подготви основата за съставяне на речник, който трябваше да докаже, че знаците на Ели са загадъчна, но и реална писменост. Всяка отделна древна писменост обозначах с пореден номер от 1 до 34.

Примерно елемента „Вертикална черта“ (I), извлечен от знаците на Ели Логинова, проследявах в аналогичните прототипи от вече подбраните писмености и нанасях фонетичното му звучене във всяка от тях. Така за всеки отделен елемент се намираха по няколко фонемни, а записаното от Ели се „озвучи“. След мъчително „сричане“ и съпоставяне на графичния знак с принадлежащите му фонемни текстовете, продиктувани на Ели, започнаха да придобиват смислен израз. Не по-малко трудно бе да се поставят препинателни-те знаци, тъй като те дооформяха съдържанието.

Още отначало в търсенето не бях сама. Около мене винаги има млади хора, бивши и настоящи ученици. Те поеха дежурство да ми помагат, без да разгласят това, в продължение на няколко години. Една Вера, Надежда, Галина... Най-полезна за мен бе дъщеря ми Марина. Нейната намеса се превърна в постоянно съдействие и до ден днешен. Задълбочена, проникновена и предана на делото. Обособи се втора група, която по картотекирането на графичните знаци - Ели, съпругът ѝ - Илия, Петя Динева, Стойко Стоев и моята дъщеря Марина.

Постепенно разбрахме, че информацията, записана с непознати знаци, отговорите от директните контакти, посланията или известията, рисунките или нотите, се черпят от така наречените „Акашеви записи“.

Дали няма да обидя читателя, ако поясня. Самата аз бях чувала смътно за Акаша, но през

1976 или 1977 г. до мен стигна изрезка на известие от БТА. Там бе оповестено едно интервю с прочут италиански професор по полифония. Той бил изобретил апаратура, която възстановила от етера текстовете на забравена антична драма, играна през I век от н. е. на римски форум. Текстът бил изтеглен от информационния възел на Акаша. В интервюто професорът бе заявил, че ще унищожи апаратурата, тъй като ако тя се съхрани, ще изчезне тайната между хора и народи и светът ще се сгромоляса и унищожи - поне дотогава, докато злото превишава доброто. В „Енциклопедичния речник на източната мъдрост“ пише за Акаша: „Акаша“ (Акашпа) е санскритска дума. Определя се като: „Всепроникващото, пространството - етерът, най-финият от петте елемента, субстанция, за която се предполага, че изпълва и пронизва цялата Вселена и е особен носител на живота и звука.“

Постепенно в многобройните ни контакти именно с Акаша се потвърди, че писанията ще бъдат текстове, но сами трябва да търсим пътя, колкото и да е трудно това. Оскъдно ни загатнаха, че първите опити са попаднали на правилна следа.

Едни от изписаните листове откриваха знаци, подредени вертикално по подобие на китайски и японски йероглифи. Посветих много часове да превода от немски речник около 1400 йероглифа, които на китайски и японски език имат едно и също значение. Откриваха се готови йероглифи - думи - „тайна, чудо, произход, начало, писменост, следвам другия, жена, мъж, цар, слънце, противоположно, стоиш редом с някого, слагам на гръб“ и т. н. Тези думи не противоречаха на прилежащите към текста на Ели рисунки.

На други страници цели пасажии съвпадаха със знаци от рисуваното китайско писмо от XVII век - на даоизма: писмото на дъжда, на тревата, на енергиите, които пронизват планинските склонове. Находката беше на дъщеря ми Марина.

На ново място - ситни знаци на къси вертикални пояси, поели от дясно на ляво, напомняха на японската писменост „хиракана“. И още много подобия на „ронго-ронго“ от Великденските острови, на тибетска писменост...

Господи, колко е трудно всичко това!... Пътувах с трамвая, потънала в мисли, стиснала в ръка прегънатата част от страница 126. В самия подлез на НДК, в мрака, през премрежени очи като че ли прочетох на български език думичка „ковшег“. „Господи! - промълвих отново - Дали пък записките на Ели няма да излязат български текст?“ Думата „ковшег“ и до ден днешен не съм срещнала в разчитането.

Прибрах се вкъщи и започнах трескаво да подреждам знак под знак с неговите разложени елементи и подбрани буквени значения, които носеха различно фонетично звучене. Например „Вертикална черта“ (I) в различните подбрани азбуки се среща като Ъ, М, 8 и т. н. Започнах да сричам поредно фонетичните звуци. Вече споменах, че всеки знак на Ели се състои от няколко графични елемента, а за всеки елемент се намира цяла поредица от различни фонемии. Получи се ребус с десетки безсмислени буквени вариации. След две денонощия се появи следното: „В Хикскаин този сал се не заловил, щото от напас, потоп в 888 има, а вох таз (земя) вали снег...“

Втората загадка беше преодоляна.

Оставаше да се работи. При разчитането с помощта на древните писмености на много места се възползвах от старинното правило гласната буква да се подразбира - да се прибавя. А сама гласна се появяваше предимно в началото на мисълта или когато трябваше да се потвърди посоката на прочита.

Месеци наред учудващо изглеждаше как тези опростени чертички, колелца и кръстчета разкриват плавен, старинно звучащ, но поетичен стил на изказ. Избистряше се някакъв повтарям литературен похват - първо се посочваше предстоящата цел на действието и после се разкриваха детайлите. Примерно: „От покояа исслиза во Хикскаин - оттук воози (сала) в Окиания. Но таййа мукка! - В каку? -храна давоъйа сал за лек... У звезни знака, као съ оку и спокойно йотведи сала от Хикскаин до тзелени дйрвие... и зима нияма - йодаяния за там лекоу - Край джунглата -уъдна куишула (риза)...“

Лист 126 разкрива поетичен разказ за заселване, разселване на групи хора, за човешки беди и радости. Лошата, отровена вода се окачествява като „Божа беда!“. Оживелите от природни катаклизми - „Живи хора - Божа радост!“.

Непрекъснато ме преследваше страхът, че от другите фонемии към даден елемент, ако се търси повече, ще се разкрие ново противоречащо съдържание. Направените опити успокояваха,

получавахе се аналогичен на вече прочетения текст - „хората искат" или „люди желаят"; „те се отказаха да пият вода" или „те се бояха да пият в отровна въода" ...

След около една година страница 126-а беше разчетена и се събра заедно с нанасяните знаци и елементи в 224 на чисто написани ръкописни страници.

Най-отгоре, вляво, на сто двадесет и шеста страница имаше няколко знака, които едва накрая се осмелих да разчета. Това се оказа нещо като заглавие: „Покоите на кула во Кхекаин". В древната архитектура „кула" се нарича струпана като купа слама къща. Що се отнася до Хикскаин, Кхекаин, Ксикаин - това беше фонетичното звучене на латинското или българското „Х". Коя е тази страна? Учените ще са тези, които ще я търсят и конкретизират в пространството и времето.

Много по-късно, през 1997 г., след наше участие в предаване по „Нова телевизия" за този текст ни се обадиха от Националния литературен музей, специалистите намираха някаква аналогия с епоса на „Веда словена" на Веркович. Във „Веда словена", а и при Сава Раковски се споменава за Хинска земя, загатваща за Китай. Може ли там някъде да търси своето място появилият се на 126-а страница Хикскаин? - още повече споменатият текст връща събитията също към Китай.

Озадачаваха ни цифрите „888" - какво означават - ери, епохи, калпи (световен цикъл, равен на 4 320 000 човешки години)? След наше допитване до Акашевите записи стигнахме до извода, че в етера времето е едновременно минало, настояще и бъдеще.

Когато „прогледнахме" в 126-а страница, Ели изговори наградата, която ни бе отредена от „небитието", от Учителите в Акаша. Лично аз „ги" бях помолила да кажат нещо допълнително за чая, който съдържа йод, пази се в тайна и се пие срещу радиационно облъчване. Ели заговори и записахме следното: „Един път в годината цъфтят цветовете на червения абанос. Берат се сутрин рано, преди изгрев-слънце. Цветът запазва своята ефирна влажност, която пресъхва веднага при слънчевите лъчи. Набран, цветът се прибира на тъмно в така наречени приведени покои - стерилно, ни- -то топло, нито Студено, без микроби. Суши се. На 24 часа се прорежда и разпръсква върху скара, защото се отделя влага от цвета. Влагата трябва напълно да се отстрани. От листата на цветовете се приготвя чай. В продължение на четири дни се пие един път на 24 часа, само по 20 грама от него."

Помъчихме се да проверим информацията по енциклопедии и книги. Черен и червен (кафяв) абанос от семейството на Аебанасеа, по-специално от рода *Dyospyros*, обяснен на едно място като „финикова палма", палма, наречена някъде и „райска ябълка" или „лотосова палма" - дървета, храсти, наброяващи около 150 вида. Расте в Китай, Индия, Западна Африка, Южен Кавказ, Арменското малоазиатско плато, Италия, Верона, островите Шри Ланка, Мадагаскар и т. н.

Цветовете биват: - скупчени на снопове - едно- или двудомни. Някои от тях са бели, но има жълти и кафеникави. Може би точно кафявите носят йода, който лекува „рака от радиацията" (по текста от страница 126). Дали някога някой учен ще се потруди да открие този чай на човешкото спасение?

Започнахме да разчитаме нова страница, така наречената 98-а. Петя изготви от проверените картончета систематизиран речник. Сканираше знак по знак, вписваше разчленените от мен елементи с всичките им фонетични форми и буквени варианти. Оставаше само да „сричам", докато намеря желаната буква. После тя проверяваше дали всичко е „достоверно" и отново преписваше работата над прочита на чисто.

Споменатата 98-а страница разкрива най-старата история на Земята, живота на нея и човечеството отпреди милиони години. В нея се твърди, че човекът не произхожда от маймуната и първоначално е бил двуполов, така нареченият андрогин, хибрид. Там се описва и начинът на зачеване и размножаването му.

Прочитът постоянно ни поднасяше изненади. Един ден се решихме на следния експеримент. Отбрахме всеки първи знак от вече разчетените редове и ги подредихме един след друг под формата на старинен акростих. Получи се резюме на цялата страница. Опитът продължи. На всеки ред между 12-и и 13-и знак се открояваше малко по-голяма разредка. Вертикално подбраните знаци след това разстояние дадоха нови моменти от така нареченото резюме. Същото се пот-рети и с крайните знаци, завършващи реда. В такива мигове нашата група се чувстваше възнаградена, благодарна за необикновеното откровение.

Дълго време не давахме гласност на това откровение, в същото време обществото извън нашия кръг се отнасяше и продължава да се отнася с недоверие, пренебрежение и подигравки към

нашите усилия. Не мога да не призная, че и мен често ме спохожда страхът - „Ами ако греша?" - и отново проверяваме и премисляме нещата. Наскоро попаднах на книга, която стои в библиотеката ми от 40 години, но не бях обърнала внимание точно как Шамполеон е разчел името на фараона Тутмос и Рамзес на 14.1X.1822 г. от Розетския камък. При похода на Наполеон в Египет в крепостта Розет е намерен каменен надпис на три езика - трилингва: гръцки, демотично (осъвременено) египетско писмо и йероглифни знаци. Шамполеон е използвал фонетичното звучене на символи и йероглифи редом с отделното буквено звуково изричане („Le Nil et la civilization egyptienne" A. Moret, paris, 1926).

В порядъка на трудни разсъждения започнах да се питам: Защо са съединени изписаните от Ели елементи в сборни знаци? Вече поясних, че отделни елементи образуват един общ знак. Това не можеше да бъде случайно. Взирах се. Разсъждавах. Накрая погледът ми проследи реда, по който се разчитаха елементите. Понякога разчитането следеше посоката по часовниковата стрелка, а друг път - в обратната. Това бе новата загадка. И мъката започна отново. Направих нови десетки опити, като обозначавах групите с +(плюс) и посока надясно и с - (минус) и посока наляво от вече разчетения знак. Когато редът завърши с (-), новият ред следва да се чета с (+) и когато страницата завършва с (-), новата *трябва* да започне с (+). Минавах месеци. Установих, че текстът е обвързан в една неумолима закономерност. При новия вариант се появяваха малки разлики в думите, без да се изменя съдържанието. Подходът към разчитането също се промени. Групираните знаци се поместваха в разграфен на 16 сектора квадрат. От всички възможни пресечени точки се описваха окръжности, които се пресичаха. Използваха се получените прави и извити линии, върху които се нанасяха елементите на знака. Странното е, че набързо написаните знаци намираха безпогрешно местата си. Оставаше да следвам поредната посока на следене и те да „проговорят". Удивителното бе, че текстът, прочетен по тези два различни начина, подаваше сродна близка информация.

Успоредно с 98-а страница дойде ред да се задълбоча и върху рисунките, които бяха „внушени" на Ели още от царичинския период, но през 1993 и 1994 година те продължаваха да се „изписват" за броени минути. Върху тези изображения ясно личат писмени послания, разхвърляни на различни места, които очевидно допълваха смислово рисунките. Артистично нанесените знаци от рисунките можеха да се разчетат без квадратната система по първия способ и със смяна на посоките - по втория. Оказа се, че рисунките не са пълна илюстрация на текста, че той носеше и свое съдържание. Знаците се движеха. Трудното бе, докато реша откъде да подхвана прочита.

Ето един пример и от текстовете, експонирани в рисунките. Рисунок с часовник - петолиние с няколко ноти, пеещи птици, устремени към слънцето, и между тях няколко знака. Разчетен, текстът гласи: „Изпето писано слово йот удивление", но последната дума „удивление", съставена от същите елементи, може фонетично да се прочете и като „опиянение" или „васхищение". Това бе едно от доказателствата, че при различния прочит на посланието се запазва съдържанието на поднесената информация.

Друг експеримент от същата рисунка. Ако разчленим елементите на следващия текст по два различни начина и различни посоки, двата прочита ще гласят:

1. „Така, како е памет верна, увеличава мита из „Веди" - веяния" („Веди" разбираме като Божие слово).

2. „Вярната памет увеличава силата на „Веди" веяния." На много места в рисунките си Ели изписва символа на „Сътворението", на „Началото". При всяко трепване на писеца този символ се разчита по различен начин: „Деяния живо родени"; „Тая песен роди се"; „Дело е живота"; „Дело на живота". Последният текст в нейна рисунка изобразяваше „входа" на царичинския тунел. Знакът на сътворението се чете като „Създадени индивиди". Към същата рисунка през 1995 г. разчетох още следните текстове:

„Рано започна ходене за мъка. Лих екстрен експеримент - по възприятие. „Веди" (Божие слово) писа. Сигнали останаха непреведени, неразчетени послания. Тука покоя на диренето люди разрушиха. Како неразумие от неверие." И „Веди" (Божие слово) движения ръководи. Хората вяра имат. Во етапи копят. Финала - катакомба зарови."

Забележете - още през 1991 г., когато Ели нахвърля тази рисунка в бележника си, на нея ясно ѝ е изпратено посланието: „Финала - катакомби зарови", подсказано ѝ е, че начинанието, експеримента с „Царичината дупка" е съдбовно обречено поради „неразумие от неверие". Вече споменах, че за жалост или за щастие аз разчетох тези послания през 1995 г.

И още едно удивително съвпадение: всяка сутрин хората, положили неимоверен труд в прокопаването на „Царичината дупка“, са влизали в тунела с песента на Валя Бал-- канска, изпратена в бездънния Космос със сондата „Вояджър“. Ели не е знаела, че Валя Балканска е българомохамеданка, но в друга своя рисунка от това време тя напълно несъзнателно „облича“ Валя в такава носия.

Тук словото е попило ехото на Родопите: „Пеяне долита во покойя на Космоса, йотешило бури, хали - народно, велико, шеметно пеяне - земен зов йод избрана жьона от Орфея.“ В глобуса на рисунката, там, където е приблизително България, Ели е изписала знака на Сътворението, разчетен вече като „Тая песен роди се!“.

Предлагам и някои съдбовни текстове от други рисунки на Ели:

„По-изпитани, популярни люде не ловят вяра на дивно, химерно твърдене. Еталон на истината юстановява висша покушителна роля - да се каже на людете вейте.“

„Гробница, косо положено човешко тяло, положено като исторично явление е то.“

„За покой ямата твърдо пътя тя поведе. Тамо дири времето дано запази.“

„Коя избрана земля може откровения във великата Родина на изявен народ да таи?“

„Бдения, прозрения дай!“

„Тая земля крие род човешки, покрит, заровен во твърдо зазидан гроб.“

„Ако може тайната да се познае. Тайната тежи, но тежко се изравя.“

„Кота вибрираща йод слово - Божи зов, уверения за земляко владене, Космошно покровително дело.“

Когато Ели Логинова посетила ясновидката Ванга, тя носила в чантата си и няколко рисунки, посветени на нея. Пророчицата „видяла“ рисунките и я попитала: „Защо о»» ме рисувала? Какво е съдържанието на тези листове?“ А текстът на една от тези рисунки гласи:

1) „Поради послания изгубени или дири йод неразбиране, наново е догоден явен сигнал на „Веди“ (Божие слово) во шифри.“

2) Во голяма земля няма, уви, желано твърдение покой да носи. Изпитани оръжия похищават наранената ви земя. Може земята, во мирен живот со покаяния хорски да оживей.“

В друга рисунка, посветена на „Баба Ванга“, се казва: „Яма може тая голяма, тотална за люде тайна, да открие, ако продума шифрово писмо, та да чете се.“

Ели рисува и изписва текст, който се възприема като диалог с Ванга, и, забележете, това се случва все през 1991 година:

- „Явленията сапатствали работата. Видения ли бяха или изявяване на откровени, показани нишани?“

- „Лажа в яма, то няма. Доло маймьонски ли голи кокали виждам? Какво може, паметно йе за земля ни. Та да познаят како саде било наши люде.“

Ранъли, барзбли, погресили сите люде. Вяра не ловели, но покайния харни някога ке има. Мине ли се 5 подкопани метара, появено ке биде.“

Още един текст от рисунката с Ванга:

„Докогато яка воля писмото не прочете, не се налага дела да се охулят. Жалосно е за невинните!“

Сега искам да отделя няколко реда за изтръгнатата от „неизвестното“ истинска поезия.

Представям ви и други текстове, съпътстващи рисунки на Ели. Над отвора на тунела в Царичина, сега закрит и изравнен с терена, се издига стар дъб. Под дъба е седнала млада жена, потънала в размисъл. Буква по буква текстът, втъкан в тази рисунка, се излива като музика.

„... Може ли корен, животворяща материя, отвела клони към небо, мисли космични, господни да залавя?...“

Сияния като милувка мощно мозака просветляват. Познание излива во унес под дървото...”

Застанала на пръсти, едва ли неpolitнала редом с птиците, девойка въздига нагоре „написано“ послание: „Като полета на волната птица, гони молбени послания вятъра, огласили Космоса. Хармония на земля може да владей, ако любов има.“

Или „Мадоната на Ели“ - скицата е направена за минути време. Възхищавам се като художник. Изрисувани са на един дъх изящна глава на млада жена, миловидно детско ли-чице, елементи на духовно и реално земно зачатие. Пропорционирани форми на фигури, застанали гърбом в поза на адорация (молитвена с вдигнати ръце). Часовникови цифри, птици, звезди и

изписани върху петолиние ноти, напомнящи старинни славянски ладове, по-късно изпети от певците на хоровата група „Ортодокс“. Накрая покрай петолинието „буквичките“ гласят: „Айлейлуя, тебе Богоизхвалена! - Во покорение се роди Божа вест!“ Аз самата нося името на Богородица - не съм чувала по-омайно хвалебствие към нея!

Или рисунката „Пътят“. Сводестата врата вече е затворена. Планети летят по небосклона. Същество с трето око на чело кърши драматично ръце. Силната фигура на мъжа води за ръка сломената жена. Очаквах да разчета имената на първите хора - Адам и Ева. Текстът обаче не покрива рисунката.

Той ме изненада и удиви с дълбочината си: „... йодшумява халата на Божи гняв. На земята заино живота поели деяния хориски. Во тежка, фатална дилема виша милошт подава силата, която йод дан душа дава Божо изкупление на Земята.“

Драмата на мъжа и жената избледнява пред друга, непосилно трагична тема в наречената от нас рисунка „На криле“.

Птицата на мъдростта и паметта простира отчаяно криле, за да спре огъня, изригнал от злокобна паст. От другата страна огромно, палещо слънце простира тежки знойни лъчи - устремена към слънцето, понесена от птичи крила, се приближава стремглаво женска фигура. Скръбен текст наслоява още по-тежка печал в душите: „Злокобие похищава изстрадали йодчайани люде. Те земята хишна рано освобождават... Дирята им потъва...“

Рисунката с „Експлозията“ - земното кълбо в Космоса се пръска в искри. Паднали, отчаяни „люде“ на колене. Във въздуха лети лист с послание. Млада жена, понесла дете с прострени ръце към посланието. То гласи: „Експлозия разбунила би шеметно коварната натрупана во грехове земя. Помогнат може - совесни люди (да) се разкаят, та (с) живата материя живота да се прероди. Детето да поживее!...“

И след поредица на драматични пориви Ели рисува композиция на земно кълбо. Голяма длан е понесла мъж и жена, посегнали към летящи птици. Земята е препасана с изписани ноти, подирили в звучението си някаква хармония. Прочитът характеризира сложното изображение като: „Списване метода на покойа, явната истина, родила култа многовековен, ритама на музиката твърдо.“

Нима могат тези загадъчни знаци да бъдат измислица? С какво недоверие и подигравка се отнасят мнозина, начело с най-отговорни хора, към тези послания. А текстовете се редят един след друг със своя призив. Една рисунка, където сфинксът е обгърнал саркофага с търсения двуполов скелет, крие горе в левия си ъгъл въпроса: „Коя избрана земя може откровение вав великата родина на изявен народ да таи?“

Отговора намерих в текста на рисунка. Някъде отвисоко, където птиците летят, слиза към земята старец, облечен в дълго рухо, понесъл скиптър с осмолъчна звезда. Пътят му води към земното кълбо до коленичила до него фигура на жена. Един надпис се стеле пред нозете на властелина: „Рода Дуло наследи велика земя, придала своята велика мисия на духовно богатите болгари. Саде на тях възложено бе букви славянски от Космоса да ловят.“

Странното е, че точно „с“-то на думата „славянски“ се разчете от фонетиката на българското „с“, а не на латинските букви. Когато Ели през 1992 г. е рисувала фигурата, тя не е знаела, че това е олицетворението и смисълът на Кубратовия и Аспаруховия род Дуло. След прочита през 1995 г. това се изясни. Но какво искам да добавя сега на 21.VIII. 1997 г. Едва преди месец излезе книга, където се говори за рода Дуло, че той е непредставимо древен, че корените му тънат някъде в миналото още преди потопа. По-нататък, че името на рода е последица от кръглата жреческа шапка, наречена „Дуло“, която по-късно се променя в островърха, наречена Ту - Дуло. Поглеждам рисунката на Ели. Над главата на праотеца тя е маркирала кръгла шапка, и то през 1991 или 1992 г. Мнозина хора по цял свят, където е имало и има българско коляно, гласно или под заплаха от наказание известяват за вселенската мисия на българите и най-вече за ролята и силата на глаголицата. Както и на старозаветния български език, който след обличането в глаголическите му форми придобива космическата сила да сведе познанието на небитието към земния свят. Това е много късен извод, а сега искам да започна отначало.

При първия и втория прочит на тези космични послания аз използвам, както вече споменах, фонетичните звучения на разчетени и неразчетени писмености. Това бяха: ханаанска азбука, северносемитска, раннофиникийска, пуническо-картагенско писмо, моавитско, самаритянско, коптска азбука, иранско-пехливийска азбука, етиопско писмо, иврит, критско линейно писмо А и Б,

древногръцка азбука, авестка писменост, етруска, ранноримска азбука, прабългарска азбука, северни руни, българско руническо писмо, согдийско-хунско писмо, слогова писменост на ескимос. Колкото и странно да беше, фонетичният изказ прозвуча на разбираем български език. Може би това е озадачило и затруднило всички инстанции, до които бяха изпратени за консултация тези „опити за писменост“, включително и за учените от Израел.

Сега малко прибързано искам да разкажа за една моя констатация, направена през месец август тази - 1997 год. През лятото излезе от печат книгата на покойния професор Васил Йончев „Азбуката от Плиска, кирилицата и Глаголицата“. При разработката как се е конструирала глаголицата проф. Йончев набелязва елементи, отбелязани с фонетичен изказ. Графичният израз на единичните знаци съвпада в много случаи със знаците от „писмеността“ на Ели Логинова, както на тези, подредени в нашия речник, извадени от тридесет и четирите разчетени и неразчетени писмености. Само при един елемент, подобен на полудъга, в книгата на проф. Йончев се появи едно „О“, което липсваше в нашия подбор... И го вписах. Господи! - нека всички българи узнаят, че св. Константин Философ в мигове на просветление е облякъл старозаветния български език в буквени знаци и по този начин го е узаконил пред света и пред Вселената. Глаголицата е азбука - майка на писменостите. Затова учените още от Г. С. Раковски гадаят нейното сродство със санскрит и брахми.

А сега да се върна във времето преди тази късна констатация. През края на 1994 г. все още озадачена от факта, че „писмеността“ на Ели се проявява, четете се като български език, аз реших да потърся нови пътища за прочит - направо през българската глаголическа азбука. Започнах нови усилия, нови чертежи на схеми, оси, обеми, посоки на света, зодиаки, използвах дори движението на планетите. Впрегнах полузабравения опит от проучването ми на прабългарския календар, чиито закономерности ме бяха поразили, но бях спряла да се занимавам с него. Прибавях, отнемах, изписвах спирали наляво, спирали надясно, поставих въртяща се кръстовидна сглобка... и т. н. - до 54 варианта. На всяка пресечна точка нанасях ту буквите на кирилица, ту тези на глаголицата. Това прозрение ме накара в опитите да залегнат посоките наляво и надясно, тъй както се движат планетите. Опитите отново излизаха несполучливи. Едва когато съобразих, че окото предава огледално образа, и смених обратно началната посока, то при петдесет и четвъртия вариант буквите на глаголицата се нанизаха закономерно в спиралата, като центърът съвпадна с цифрата двадесет и пет, т. е. седем. Това ми подсказа, че може би съм на прав път. Спиралата се завива към центъра и се развива, като продължава в другата посока. Тогава Петя ми дойде на помощ. Направихме графичното изображение. Поставихме и кодови цифри. Върху тази основа тя нанесе знаците от страница 98-а. Тяхното изображение прилегна към новата мрежа. Оставаше да се захвана с разчитането. Кодовите цифри се сборуваха, нанасяха се към цифровите стойности на глаголицата и чрез редуциране по принципа на номерологията се получаваше цифра, отговаряща на фонетичната стойност от глаголицата.

Пътят на разчитане не е толкова лесен, колкото изглежда от обясненията ми. Имаше много тънкости и съобразявания, които за момента искам да запазя за себе си. Третият прочит на 98-а страница дава по-архаично звучене, за което е необходимо допълнително тълкуване. По новия начин започнах за трети път прочита на 98-а страница - ред по ред текстът се явяваше по съдържание, аналогично на предишните прочити, но редом с видимото старинно звучене носеше и по-задълбочена мисъл, която водеше със себе си още по-проникновено тълкуване. Примерно така едни и същи знаци чрез глаголическия прочит дават следното съдържание: „Тоз е мъж в жена. Земля е червена (името Адам означава Червена земя). Е Земля Божа и чедо е!“

Люди на земля, мислите, живота го с добро начевая - како слово Боуже на люди поука (на) кси покой отведе. Из-лизва, та и живьота наш (со) юм (и) ръце ера е (на) люди - оно како ера човечона; како и (на) люди земля живота (на) кси (всички) со храна комка.

Йот слъонце до люде, милна кат Боуже Добро дослиза ясна доведена живата светлина."

Предполагам, че много хора знаят, че Светото писание на Стария завет има неколкостранно тълкуване и прочит. Изглежда, че и нашите текстове са ни „поднесени“ в различни езикови и смислени варианти, за да бъдат достъпни и разбираеми за всяка умствена нагласа.

Вече сме убедени, че съхранената вселенска памет в Акашевите записи е настроена за възприемане с вибрационните импулси, съвпадащи с вибрационните цифрови стойности на всяка буква от глаголицата. При подмяната на глаголицата с кирилица цифровите стойности са разменени

и космичната хармония се нарушава. Видимо задачата, която ни се отреждаше, е задача за няколко живота.

Направеното до този момент е налице. Факт е, че постигнатото от всички нас е доведено до готовност за компютърна програма. Само че никой българин от познатия ни кръг не се съгласява да работи като нас - безвъзмездно. Предложенията от чужбина изискват много пари и не устройват българското ни честолюбие. Що се отнася до родната държавна заинтересованост? Напразни са усилията на сформирания от нас фондация „Дуло“ за финансова подкрепа на дейността ни.

„Какво е това страшно име на вашата фондация?“ - задават въпроса мнозина българи. - Това дулото на оръжеен топ ли е?“ Когато избрахме името на фондацията, просто не предполагахме, че някой ще задава подобни въпроси - и то от хора, които претендират за култура и интелект.

В подробности името на Атиловия и Кубратовия род се идентифицира с понятия, които се срещат в народите на Закавказието, Памир, Тибет, в езика на келтите и прабългарите. Навсякъде означава едно и също: „изпълнявам бащински дълг; ставам родоначалник на нещо; начален; главен първи; законен наследник; синовен дълг; начало..." - начало, което се губи, забулено, покрито, а може би и умишлено укрито, недооценено... Име на род, основоположник на държави и империи, на вековни традиции по цял свят.

И грехът за това се пада отново на нас, българите, забравили повелята на Отец Паисий: „О неразумни юроде... познай своя род и език..." Ролята и мисията на българската глаголица остава забравен или занемарен проблем.

Относно делото на братята свети Кирил и свети Методий целият ни народ е учил и е запомнил, че те са приспособили гръцките букви към особеностите на нашия роден език и така са сътворили българската азбука. Литературата от осми клас поднася на замаяните от пубертета ученици преразказани мигове от житието на двамата братя. Но колцина преподаватели са разкрили на младите души просветленията, които осеняват св. Константин Кирил Философ по време на Хазарската мисия. Знаят ли българите какви точни и езотерични науки е изучавал светият мъж, колко езика е владеел и колко отведнъж още е проговорил, с какви научни доказателства е убедил средновековните математици и алхимици за качествата на цифровите стойности на глаголицата, азбучните символни знаци, които са изчислени и съобразени точно с особеностите на старозаветния български език. Колко пъти сте се замисляли за безконечното бдение, четене, писане на двамата свети братя, и то в повечето случаи всред лишения, обиди и гонения. Може ли да се нарече „порицание“ пътят от Моравия до Рим, превърнал се в триумф още във Венеция със смайващите познания на философа, математика... Константин пред католическия духовен елит? И как може да се нарече победата на словото пред папата, съпътствана с богослужение на български език в три католически църкви на Рим.

Може ли да се нарече триумф предложението на папа Адриан II - тленното тяло на приелия монашество Кирил да бъде положено в собствената му гробница? Пожеланото скромно изпращане от Методий отеква в „Сан Клементе“ като тържествен ритуал, достоен за кардинал.

Георги Сава Раковски прозира величието на сътворената азбука, на Азбуката-майка, и започва да срича по знаците първата глаголическа азбучна молитва, поела в своите знаци сакрално съдържание. Приживе той не успява да издаде своя „Ключ към българския език“. Това направи негов племенник през 1880 г. Колко българи са чели тази книга?

Вдъхновен от Раковски, Веркович изгреба чрез учителя Гологанов песенния извор на предисторични български родопски песни. Напечатва ги в Русия в два тома - така поднесе на българите. Става дума за известната, а и за много още неизвестната „Веда словена“, наричана и до днес измислица, мистификация на селски български учител, когото сърбинът Веркович е възнаграждавал за всяка записана песен, съхранена в паметта, предавана от уста на уста, от поколение на поколение от старците българомохамедани. Безкраен рой от санскритски думи, наименования и изрази са вплетени в тези песни, тъй както са се помнели още от техните дядовци - нима учителят Гологанов сам е могъл да ги съчини?

В наши дни друг българин, Тодор Ризников, бе съкратен от службата си за неспазване на работния график в Националния литературен музей. В същото време той събираше и записваше в Родопите от старите българомохамедани песни от древния старинен епос, съхранен още 100 години след „мистификацията“ на учителя Гологанов.

Националният литературен музей се опита да поправи отношението към Тодор Ризников и

след неговата преждевременна кончина и под егидата на фондация „Дуло“ организира конференция и изложба, където бяха посочени собственоръчно записаните песни, оборващи твърдението за измама. Събитието бе пропуснато и равнодушно премълчано от медиите.

В същото време просветлени люде от различни социални равнища отдавна и отскоро свеждат поглед към забравената глаголица и нещо ги подтиква да търсят по свои пътища и сричат азбучни молитви, изтръгнати от всеки неин звук. Може би и те търсят „друг прочит“ на едно и също нещо. Търсят искрици от Истината. В този ред и проф. Васил Йончев и академик Емил Георгиев бродеха по мъката на глаголическите слогове.

Българинът Иванов в Китай търси тясна връзка на глаголицата с китайски йероглифи.

Г. С. Гриневич опитва да разшифрова стари писмености чрез „Праславянская письменность“, т. е. чрез българските руни „черт и резон“ и глаголическите букви. (Праславянская письменность. Результат дешифровки Москва, „Общественная польза“, 1993 г.)

Тодор Латинов с много патос и чрез обратен прочит (бустрофедона) на глаголическото писмо славя неговото могъщество. От години учени от астрономичната обсерватория в Стара Загора подават кратки съобщения в пресата, че са разположили глаголическите знаци върху звездното небе и са открили мястото на изчезналата планета Фаетон и чакат някой да им обърне внимание.

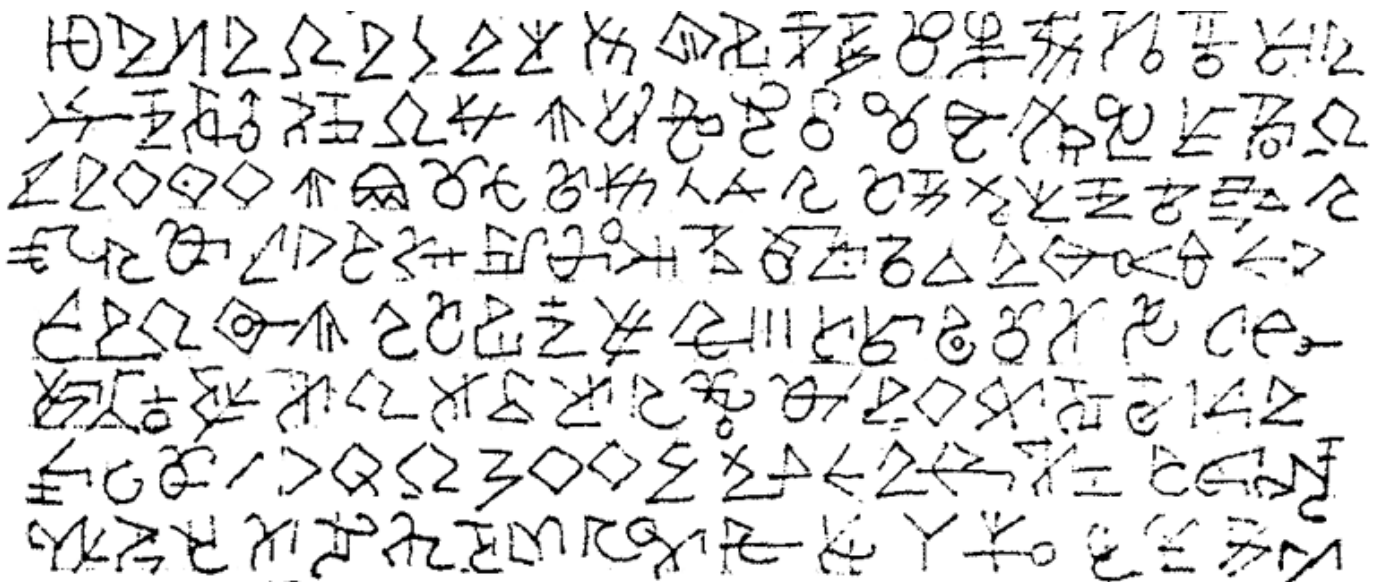
Ехото на българското слово се носи в Космоса редом с песента на Валя Балканска.

Дано в последните си години утробата на XX век чрез изявите на много просветлени люде, да роди истината на нерешения или по-скоро занемарения научен проблем, отнасящ се до ролята и мисията на българската глаголица.

Искрата бе запалена от св. Константин Философ и брат му св. Методий, облекли старозаветния български език в глаголически знаци.

Докато патриарсите на България търсят земно владение, то космическият разум диктува „черт и резон“ на „просветлените“. Други всеотдайно правят дългогодишни опити да ги разчетат. Делото е задача на няколко поколения, та да се поднесе пред света истината на Вселенската памет, и то на български език.

Излизат правдиви словата на седмия потомък на Адам - Енох: „Мъдростта никъде не намери място на земята, където да положи глава, затова избра за свое жилище небето.“

СТРАНИЦА 98

Първи прочит

Пита ли се как жива материя дава рода - жена и маж ксатворява? Иска се сила велика! Во покой солнце греуѣ топло. Веди писая: Земля юбава е. На Земята ерата на людито настава. Може йод истината да се каже, та люди ще знаят за някое добро знание из нашия живот.

Землята има живот от векове поколения твари, като: динозаври, игуанодонти, ихтиозаври, диотреми и како солнце свети над тия, нямало люди на землята да живеят. Исква душа. За Веди ерата настава. Живеят люди. Пазят сигнала на Земята ви!

От престари векове ясно става койо живота на людите дава. Тая земля иска твърдо да живеят люди - да има слово, но саде за людите; твари да води. Мислите - мощ, твърдост за живата воля дават. Има свята воля, коя во живота води и търси истини библейски.

Живо родено тяло - мъж и жена - жена, а не е Аз. Саде има и от двата рода. Но майката по-късно от мъжа тежко се во тайна дели. Бащата истрадва тая понятна болестка вав тая ера.

Циклови явления - вулкани палят яко та няма спокойствие. Люди диви во мъки йод вулкана бягат. Веди записали го каков е живота див. Тук божва мисъл. Избавени люди -твърда воля во изпитание. Видимо Ерата на динозаврите измина от живота.

Дивни, звезни знамения во небесния хоризонт - койо от койо по велико. Сипе огън, молния свести, саде камъни падат. Вулкани, лава - гибел за живота има. Висша сила Диктува, мъбри, наказва делата юродливи, за да бъдат, ако може, изваяни во мяра.

Мъката поука вещае. Люди дирят покой. Воля божва повелява - юродливи дела по милост да се упокояват от изкушаване. Ради Бога со словото „Веди" от изпитание полека юродлива воля како дим изминава.

Като велико изпитание за древни люди може да се види: исполински зверове витаят и хищна угроза гони хората. Диви зверя те с лов могат да победят. Дивото най после може веке да се отдели яко от людите наши. От почва нова сила на земля.

Тайна голяма пази хрониката на велики сили. Как явно во рода жена и маж твърдо разделя. Даден цикъл изволе не може току живи клетки без внимание да разделя - вагината от фалоса, та жена от маж се дели. Отделена е жената.

Генеталиите на людите се намираха непосредствено едно спрямо друго. Те обединявали нативния акт единно, но зачеване става твърдо като има два индивида - жена и маж хибриди, взаимно дават живота.

Зачева мажко во жьонку - женку се тика ко мажко и индивидите зачеваха во вагината жив юрод. Тия люди популацията правели, но мотация иска такава подмяна да бъде. Нови опити явно дават нови люди твърдо.

Заделя още хибрида - маж/жена. Мутанта няма развитие. Нужно е божьо решение за нови герои. Такъв шок хибрида иска органна замена. От мажа умира вагина, жена губи фалоса. Закърняват. Дели маж како жена. Органи како у людите твърдо.

Фаза на забременяване види се от како вагината исполека наедно матка зърно зародиш големейод. Исмуква сила съвсем йод фалоса, като утихва за периода. Юргазън не гони жената до когато люди раждат - истинска мъка даже.

Твърдо фаза на зреене кодира гиена. Диктува йорганични знаци. Така по максимално множене и популация е родова и хибридна. В поврата типична промена варира како мъжхи/жьонхи пол се дели.

И фаза на делене на пола тестизи губят йод хормони. Юроди диви излиза. Тихо семенници тотално загиваха от вагина. Женска сила избива щото твърдо излиза пола единичен за жената. Матка скрива фалюса напълно саде како клитира. Така жена дойде.

Женски матерни генетали лошо, тешко понасяха бременно положение. Лошо раждане. Болно поколение. Болна матка закърнява - видно хилаво поколение. Фалоса заяква твърдо като мажки хормони фалоса веке даде.

Делене на людете во маж и жена спешно спасява гена, рода от унищожаване РНК индивида. За тотално генно откъсване нагодява мутационна хармония. Регулира господстваща новообразувана популация.

Саде мутация молекуларни видове моделира. РНК молекули закодяват ДНК иедно завинаги. Докато нова клет-на система поколение рехабилитира, популация отмира. Двойно полови хибриди веке хилави. Клетка изродена. Индивиди нови саде.

Мажки хромозоми до женски решително по силни повиват верижна клетъчна ядка. Со женски хормони - генетен код РНК иедна клетка во матка е како парво заплождане за нов како савременен код на людите.

От начало матката пола (рьода) знае - дали жьонски, мажки е. ДНК плазмата въвира во

състава сухспенсен движил мажките хромозоми во състав половина и три мажки, двата на женски волум матка двои и популира.

Во матка индивида органно генетално отглежда не година по време. Редовно исвеждано веке йод утробата може на десета луна. Ивулира и генерация на людите - жени, маже заедно живеят. Винаги тарсят допирна воля.

Люди желаят маж, жена в иедно любовна сила да усетят та да отрасне генен тип индивид на тая земля, която милиони хора за нов живот гони како по план незнайен, велик. Господен дар - провидение боже за благост божия.

Висшата намеса исправя отклонило се двуродово поколение. Лоша мутация твърдо умира. Нови видове вариращи молекули Р Н К по полове дозиращи клетки Д Н К, кон-биниращи майчини и бащини знаци. Гени родили индивида.

Милиарди молекули систематично конфигурацията генна за промяна органногенезна помагача, та делото за нов вид популация да изметне невидимо модулите конструктивни. Нова органна модулация.

Ийяцеклетни мажки хромозоми ваят разни нови видове на родови знаци - разнополови двустранни генетали. Мажки генетали саде позитивни хромозоми отделят, докато негативни хромозоми на женски како.

15.VI.1994 г.

СТРАНИЦА 98

Втори прочит

Пита ли се как жива материя жена и маж - два рода сатворява? Иска се велика сила! Сьолнце грело топло. Ведите писали: „Идва на Земята ера на живите люди“, и може веке истината да кажат и люди да знаят някое добро познание из живота ни. Юбава е.

Земята има живот от Векове от поколения твари, като: динозаври, игуанодонти, ихтиозаври, диутреми, но хора нямало на Земята да живеят. Да живее душата иска. За Ведите настава ерата и пазят сигнала земен за людите!

От прастари векове става ясно кой дава на хората живот/а/. Тая Земля иска твърдо да живеят люди - да има слово, но за людите, саде твари да водят. Мислите дават мощ на живата воля. Има свята воля, коя во живота води и търси истини библейски.

Живо родено тяло маж и жена - жена и маж како има йод два рода, като майката по-късно йот мажа тежко се во тайна велика дели. Бастата истрадва там понятна болка во тая ера.

Циклови явления - вулкани опалват яко та няма покой, па люди диви во мъки йот вулкана се кроят. Веди записали твърдо каков живьота е див. Като Божа воля избавени людиво испытание живеят. Ерата на динозаврите йодмира йот живота на земята.

Дивни звездни знамения во небесният хоризонт - кой йот кой велико по. Огън сипе се, молния сфети, саде кама-ни падат. Вулкани, лава - гибел са за живьота. Висша сила диктува, мъмри, наказва твърдо делата юродни да бъдат ако може во мяра изваяни.

Попуска мъка вещае. Покой люди дирят. Повелява Божа сила уродливи дела по милос да има прожка йод искушението. Йод Божа воля словото Веди юродлива мисъл исполе-ка прокужда како дихание заминава навеки.

Като испытание за древни люди идват исполините. Диви зверове витаят и хищна угроза гони хората. Те дивите зверове могат с лов да хванат. Дивото вече може по вид да си дели от людите. На Земята нова управа води само.

Тайна велика пази хрониката на вечните сили - как явно рода жена йот маж се дели и какодаван цикал не може живи клетки рязко да задела - фалос от вагина. Во вниманието жьона от маж да разподелва нац(ч)ева. Во максимална форма на Земята изявява жената своя род како.

Генеталии на людите се намираха непосредни спрямо двата пола срещуположно. Те обединявали нативния акт. Единни, но като зац(ч)еване става твърдо, ако хибриди маж и жена - два индивида творили живьота ни.

Зачева мажко во жьониско, женско се тика во второто мажко. Индивидите зачевали во вагината живи хора и хората - хибриди правели популация. Мутантна проява налага тешка промяна за нови люде.

Задела още хибрида - маж - жена. Мутанта няма развитие. Нушни са Божа намеса за нови

видове и промяна. Явна органна корекция. Йод мажа йотмира вагината. Жена губи фалоса. Закърняват. Йодделя се маж от жена. Органи како у люде на нашите времена.

Фаза на забременяване. Види се как вагината наедно со зарно на зародиша бавно наедрява като изпива йод фалоса силата свършена, та той губи можење. По това майж(ч)ино време юргазам няма докогато жената роди во ма(ъ)ка велика, голяма.

Твердо фаза на зазряване кодира гена. Диктува юрганични знаци, така до максимално множење. Даже попълация е родова и хибридна. Во поврата типична промяна се оказва когато мажки йод жениски пол дели се твердо.

И фаза на делене на пола. Изгива сила йод хормони на мажа. Юродливо семе и семениците йодпадат, измират тези. Йот вагина женска сила избива като се заформува женски род. При ново жената покрива во матка - скрива фалоса како клитор. Женски матерни генетали лошо, тежко понасяха бременно положение. Лошо раждане. Болно поколение. Фалоса заяква твердо, като мажки хормони фалоса веќе дава.

Делене на людите во маж и жьона. Спешно спасява гена, рода от унистожаване, та РЕНЕКА (РНК) индивида за тотално генетно откъсване нагодява. Мутационна хармония регулира господаруваща новообразувана популация твердо.

Саде мутация молекуларна вида моделира. РЕНЕКА (РНК) молекули закодяват ДЕНЕКА (ДНК) йедно завинаги докато новата клеточна система поколение рехабилитира. Популация йотмира. Двуполови хибриди веќе хилави. Клетка изродена. Люди нови саде.

Мажки хромозоми до женски решително по-силни повиваха верижна като клетна ядка со женски хормони - генетен код на РЕНЕКА (РНК) йедна клетка во матка като първо заплождане за нов и съвременен код на людите.

Йод начало матката рода знае - дали жьонски, мажки. ДЕНЕКА (ДНК) плазма вавира во състав суспенсен движил мажките хромозоми во състав половина и три мажки - двата на жьонски волум. Матка двои като популира.

Во матка индивида юргано - генетално е изнасял веќе не година по време. Редовно довеждано йод утроба се изнася, може на десета луна. Ивулира и генерация на людите. Жени, маже наедно живејод. Винаги тарсели допирната воля.

Люди желаят маж та жена ведно любовна сила да усетят, за да отрасне генен тип индивид по тайа земля саде којато милиони люде на нов живот гоняха и како по план незнаян велик Господен - дар от Веди, провидение Боже за земля, благодат Божија.

Висша нова намеса оправя отклоненото двуродово болезнено поколение. Лоша мутация отмира. Нови видове вариращи разни молекули РЕНЕКА (РНК), по полове дозира клетки ДЕНЕКА (ДНК). Комбинира майчини и бащини знака - гени родили индивида нов.

Милиарди молекули систематично конфигурацията ген-на за промяна органногенезна помагали. Делото за нов вид популация да изметне невидимо и модули конструктивни на нова органна модуляция гени.

Иайцеклетни мажки хромозоми вайот саде разни нови „У“ и „Х“ видове родови знаци - разнополови веќе двустранни генеталии. Мажки генеталии како позитивни хромозоми йотделя, докато негативни хромозоми женски да ба-дат яко.

Като негативни хромозоми женски во окосмяване - леко - како положителни хромозоми мажки - косми явни множат половия вид. Мажки, па женски хромозоми саде се умесваха, како жена много мажа няма косми. Полови мутации -видове люде маже, жени - модули генни.

Мажки диктува сила из хипофизна тъкан. Женски трупа негативни своите молекулни хромозоми во щитовидната жлеза и „Х“ - „У“ - маж. Два „Хикса“ женеха направа, хормонна функция за родовите белези.

Велика мисловна роля свързва тайната на рес(ш)ителното яко органно желание на двата пола за вокупление, когато полови желания сварзваха раздилено цяло на маж, жена - веќе двойка единен еталон до векове.

Блокира ДЕНЕКА (ДНК), локализира изванродителни наследствени кодове. Няма изменение на схеми. Така е -рода захваща наследство. Гена изменя позиция шоково при рязки катаклизми над природата жива.

Химично влияние. Космични алфа, В(бета), гама лъчи лишават хармонията генетична. Изотопи шоково псгосяват твердо ерозолени зони. Пепеляли запалената, погинала, изродена,

замираща земя на хората - родени така за изпробване.

31. VIII. 1994 г.

СТРАНИЦА 98

Трети прочит

Този е маж в жена. Земя е червена (Адам). Е земя Божа и чедо е! Люди на земя, мислите живьота го с добро начевая - како слово Боуже на люди поука, (на) кси отведе. Ето излизва, та и живьота наш (со) юм (и) ръце ера е (на) люди - оно како ера човечона; како и (на) кси люди земя живота со храна комка. Йот.слъонце до люде, милна кат Боуже добро дослиза ясна доведена живота светлина.

Твердо ера (на) Веди (Божие слово) нашестова. Иже они йот земя (са), а люде како мислие душа (и) слово Боуже и раздзум владзеаха. Живите зверща: игуназдоми и дзи-иотрени, како мезужхонуги, ертиропсийотери на поколения земя ражща, а живяха до люди (како) твари, живи уж (от) милиони години без лотос и е ера на разум. (На) земя ведиена (Божествена) (се дала) земяна мислова изгода. Оуживяло добро слово живо. Ефира на люди е.

И земя е наша како че (тя) дза люди покой (во) вера (чрез) живите Боужи дела ща чедо йовери. Во ер живее да йотблжайот делата земяни, делата живи. Динозавър, видите (без) слово йе Веди (енаказала божията мисъл). Йот ери йе живота земяго „аз" боуки набелязан твердо. А иже ест вихъри йот века (що) покрадаот (от) земя добри и живи (за) люди вещи. Мислите черни нашо поколение (со) добро Боже како люди живите добри дела доказало. Иже наши ръце (како) слово йотведе и они люде йот гозти (до) дчорбаджии на цяла земя. За люди (со) мисли (со) слово йе да ключа йот епоса иже афкашиев Боуже, живота да нагодят. Йе добре виж покой (на) земя дза понесе живота живян от добри дела (на) добри ръце.

Виждана и юродлива за земя ща (е) в гласа да (се) заражда йот едно е жена, жена и маж. Рано подведено во како оно люде (на) земя йотима жена (при) живи люде како закодира (се) до маж - како адаптация за люде йот хибридна ера. Вгласа (е) градила живо земяно ниво, за живо тело. И във пояс е найдено жена, та маж. Болезнено изживяно е живо мажко да (се) освободи йот живо женско, Ведей-но добро дело у ера (на) земя...

15.VIII. 1996 г.

СТРАНИЦА 99

Катаклизам живи хора избива. Уроди жегосани. Мутации изродили йод люди во нисверноти. Хранилища крили хора от ужаса. Дълбоки пещери гибел йодвели. Няма изми-ране от радона, генерационно спасение. Яки люде ударжаха ядрена атака, като земя издивява, така диви живеят люди. Уродливи заинно зверя живеят во генерация, дивото бавно йодмира.

Катаклизам - земното разлагане на хората за ядрено унищожаване. Планета земя като голямо ядрено легло, ка-дето се появява взрив и нарушена цялост на йоносаверата йод ултравиолетови лаци и те давали избиване на живите видове - флора, фауна, живи люде, голям йорганичен взрив.

Земята - катаклизам голяма гибел потапя, вулкани, порои. Избива ядрена атака, за да погине земята атланска - потопена твердо разменени въода и земя. Хора йод ужас умират, та някои от тях като могли покой во уровни подземяни домове диви живьота повели. По родове живи пазят се хората.

Хрониката решава леко как така живеят хора, укрили се йод ужаса, сходят на нодища како горила. Люди генетно не са маймуни. Како под тая земя пещерна разни изменения наставали - биоизменения на популация - нагаждане мутанта на влажна, душна, студена пещера. Запошвало косми да растат - како зверя.

Промяна на епителен саде горен пласт - визуална промяна сходна на маймуна, а не е. Това са твердо дегенерати люди кои йод щитовидна функция усиlena се окосмяват. Много панкреасен нагон и полова сила. Депресия во тимусна задстомашна жлезата, хипофизната.

Во Тихия, Атлантическия Океан останки от Атлантида и голяма култура, во минало се погубила. Има древни. Изоставените градове во Кампуция, ЮАР, Мексико, останали от Атлантида - сигнал на „ВЕДИ" (Божие писание) до люди. Хората на земята не могли да намерят земята... ,

...защото е не земя, но саде голяма култура, погинала йот катаклизма на взривени земяни населени места, дирени векове за лудо. Запазени руини - оцеляли тези, посветени култови храмове,

светилища, гробници, които са запазени йод контакт космогонен.

Те могат наистина да уловят връзка - пулса на Космоса. Много не били видяни - укрити, заровени далбоко. Могат да се на земята намерят руини нови писмена непознати, неразгаданите ведийски митични послания, пазени за посветените йод велика памет - Космично знание.

Тешка катастрофа умори духовната гигантска цивилизация, кадето люди пръобразуват вав земен план потенци-Г алната сила на духа, на духшата, на самоусазнаване на бо4 жественото начало. Недостигнати познания минали явно земна норма и погинали.

Фатална катаклизма успява поне човешки юрганичен корен да запази - ембриона по земята ви. Жесток дивашки живот живеят пещерни люди, намерили покой за векове, погребали памет, но усетили емоционални повеи твердо на духовни прояви; на вяра, на изкуство - деяния появени из паметта.

Космосна памет, познание вселенско минава по-леко во паметта човешка. Не са нужни гигантски ери за генетно овладяване, осъзнаване духовния мир - код, утвардил хо-римоналното, материално ДЕ НЕ КА во иединение со емоционалното ДЕНЕКА.

Родителни грижи видно поколение юродливи не знаели как да лекуват йот хилаво тело, та така да живее. Млади умирали. Пришина во липса голяма на физиологични елементи, веке уморени во пещерен, влажен, тамен живот. Родители болни лошо. Занижени половите дейности.

Занижена функция на тестерони, естрагони, дори фосфор няма, калций, та кости яки могли да бъдат; желязо, кадето хемоглобина прави - няма, избелва кръвта. Калий, Ма (натрий) ако няма, погивали сетива, настроения. Мозак теш-ко, бавно рехабилитирал заради радона.

Години минавали, радона бавно отзвущавал. Кората на мозака е тази, която покрива риодовата памет, сахрани-ла човешките коренни кодове. Води мислените дейности. Помага някои забавени изяви наново да удвоят и духовния пробив да навакса генезешно овладяване от людете, решително победили радонното зло време.

Радиация отминава. Живота на хората йоди по нови посоки на жизнено битие. Люди пещерен живот са(дж)четавали като наван излизали. Открития живот дава нови истински сили, якоста на уморени от радона. Започнали подеми да дооформят характерния вид на люде - резултат - Дело на Словото.

Дилема е кошници как да правели по-добре, по-здраво да носят. Люди намазали кошове со кал, юта, защита от радона, фосфор, йодни листа, кои иззатворени у кал, пазели те така храната. Дирили люди фосфор во глабини, во песте-рите копаели. Скален камок хубаво трошели, со тая юта месили, со йода пазили.

15.XII.1994 г.

СТРАНИЦА 126

Покоите на кула во Кхекаин

Във Хикскаин тоз сал се не заловил щото от напас. Потоп во 888 има а вох таз (земя) вали снег. Во нейя дуь и го сбира. Таз тук не како йедна дивна кула. Па како тсчудите в какво дело туь би го хвалили. Ксиреш се те окупават йот вода - хсниягът се узима. Вайот във стай. От покойя иссли-за во Хикскаин - от воози (сала) в Окиания. Но тайя мукка! В како? Храна давоџйя сал за лек. У звезни знака кау съ оку и спокойно йотведи сала от Хикскаин до тзелени дер-вие. И зима нияма - йодаяния за там лекоу. Край дшунглата уьдна куишула. Вьода хладна иьодведи иь кротко от юс-тието у тихай хижа. Там дерве решаз лияне и дигаят льохко рукох. Скоро клайеденекс стайна. А таказ земля хлияб отдаваь. Дерве зелени. Много банани кьсот, нижиот, пекат на слънце, а люде спокойно у йодайь пазат. Със слово и сила те скоро отказаха да пият вьода.

Вьода во 800 божа беда. И йотведи ги на китайска вьода. Иодая зима цели покои. От покой йодад во иуг. Те колят хисшни диви звияра и ги иядат току сурови. Кожа лька пази. Такваз торба колджан се казва.

Хала ги отведи. Лошово. Йодаи покои зима нияма. Живи хора - Божа радост.

Люди риба пекат за да не лиеко работа. Готви се огон како дерве жиулят. Река води звиеря за вьода и йодат до люди спокойно. Дадже те млеко дават.

Рука како може взима яко ласо за лов. Укрива се. Животно кау не знае яко го хвата с ласо и заведе го во кашци.

Рьода хижа калена лепи. Ламба в хижата тлее. Има даже биволи, а люди орат нива. Нива тук

дива койиа така може жито ражда. Со джито и каша ври. Така може яко зима сито рьода да живее.

Тайно слово йот неба иска тука Веди (Божие слово) да казува. Тези слова благо како слънце. Сякой знае нож от скала да жули. Тайя история велика е която книжка таи твердо. Слово како йода на дземята йоди, та како време гони така йода лети и пеия. После я писаха. Умно иска я божай искра на живи да служи.

Рукка твердо писа како люди живеят, како йодаи строят и таких тайни умеят. Яко твердо да зидат йодаи от злато. Солнце скита от доле - горе йодаи със злата силно светуся.

Въведи се колело и кола карайя. Солнце гонют. И како Веди писали и во небо кола силили. Юс койя сила полуда. Взима и живьота. Како более на солнце жигосали. Йот жарава дими. Деяния горе пепел сипят твердо. Покои са у пепел. И ново рьода иска йот тея раци со йодаяния кожа твердо да се излекува. Ето те со йод ги тьопеха. Веди писали. Йода е сол. Въода меси со сол како знания се тайно пазят и юсно се дава. Като може йода да таи - вода лека. Сол юс рака лекува кожа. Йода вкарая. Йода кожа засажда. Со джай йот йода. Йода се пие. Но жвете та иска се йот кое дърво джай да се пие. И койьо тайно како това се дава тука юсно. Та люде явно и таят тези знания йот хишни гадни люди.

Вооружение укриват како слово е тайно. Коват брони от желязо вулканно. Малки како топори и копия. Стрели и тежко дърво за топор. С него люди се пазеха йот зверя.

Покои са тидя от камок со юта за потон. Како ие тьоп-ло у покоито. Дори така рьода пази со юта от алфа (лъчи) пази нарьода.

Во Йожен Китай лъчи палят. Всяко живо се таи и алфа гама влияния. Раци някои хвана от алфа како гама лъчи. Не се пази - неук са за йод. Веди писали - люди в покои гният. От ода се заказа во 8806820 алфа бета гама лъчи во диода слизая кот земята и тук Веди написвали како раки морят яко живиота. Рани йот гама. Алфа протони дусшни дер-вета. Сохне бета лъчи - мори како хала. Юго погина.

Диод няма зима сила. Материя може да се роди. Здраве има.

Рьода же се гордее ср дивни статуи. Та тук како Веди заказали няма тайно знамение да укриват. Записват. Може да се говори. И има идоли кои во дърве йот слама со камок от злато сребро.

Любава украса йод злато за шамани. Искат да дават по жертва. Татуирани лица.

Шамана иска да лекува. Йода е яко лекарство. Много други хора дират биле за здраве. Те знания тук люди писали - но зле како загубили. После како слово кьта знанията като запази за лек.

Букви може сал писар да ниже на восок - кожа. Со баяния там от злобни на Веди очи и думи - бае -пее. Но и реже се съо нож. Току ножа лекува упорити болести — кокали, стави, жили - како Веди казали.

Йодаи зидат много. Дворито како сараи загрейъ. Та ко 886 ера живота го веке леко живеят - добро на покои.

Рьодата люди пази. Овни како жервци ядат. Като край дърве лъохка храна - кьсат сурова - плодове.

Яко дървесно лико ракета покривала тькаха. Около покои дървета ронят лика храна.

Ко йодаяния украса йот злата сребра желязо. И злато у йодаяния на вожд.

Около дървето танцуиъ току ко солнце. Песен пеят ко солнце. Земля како во плодове натежава. То люди на покои - мука да не броди така на земята. Одата писа - сила на людете мощна. Како у едни поука во сила - тогава слънцето спокойно вов дусата слиза.

Слово како е Веди зародило. Веди за вековете.

ПОСЛАНИЕ

Когато Луната Слънцето покрие, тогаз в таз минута слива се в едно силата Велика. Туй не е Ад и Край, туй е раждане на нова светла Ера, в която ще пребъде новият живот, който ще се той обнови с нова сила и енергия стократно нова. Туй е сливане на Ин и Ян в едно, а що е то, когато слее се в едно мъжът с жената, тогаз ражда се детето ново, що е попълнение на човешкия род. Така и в този миг Луна и Слънце, слети в едно, дават новата енергия на новото време. Вие сте надарени с това да живее вашата Земя, не ще да има Апоклипсис и Потоп, а нов духовен апогей. И ще пребъде през вековете човешкият род.

Ела, човече, и без страх протегни ръце към мен и моя диск изкръщ. Аз не съм гибел, Смърт и

Край, а Живот, Подем, Възход. Ако ти към мен мисъл, поглед и ръка отправиш, аз ще те даря с ангелски крила. Ще полетиш над Земята с огнения дъх и ще победиш страха в хорските сърца.

Ела и с тяло и душа ме прегърни и ще бъдеш Слънчево дете за вечните човешки дни. Ела и не ме кори за любовта ми към Луната, щото тя е вечност на Вселената Велика. Ний се стремим да се докоснем толкоз дълго и безметежно, щото щом сега сме се слели. Радвай се, човече, на върховното творение и недей със страх в душата да се скриваш под земята, излез и ни погледни, за да бъдеш вечно Ти.

На веко и во вексос

На апокалипсисус и на Земе

не ще да бъде Смерти и ще

бъде време во векос и во вексисос.

АМЕН

11.VIII 1999 г., 14,30 часа

Рода Дуло наследи Велика земя, придала свойата велика мисия

на духовно богатите болгери. Саде на тях вазложено бе букви йот Космоса да ловят.